

Nepoznata autorica

DNEVNIK JEDNE NARKOMANKE

Go Ask Alice preuzeto iz pjesme "White Rabbit" koju je napisala Grace
Slick

Knjiga GO ASK ALICE temelji se na stvarnom dnevniku petnaestogodišnje narkomanke.

Ova knjiga nije studija narkomana tinejdžera iz srednjeg staleža. Ne nudi rješenja.

Ali, jest vrlo osobna i specifična kronika. Nadamo se da će, kao takva, baciti svjetlo na neke dijelove sve složenijeg svijeta u kojem živimo.

Imena, datumi i neki događaji promijenjeni su u skladu sa željama onih kojih se tiču.

Urednici

16. rujna

Sjećam se kako sam jučer mislila da sam najsretnija osoba na cijelom svijetu, u cijeloj galaksiji, u svemu što je Bog stvorio. Je li to doista bilo još jučer ili se dogodilo prije bezbroj svjetlosnih godina? Mislila sam kako trava nikada nije mirisala tako opojno, a nebo nikada nije bilo tako visoko. Sad mi se sve to razbilo o glavu i najradije bih se stopila u taj bljakasti svemir i prestala postojati. Zašto, zašto, zašto to ne mogu? Kako ću pogledati u oči Sharon i Debbie i ostalima? Kako? Sad već zna cijela škola, sto posto! Jučer sam kupila ovaj dnevnik misleći kako ću napokon moći reći nešto prekrasno, nešto super, nešto tako osobno da to neću moći podijeliti ni sa kim živim, samo sa sobom. A sada se i to, kao i sve u mojem životu, pretvorilo u veliku ništicu.

Stvarno ne razumijem kako mi je Roger to mogao učiniti kad ga volim otkad znam za sebe i cijeli život čekam da izađem s njim. Kad mi je jučer zakazao sudar mislila sam da ću doslovce umrijeti od sreće. Stvarno sam tako mislila! A sad je cijeli svijet hladan i siv i bezosjećajan, a mama me gnjavi da pospremim sobu. Kako me može tako gnjaviti kad bih najradije umrla? Zar ne mogu biti nasamo ni s vlastitom dušom?

Dnevniče, morat ćeš pričekati do sutra jer ću inače opet morati slušati cijelu onu istu prodiku o tome kako se ponašam i kako sam nezrela.

Vidimo se.

17. rujna

Škola je bila čista noćna mora. Bojala sam se da ću naletjeti na Rogera svaki put kad sam zašla za neki ugao, a istodobno sam se očajnički bojala da ga neću vidjeti. Stalno sam si ponavljala: "Možda se nešto dogodilo i on će mi objasniti." Na ručku sam morala reći curama da nije došao. Pretvarala sam se da mi nije stalo, ali, dragi dnevniče, i te kako mi je stalo! Toliko mi je stalo da mi se čini kako se sve u meni razbilo na tisuću komada. Kako je moguće da sam tako očajna, posramljena i ponižena a da ipak funkcioniram, govorim i smiješim se i mislim? Ja nikoga na svijetu ne bih namjerno povrijedila. Ni tjelesno, ni osjećajno. Zašto onda meni drugi to stalno rade? Čak se i moji roditelji ponašaju prema meni kao da sam glupa i manje vrijedna i čak niska. Čini mi se da nikad neću zadovoljiti ničija očekivanja. Sigurno je da nisam onakva kakva bih sama željela biti.

19. rujna

Tatin rođendan. Ništa naročito.

20. rujna

Moj rođendan. Sad mi je petnaest. Ništa.

25. rujna

Dragi dnevniče,

Nisam pisala gotovo cijeli tjedan jer se nije događalo ništa zanimljivo.

Isti glupi nastavnici predaju iste glupe predmete u istoj glupoj školi.

Kao da za sve gubim zanimanje. U početku sam mislila da je gimnazija fora, ali zapravo je dosadna. Sve je dosadno. Možda je to samo zato što odrastam i život postaje bezvezniji. Julie Brown je priredila tulum ali nisam otišla. Dobila sam četiri ružne, debele, masne kile i nemam što obući. Počinjem izgledati onako kako se i osjećam.

30. rujna

Sjajne vijesti, dnevniče! Selimo se. Tata je dobio mjesto pročelnika katedre političkih znanosti u Nije li to uzbudljivo! Možda će biti kao kad sam bila mala. Možda će opet svakog ljeta predavati u Europi i mi ćemo ići s njim kao onda. Kako su to bila dobra vremena! Još danas idem na dijetu. Bit ću nova osoba kad stignemo u naš novi dom. Neću progutati ni komadić čokolade, ni jedan prženi krumpirić dok ne skinem pet odvratnih kila masnog sala. I kupit ću si novu garderobu. Koga je briga za Ružnog Rogera? U povjerenju, dnevniče, meni je još uvijek stalo. Valjda ću ga uvijek voljeti, ali možda me dan-dva prije nego što odemo, kad budem vitka, kad mi ten bude besprijekoran i čist i gladak, kad budem imala odjeću kao fotomodel, ponovno pozvati van. Hoću li ga odbiti ili se ne pojaviti ili ću – a bojim se da hoću – popustiti i izići s njim?

Molim te, dnevniče, pomози mi da budem jaka i uporna. Pomози mi da vježbam svakog jutra i večeri, da čistim lice i ostanem na dijetu i budem optimistična i ugodna i pozitivna i vedra. Tako želim biti netko važan, ili da me barem katkad neki dečko pozove van. Možda ću nova ja biti drukčija.

10. listopada

Dragi dnevniče,

skinula sam kilu i pol i napola se pripremamo za selidbu. Naša se kuća prodaje, a mama i tata su otišli potražiti novu u Ja sam ostala ovdje s Timom i Alexandrijom i, nećeš vjerovati, uopće mi ne idu na živce. Svi smo uzbuđeni zbog selidbe i oni me u svemu slušaju i pomažu u kući i s hranom i slično – no dobro, gotovo u svemu. Mislim da će tata preći na novi posao polovicom semestra. Uzbuđen je kao dječčić i sve je gotovo kao nekada. Sjedimo za stolom i smijemo se i šalimo i zajedno planiramo. Super je! Tim i Alex žele ponijeti sve svoje igračke i ostale drangulije. A ja bih najradije imala sve novo, dakako osim mojih knjiga, one su sastavni dio mojeg života. Kad me u petom razredu udario auto i kad sam onako dugo bila u gipsu, umrla bih da ih nisam imala. Ni sad nisam sasvim sigurna što je u meni stvarno a što iz knjiga. Ali, nema veze, jer ovo je super! Život je prekrasan i uzbuđljiv i jedva čekam što me čeka iza sljedećeg ugla i svih uglova poslije.

16. listopada

Mama i tata su se danas vratili. Hura, imamo novu kuću! Veliku, u španjolskom stilu koji se mami toliko sviđa. Jedva čekam da se preselimo! Jedva čekam! Jedva čekam! Fotografirali su je i fotografije će biti gotove za tri-četiri dana. Jedva čekam, jedva čekam – jesam li to već rekla najmanje milijun puta?

17. listopada

Čak je i u školi opet uzbudljivo. Dobila sam peticu na testu iz algebre, a i sve ostalu su same petice i četvorke. Algebra mi je najteža. Ako nju mogu proći, onda mogu sve što poželim! Obično sam sretna ako dobijem trojku, čak i kad se ubijem od učenja. Nije li to čudno, kad jedna stvar ide dobro, onda kao da i sve ostalo također ide dobro. Čak se i s mamom bolje slažem. Više me toliko ne gnjavi. Nije mi jasno koja se od nas promijenila, stvarno ne znam. Jesam li ja više onakva kakva ona želi da budem pa me ne mora stalno daviti, ili je ona manje zahtjevna?

Čak sam sreća Rogera u hodniku i uopće me nije bilo briga. Pozdravio me i zastao da razgovaramo, ali ja sam samo prošla. Neće me taj više okrenuti naglavačke! Ah, još samo nešto više od tri mjeseca!

22. listopada

Scott Lossee me pozvao da u petak idem s njim u kino. Skinula sam pet kila. Sad imam 52, što je u redu, ali voljela bih skinuti još pet. Mama kaže da ne bih trebala biti tako mršava, ali što ona zna! Želim to! Tako dugo nisam pojela ništa slasno da sam već zaboravila okus mojih omiljenih jela. Možda u petak popustim i pojedem nekoliko krumpirića... mmmm....

26. listopada

Bilo je zgodno u kinu sa Scottom. Poslije smo izišli i ja sam pojela šest prekrasnih, zanosnih, slasnih, rajskih prženih krumpirića. Koji užitek!

Za Scotta ne osjećam ono što sam nekada osjećala za Rogera. On mi je valjda bio jedina prava ljubav, ali drago mi je što je prošla. Zamisli, tek sam u prvom gimnazije, imam petnaest godina, a moja jedina životna ljubav je prošla. To mi se čini pomalo tragično. Možda se opet sretnemo jednog dana kad budemo na fakultetu. Nadam se da će biti tako. Stvarno se nadam. Prošlog ljeta na pidžama-partiju kod Marion Hill netko je donio *Playboy* u kojem je bila priča o djevojci koja prvi put spava s dečkom, a ja sam mogla misliti samo na Rogera. Ne želim nikada spavati s nekim drugim dečkom, nikada... Kunem se da ću umrijeti kao djeвица ako Roger i ja ne budemo zajedno. Ne bih podnijela da me netko drugi makar i dotakne. Nisam čak sigurna ni za Rogera. Možda ću drukčije misliti kad budem malo starija. Mama kaže da kad djevojke odrastu u njihov krvotok navale hormoni i jačaju spolne želje. Valjda sam ja zaostala u razvoju. Čula sam nevjerojatne priče o nekima iz škole, ali ja nisam oni, ja sam ja, a osim toga, seks mi se čini tako čudnim i nespretnim i neugodnim.

Stalno mislim na našu nastavnicu tjelovježbe koja nas uči modernim plesovima i uvijek ponavlja kako će to ojačati naše tijelo za rađanje, a onda tupi kako sve mora biti graciozno, graciozno, graciozno. Nikako ne mogu zamisliti seks ili rađanje kao nešto graciozno.

Jurim. Vidimo se.

10. studenog

Oh, dragi dnevniče, tako mi je žao što sam te zanemarila, ali bila sam tako zauzeta. Već se spremamo za Dan zahvalnosti, a onda i Božić.

Prošli tjedan smo prodali kuću Dulburrowsovima koji imaju sedmoro djece. Voljela bih da smo je mogli prodati nekoj manjoj obitelji. Muka mi je od pomisli kako će onih šest dječaka trčkarati po našim prekrasnim stubama i prljavim, ljepljivim prstima dodirivati zidove a prljavim nogama gaziti po maminim bijelim sagovima. Znaš, kad se sjetim takvih stvari, uopće mi se ne odlazi! Bojim se! U ovoj sam sobi provela svih svojih petnaest godina, svih 5530 dana. Tu sam se smijala i plakala, stenjala i mrmljala. Voljela sam ljude i stvari i mrzila ih. To je velik dio mojeg života, mene same. Hoćemo li biti isti kad oko nas budu drugi zidovi? Hoćemo li misliti drukčije misli i osjećati drukčije osjećaje? Oh, mama, tata, možda je ovo greška, možda za sobom ostavljamo prevelik dio sebe!

Dragi moj dnevniče, krstim te svojim suzama. Znam da moramo ići i da ću jednog dana čak morati otići od mame i tate u vlastiti dom. Ali, tebe ću uvijek nositi sa sobom.

30. studenog

Dragi dnevniče,

oprosti što nisam razgovarala s tobom na Dan zahvalnosti. Bilo je tako lijepo, baka i djed su došli na dva dana i pričali smo o starim vremenima i izležavali se po dnevnoj sobi. Tata čak uopće nije otišao u ured. Baka je s nama pravila karamele kao kad smo bili mali, čak nam se i tata pridružio. Mnogo smo se smijali, Alex su karamele dospjele u kosu a djedu su se slijepile umjetne vilice, valjali smo se od smijeha. Žao im je što se selimo tako daleko od njih, a i nama je žao. Neće biti

isto kad baka i djed ne budu mogli navratiti. Stvarno se nadam da je tata u pravo što se odlučio za ovo.

4. prosinca

Dragi dnevniče,

mama mi više ne dopušta da držim dijete. Među nama, nije mi jasno što se to nje tiče. Istina je da sam već nekoliko tjedana prehladena, ali znam da to nije zbog dijete. Kako može biti tako glupa i nerazumna? Jutros sam za doručak htjela pojesti uobičajenu polovicu grejpa, a ona me natjerala da pojedem krišku bijelog kruha i jaje i komadić slanine. To je vjerojatno najmanje 400 kalorija, možda čak i petsto ili šesto ili sedamsto. Ne znam zašto mi ne dopušta da živim svoj život. Ne voli kad izgledam kao krava, nitko to ne voli, čak se ni ja sama sebi tad ne sviđam. Pitam se bih li mogla gurnuti prst u grlo i povratiti nakon svakog obroka. Rekla je da ću morati ponovno početi jesti večeru, i to upravo sad kad sam se približila cilju i kad me više ne muči glad. Roditelji su takva muka! Ti se, dragi dnevniče, barem zbog toga ne moraš brinuti. Ja sam ti jedina briga. Ali, tu ti se baš i nije posrećilo, jer nisam baš laka.

10. prosinca

Kad sam te kupila, dnevniče, namjeravala sam svakoga dana nešto zapisati u tebe, ali nekih se dana ne dogodi ništa vrijedno spomena, a nekih sam tako zauzeta ili mi je dosadno ili sam ljuta ili razdražena ili jednostavno odveć ja da bih radila išta što ne moram. Nisam baš neka

prijateljica, čak ni tebi. Ali, ti si mi bliži nego Debbie, Marie i Sharon, koje su mi najbolje prijateljice. Čak ni s njima nisam prava ja. Djelomice sam netko drugi tko se želi uklopiti i reći pravu stvar i biti na pravom mjestu i nositi isto što i svi ostali. Katkad mi se čini da svi želimo jedni drugima biti sjene, stalno kupujemo iste ploče i takve stvari, čak i ako nam se ne sviđaju. Klinci su kao roboti, kao s tekuće vrpce, a ja ne želim biti robot!

14. prosinca

Upravo sam kupila prekrasan broš s biserom mami za Božić. Stajao me devet i pol dolara, ali isplatilo se. To je uzgojeni biser što znači da je pravi i izgleda baš kao moja mama. Mekan i sjajan, ali ispod toga čvrst i otporan pa se neće tek tako raspasti. Oh, tako se nadam da će joj se svidjeti! Tako želim da joj se sviđa i da joj se ja sviđam! Još ne znam što ću kupiti Timu i tati, ali s njima je lakše. Voljela bih tati kupiti zlatni držač za olovke da ga stavi na radni stol u novoj, velikoj sobi na sveučilištu tako da me se sjeti svaki put kad ga pogleda, čak i usred nekog silno važnog sastanka s najvećim umovima na svijetu, ali kao i obično, nemam novca ni za djelić onoga što želim.

17. prosinca

Lucy Martin priređuje božićni domjenak i ja trebam donijeti žele-salatu. Mislím da će biti lijepo. (Barem se nadam.) Sašila sam si novu bijelu haljinu od meke vune. Mama mi je pomogla i haljina je stvarno prekrasna. Nadam se da ću jednog dana znati tako dobro šivati kao ona.

Zapravo, nadam se da ću jednog dana biti kao ona. Pitam se je li se ona u mojoj dobi bojala da se ne sviđa dečkima i da su joj cure samo napola prijateljice. Pitam se jesu li dečki tada bili isto tako vječno uspaljeni kao sada. Kad mi cure pričamo o izlascima, zvuči kao da su svi isti. Nijedna od mojih prijateljica nikada ne ide do kraja, ali vjerojatno mnoge cure u školi idu. Voljela bih da mogu s mamom razgovarati o takvim stvarima jer ne vjerujem da neki u školi znaju o čemu govore, ili barem ne mogu vjerovati da je sve što čujem istina.

22. prosinca

Bilo je zgodno na domjenku kod Martinovih. Dick Hill me dovezao kući. Imao je očev automobil pa smo se vozali po cijelom gradu i gledali ukrase i pjevali božićne pjesme. Znam da to zvuči malo otrcano, ali nije bilo. Kad smo stigli pred moju kuću, poljubio me za laku noć, ali to je bilo sve. Bila sam malo nesigurna jer mi nije bilo jasno da li mu se ne sviđam ili me samo poštuje ili što? Izgleda da nisam samopouzdana što god se dogodilo. Katkad poželim da s nekim hodam jer bih onda uvijek znala da imam s kim izaći i stvarno razgovarati, ali mojim se roditeljima to ne bi svidjelo, a osim toga, u povjerenju, nitko se nikad nije toliko zanimao za mene. Ponekad mi se čini da nikad i neće. Dečki mi se stvarno jako sviđaju, katkad mi se čini i previše, ali nisam osobito popularna. Da sam barem popularna, lijepa, bogata i darovita! Ne bi li bilo lijepo biti takav?

25. prosinca

Božić je! Prekrasni, čudesni, sretni, sveti Božić! Tako sam sretna da jedva vladam sobom. Dobila sam knjige i ploče i suknju koja mi se jako sviđa i još neke sitnice. A mami se jako svidio broš. Stvarno joj se svidio! Odmah ga je stavila na spavaćicu i nosila ga cijeli dan. Tako sam sretna što joj se svidio! Došli su baka i djed i stric Arthur i strina Jeannie i njihova djeca. Bilo je baš super. Božić je valjda najljepši dan u godini. Svi se osjećaju toplo i sigurno i željeno. (Čak i ja.) Voljela bih da stalno može biti tako. Bilo mi je tako žao što je dan završio. Ne samo zato što je dan bio tako lijep nego i zato što nam je ovo posljednji veliki blagdan u ovoj kući.

Zbogom, draga kućo odjevena u blagdansku odoru od sjajnog papira, božikovine i šarenih svjetalaca. Volim te! Nedostajat ćeš mi!

1. siječnja

Sinoć sam bila na novogodišnjem tulumu kod Scotta. Neki su se prilično otkačili, a dečki su počeli prostačiti. Rano sam otišla kući rekavši da mi nije dobro, ali zapravo sam samo tako uzbuđena jer se selimo za dva dana da sam izvan sebe. Uvjerena sam da sljedeće dvije noći uopće neću spavati. Zamisli, selimo se istodobno u novu kuću i novi grad i novi okrug i novu državu. Mama i tata poznaju nekoliko profesora i barem su bili u našoj novoj kući. Ja sam vidjela fotografije, ali još mi izgleda kao veliki, hladni, prijeteći stranac. Nadam se da će nam se svidjeti i da će nam se prilagoditi.

Iskreno govoreći, a to ne bih mogla reći nikome osim tebi, dnevniče, nisam sigurna da ću uspjeti u novom gradu. Jedva sam se

održavala i ovdje gdje sve poznajem i svi poznaju mene. Dosad si nisam dopuštala ni misliti o tome, ali nemam bogzna što za ponuditi u novoj situaciji. O, dragi Bože, pomози mi da se prilagodim, pomози mi da budem prihvaćena, pomози mi da pripadam, ne daj da budem izopćenica iz društva i na teret svojoj obitelji. Eto, opet cmizdrim, baš sam gupača, ali tu ne mogu ništa baš kao što ne mogu promijeniti činjenicu da se selimo. I tako si opet vlažan! Sva sreća što se dnevници ne mogu prehladiti!

4. siječnja

Stigli smo! 4. siječnja je tek počeo, tek je jedan i deset. Tim i Alex se svađaju a mama ili ima želučanu virozu ili se samo uzrujala zbog tolikog uzbuđenja; bilo kako bilo, tata je dvaput morao stati jer joj se povraćalo. Došlo je do zabune i nisu nam uključili struju i mislim da je čak i tata na rubu da se okrene i vrati kući. Mama je izradila nacrt gdje želi da nam prijevoznik ostavi stvari, a oni su sve učinili naopako. I tako ćemo se svi samo umotati u posteljinu i zaspati u najbližem krevetu. Drago mi je što sam ponijela malu džepnu bateriju, barem vidim pisati. U povjerenju, kuća izgleda kao da u njoj ima duhova, ali možda je to samo zato što nema zavjesa ni ničega. Možda će sutra sve bolje izgledati. Gore sigurno ne može.

6. siječnja

Oprosti što dva dana nisam stigla pisati, ali nismo imali vremena odahnuti. Još uvijek vješamo zavjese, otvaramo kutije i raspremamo.

Kuća je prekrasna. Na zidovima je oplata od debelog, tamnog drva, a u veliki dnevni boravak silazi se niz dvije stube. Ispričala sam se svakoj sobi zbog onoga što sam sinoć mislila.

Još sam zabrinuta zbog škole a DANAS moram ići. Da je barem i Tim u gimnaziji. Bilo bi bolje imati makar i mlađeg brata a ne nikoga, ali on je još u osmom razredu. Već je upoznao vršnjaka u našoj ulici i trebala bih biti sretna zbog njega, ali nisam – tužna sam zbog sebe. Alexandria je još mala, a jedan profesor živi blizu i ima kćer njezine dobi pa će poslije škole ići k njoj. Neki baš imaju sreće, dobiju i ugrađene prijatelje i što sve ne! Za mene, kao i obično, nema ništa. Veliko, debelo ništa, a to sam vjerojatno i zaslužila. Pitam se nosi li se ovdje ista odjeća kao kod kuće. Uh, nadam se da neću biti toliko drukčija da će svi zuriti u mene! Da barem imam prijateljicu! Ali, bit će najbolje da sad namjestim onaj široki, lažni smiješak, jer mama mezove i moram regirati "držanjem koje će odrediti moju budućnost".

Jedan, dva, tri, evo mučenice.

Večer, 6. siječnja

Oh, dnevniče, bilo je grozno! Škola je najosamljenije, najhladnije mjesto na svijetu. Cijelog beskrajno dugog dana nitko mi ni riječ nije uputio. Za vrijeme ručka pobjegla sam medicinskoj sestri i rekla da me boli glava. Onda sam zbrisala sa zadnjeg sata i svratila u mlječni restoran i popila frape od čokolade, pojela dvije porcije prženih krumpirića i divovsku čokoladu. Morala sam naći nešto lijepo u životu. A dok sam jela, mrzila sam sebe što sam tako djetinjasta. Koliko god

sam povrijeđena, vjerojatno sam se isto tako ponašala prema svim novim učenicima u mojoj školi – ili sam se pravila da ih nevidim, ili sam radoznalo piljila u njih. I tako mi se samo vraća ono što sam i sama činila, ali to me tako boli! Bole me čak i nokti na rukama i nogama i kosa.

7. siječnja

Večera je sinoć bila pravo mučenje. Alex obožava novu školu i novu prijateljicu Triciju. Tim je išao u školu autobusom s onim dečkom iz susjedstva i kaže da su djevojčice slađe nego kod kuće i da su se sve motale oko njega, ali uvijek je tako kad dođe novi dečko. Mama je bila kod nekoga na čaju i kaže da su svi bili "dražesni, krasni i ugodni". (Nije li to krasno?) Kao ulje u vodi, ja se ne mogu uklopiti. Ponekad mi se čini kao da izvana gledam i vlastitu obitelj. Kako mogu biti tako bezvezna kad potječem iz te vedre, srdačne, fleksibilne obitelji? Djed je bio političar i uvijek je bio omiljeni kandidat, a baka je putovala s njim. Što je to sa mnom? Jesam li ja neki mutant? Ja sam obična greška!

14. siječnja

Prošao je cijeli tjedan, a svi samo zure u mene nekim radoznalim, neprijateljskim pogledom koji kao da me pita: "Što ćeš ti ovdje?" Pokušala sam se zakopati u knjige i učenje i glazbu i pretvarati se da me nije briga. Možda me zapravo i nije briga, a osim toga, što i da jest? Dobila sam dvije i pol kile i čak me ni za to nije briga. Mama se brine

zbog mene. Znam, zato što sam postala tako tiha, ali o čemu bih govorila? Kad bih se držala njezinog pravila "ako ne možeš reći nešto lijepo, radije nemoj reći ništa", ne bih ni otvarala usta osim kad jedem, a jedem poprilično!

8. veljače

E pa, dobila sam osam kila otkako smo se doselili, ten mi je grozan a kosa masna. Morala bih je prati svake večeri da izgleda pristojno. Tate nikad nema kod kuće, a mama me stalno gnjavi. "Budi vesela, uredi kosu, budi optimistična, smiješi se, pokaži malo duha, budi srdačna", a ako mi još jednom kažu da se ponašam negativno i nezrelo, povratit ću. Ne mogu nositi ništa od odjeće koju sam sašila prije dolaska i znam da se Tim srami što sam mu sestra. Kad mu dođu prijatelji, ponaša se prema meni kao prema nekoj glupači, vrijeđa me i spominje moju "hipijevsku frizuru". Dovde mi je došao ovaj grad i škola, a osobito moja obitelj i ja sama.

18. ožujka

No, napokon sam našla prijateljicu u školi. Nezgrapna je i neprilagođena baš kao i ja. Ali, valjda je točna ona izreka – svaka ptica svome jatu. Jedne večeri je Gerta došla po mene da idemo u kino i moji su prema njoj bili gotovo nepristojni. Zamisli kako moja slatkorječiva mama nešto komentira o mojoj bezveznoj prijateljici! Trebala bi malo bolje pogledati svoju bezveznu kćer, ali možda bi to bilo previše za

njegovanu, vitku, šarmantnu suprugu velikog profesora koji bi za koju godinu mogao postati dekan.

Vidjela sam kako se svi nelagodno meškolje, onako kako se ja meškoljim otkad smo došli u ovu groznu rupu.

10. travnja

Oh, kakva sreća i radost! Mama mi je obećala da ljeto mogu provesti kod bake. Još danas idem na dijetu, iz ovih stopa. Naravno, postavila je uvjet, kao i uvijek – moram popraviti ocjene.

20. travnja

Školska godina je pri kraju, još samo dva mjeseca. Jedva čekam. Tim je nesnosan, a mama me stalno, stalno gnjavi. "Nemoj ovo, nemoj ono, učini ovo, učini ono, zašto nisi ovako, zašto nisi onako... a sad se opet ponašaš djetinjasto i nezrelo." Znam da me uvijek uspoređuje s Timom i Alexandrijom, a ja se jednostavno ne mogu mjeriti s njima. Kao da svaka obitelj mora imati jednu nakazu, a pogodi tko je to u ovoj kući? Prirodno je da se braća i sestre malo međusobno natječu, ali kod nas je to prevršilo svaku mjeru. Stvarno volim Tima i Alex, ali i oni imaju mana i teško mi je odlučiti volim li ih više nego što ih mrzim ili ih mrzim više nego što ih volim. To vrijedi i za mamu i tatu. Ali, iskreno govoreći, najviše vrijedi za mene samu.

5. svibnja

Svi nastavnici koje imam ove godine su idioti i davitelji. Jednom sam pročitala da je čovjek sretan ako naiđe na dva dobra nastavnika koji ga potiču i motiviraju u cijelom životu. Ja sam na svoje valjda naišla u vrtiću i prvom razredu.

13. svibnja

Na povratku iz škole upoznala sam još jednu curu. Živi samo tri ugla od nas i zove se Beth Baum. Stvarno je draga. I ona je pomalo sramežljiva i draže su joj knjige nego ljudi. Otac joj je liječnik i gotovo nikad nije kod kuće kao ni moj tata, a mama je gnjavi, ali to valjda rade sve mame. Da to ne čine, kako bi samo izgledale kuće i dvorišta i cijeli svijet. Uh, nadam se da ja neću morati biti takva majka, ali vjerojatno hoću, ne znam kako bi se drukčije išta obavilo.

19. svibnja

Danas sam poslije škole otišla k Beth. Imaju lijepu kuću i kućnu pomoćnicu koja stanuje kod njih. Beth je Židovka. Nikad prije nisam imala prijateljicu Židovku i zbog nečega sam mislila da su oni drukčiji. Ne znam kako, jer svi smo ljudi, ali jednostavno sam mislila da su oni... pa, više kao... kao i obično, nemam pojma o čemu lupetam.

Beth je vrlo savjesna pa smo najprije učile, a onda smo slušale ploče i pile dijetnu kolu (i ona želi smršaviti). Stvarno mi se sviđa i lijepo je imati pravu prijateljicu, jer, iskreno govoreći, s Gertom se nikad nisam osjećala posve sigurno, stalno sam joj htjela ispravljati gramatičke greške i govoriti da pripazi na odjeću i držanje. Sličnija sam

mami nego što sam mislila! Nije da sam snob – stvarno nisam. Ali, pravo prijateljstvo se ne može temeljiti na sažaljenju i držanju za nekoga samo zato da ne potoneš. Mora se temeljiti na zajedničkim sklonostima i sposobnostima i da, čak i sličnom porijeklu. Uh, što bi mama danas bila ponosna na mene! Prava je šteta što više ne možemo komunicirati. Sjećam se da sam, kad sam bila mala, mogla razgovarati s njom, ali sad kao da govorimo različite jezike i jednostavno se ne razumijemo. Ona želi reći jedno, ja to shvatim drukčije ili ona nešto kaže a ja mislim da me ispravlja ili "oraspoložuje" ili propovijeda, a vjerojatno ne čini ništa od toga nego se samo muči i jednako je izgubljena u riječima kao ja. Ha, valjda je život takav.

22. svibnja

Beth je danas došla k meni da učimo, i svidjela se i mami i tati! Čak su joj rekli neka nazove doma i pita može li ostati na večeri, a onda će nas mama povesti u kupovinu jer je četvrtak navečer i sve su trgovine otvorene. Otrčala sam se presvući, a Beth je otišla kući po svoje stvari. Pokupit ćemo je kad krenemo, ali jednostavno sam morala sjesti i zapisati cijelo to čudesno iskustvo. Odveć je nevjerojatno i prekrasno da ga zadržim u sebi.

24. svibnja

Beth je odlična prijateljica. Ona je valjda jedina "najbolja" prijateljica koju sam imala još od vrtića. O svemu možemo razgovarati. Čak razgovaramo i o vjeri. Židovska vjera je vrlo različita od naše. Oni se

sastaju subotom i još čekaju Krista ili Mesiju. Beth voli baku i djeda i želi da ih upoznam. Kaže da su oni ortodoksni Židovi i jedu meso s jednih tanjura a mlječne proizvode s drugih. Voljela bih da znam nešto više o vlastitoj vjeri kako bih imala što ispričati Beth.

3. lipnja

Danas smo Beth i ja razgovarale o seksu. Baka joj je rekla da kad se židovski mladić i djevojka vjenčavaju, ako netko kaže da djevojka nije djevica i može to dokazati, mladić se ne mora oženiti s njom. Pitale smo se kako bi se to dokazalo, ali ne znamo. Rekla je da bi ona radije pitala baku nego mamu, ali ja bih radije pitala mamu kad bih ikog pitala, što naravno ne dolazi u obzir. Osim toga, moja mama ionako ne poznaje židovske običaje.

Beth kaže da ima noćne more o tome kako hoda u prekrasnoj bijeloj vjenčanici između stotina ljudi koji su joj došli na vjenčanje a onda netko šapne rabinu da ona nije djevica i mladić se okrene i ostavi je. Razumijem je – i ja bih se tako osjećala. Jednog dana kad skupi hrabrost pitat će baku ili nekoga o tome. Nadam se da će mi reći jer i mene to stvarno zanima.

10. lipnja

Dragi dnevniče,

školska godina uskoro završava a ja to ne želim. Beth i ja se tako dobro provodimo. Ni za nju ni za mene se dečki ne zanimaju osobito, ali Beth katkad mora izaći sa sinovima majčinih prijateljica. Kaže da je to

obično grozno dosadno i ona se dečkima ne sviđa ništa više nego oni njoj, ali židovske obitelji su takve, žele da se njihova djeca vjenčaju sa Židovima. Jednom će mi Beth srediti "sudar na slijepo" s jednim "finim židovskim dečkom", kako to kaže njena mama. Beth kaže da će se njemu to jako svidjeti jer ja nisam Židovka pa će imati osjećaj da je preveslao svoju mamu. Mislím da mi se već sviđa.

13. lipnja

Hura! Škola je gotova! Ali, malo sam i tužna.

15. lipnja

Beth mi je sredila sudar s dečkom koji se zove Sammy Green. Bio je nevjerovatno pristojan i uljudan prema mojim roditeljima, zbog čega im se svidio, ali kad smo jednom sjeli u auto, ruke su mu bile posvuda. Roditelji uopće ne znaju procijeniti karakter. Katkad se pitam kako su dogurali do svojih godina. Uglavnom, večer je prošla baš glupo. Sam mi nije dao ni da u miru pogledam film. Osim toga, film je bio tako prost da smo Beth i ja ostale u zahodu dugo nakon što je završio. Objema nam je bilo neugodno izići, ali budući da nismo mogle tamo ostati cijelu noć, napokon smo "dostojanstveno" izišle u predvorje držeći se kao da se ništa nije dogodilo. Dečki su htjeli razgovarati o filmu, ali smo ih mi ignorirale.

18. lipnja

Danas me dočekala grozna vijest da Beth mora ići u ljetni kamp na šest tjedana. Njeni idu u Europu pa su joj rezervirali mjesto u kampu koji je samo za Židove. Obje smo očajne. Pokušale smo razgovarati s roditeljima, ali to je kao da razgovaraš sa zidom. Ne čuju nas, čak ni ne slušaju. Valjda ću onda provesti ljeto kod bake kao što sam planirala, ali ni to mi više nije osobito zanimljivo.

23. lipnja

Beth i meni preostala su još samo dva dana zajedno. Kad pomislim na to da će nas razdvojiti, osjećam se gotovo kao da me čeka smrt. Čini mi se kao da je oduvijek poznajem, jer ona me razumije. Moram priznati da sam katkad bila i ljubomorna kad bi joj majka dogovorila sudar. Nadam se da nije čudno osjećati takvo što prema drugoj curi. Uh, nadam se da nije! Je li moguće da sam zaljubljena u nju? Ma ne, to bi čak i od mene bilo glupo. Stvar je samo u tome što je ona najbolja prijateljica koju sam ikad imala ili ću imati.

25. lipnja

Svršeno je! Beth odlazi u podne. Sinoć smo se oprostile i obje smo plakale i držale se jedna za drugu kao uplašena djeca. Beth je isto tako osamljena kao ja. Njena majka stalno viče i govori joj da je djetinjasta i šašava. Moji barem suosjećaju i razumiju kako ću biti osamljena. Štoviše, mama me odvela u kupovinu i dopustila mi da potrošim pet dolara na malu zlatnu ogrlicu s osobnom posvetom s unutrašnje strane,

a tata mi je rekao da je smijem dvaput nazvati jer je u drugoj državi. To je prilično uviđavno i lijepo od njih. Izgleda da imam sreće.

1. srpnja

Dragi dnevniče,

kod bake sam i nikad mi u životu nije bilo dosadnije. Pravo dugo, toplo ljeto... a pravo ljeto još nije ni počelo! Mislim da ću poludjeti! Čitam knjigu na dan otkako sam došla i već umirem od dosade. Čudno je to, jer dok je trajala školska godina jedva sam čekala da se mogu satima izležavati i čitati, čitati, čitati i gledati televiziju i raditi što želim, ali sad više ništa ne želim. Užas. Sharon se odselila, Debbie izlazi s nekim tipom a Marie je sa svojim otišla na ljetovanje. Tu sam tek pet dana. Moram se prisiliti da ostanem barem cijeli tjedan prije nego što zamolim da me vrate kući. Hoću li to moći podnijeti a da ne poludim?

7. srpnja

Danas se dogodilo nešto vrlo neobično – ili se barem nadam da će se dogoditi. Oh, da se barem dogodi! Djed i ja smo otišli u grad da kupimo Alex rođendanski dar i dok smo bili u robnoj kući, naišla je Jill Peters. Pozdravila me i malo smo popričale. Nisam je vidjela otkako sam se odselila, a nikada nisam ni spadala u njezino društvo, koje je bilo školska elita, ali rekla mi je da se želi upisati na tatino sveučilište kad maturira i da jedva čeka da ode iz ove selendre i preseli se nekamo gdje se stvarno živi. Pokušala sam se pretvarati da smo svi mi tamo silno otmjeni i sofisticirani iako zapravo ne vidim neku razliku između ta dva

grada. Ali, valjda sam dobro odglumila, jer mi je rekla da će sutra pozvati društvo k sebi i da će me nazvati. Oh, nadam se da hoće!

8. srpnja

O, dnevniče, tako sam sretna da bih se najradije rasplakala! Dogodilo se! Jill me nazvala točno u 10 i 32. To znam zato što sam sjedila kraj telefona sa satom u ruci i pokušavala joj slati telepatske poruke. Pozvala je društvo na potpisivanje školskog godišnjaka – sva sreća da sam ponijela svoj. Nije isti kao njihov i u mom neće biti njihovih slika, ali ni u njihovom neće biti moje. Odjenut ću novi bijeli kostim s hlačama i sad moram ići oprati kosu i urediti je. Stvarno je jako narasla, ali ako umjesto uvijača stavim limenke od soka izgleda dobro i na dnu ima lijepe velike uvojke. Nadam se da imamo dovoljno limenki – moramo ih imati! Jednostavno moramo!

10. srpnja

Dragi dnevniče,

ne znam bih li se sramila ili bila sretna. Znam samo da sam sinoć doživjela najnevjerojatnije iskustvo u svom životu. Kad ga pokušam opisati, zvuči morbidno, ali zapravo je bilo nevjerojatno, prekrasno, čudesno.

Društvo koje se okupilo kod Jill bilo je tako srdačno i opušteno da sam se i ja odmah opustila. Prihvatili su me kao da sam oduvijek pripadala njihovom društvu i svi su se doimali sretno i bez žurbe. Ugođaj je bio sjajan. Super, super, super! Uglavnom, ubrzo nakon što

smo se okupili, Jill i jedan od mladića donijeli su pladanj coca cole i svi su odmah sjeli na pod, na jastuke, ili na kauče i naslonjače.

Jill mi je namignula i rekla: "Večeras se igramo 'Gumbić, gumbić, kod koga je gumbić?' Znaš, kao kad smo bili mali." Bill Thompson, koji se ispružio kraj mene, nasmijao se i rekao: "Samo je šteta što sad neki moraju biti dadilje."

Pogledala sam ga i nasmiješila se. Nisam se htjela doimati glupo.

Svi su polako pijuckali kolu i kao da su svi promatrali sve druge. Ja sam gledala Jill – zaključila sam da će biti najbolje budem li radila sve što i ona.

Odjednom sam u sebi osjetila nešto čudno, kao oluju. Sjećam se da smo poslušali dvije-tri ploče otkako smo popili kolu, a onda kao da su svi gledali mene. Dlanovi su mi se oznojili i osjetila sam kapi znoja na potiljku i vratu. Činilo mi se da je u sobi neobično tiho, a kad je Jill ustala i zatvorila rebrenice, pomislila sam: "Hoće me otrovati! Zašto bi me željeli otrovati, zašto?"

Cijelo mi je tijelo bilo napeto i obuzeo me čudan strah. Davio me i gušio. Kad sam otvorila oči, shvatila sam da mi je to samo Bill stavio ruku oko ramena. "Baš si sretnica", govorio je tako sporo kao kad puštiš ploču pogrešnom brzinom. "Ali, ne brini se. Ja ću ti biti dadilja. Ovo će biti dobar trip. Hajde, opusti se, uživaj." Nježno mi je pomilovao lice i vrat i rekao: "Ozbiljno, neću dopustiti da ti se dogodi išta loše." Odjednom kao da se počeo ponavljati u beskraj, usporeno, kao jeka. Počela sam se luđački smijati. Činilo mi se da nikad u životu nisam čula ništa smješnije. Onda sam primijetila neobične pomične sjene na

stropu. Bill me spustio tako da mi je glava počivala u njegovom krilu dok sam gledala kako se sjene pretvaraju u žive boje, velike površine crvenog, plavog i žutog. Pokušala sam tu ljepotu opisati ostalima, ali riječi su mi izlazile iz usta vlažne, cijedile su se ili su imale okus boje. Ustala sam i počela hodati. Pritom sam osjetila neku hladnoću i iznutra i izvana i htjela sam to reći Billu, ali nisam mogla, mogla sam se samo smijati.

Domalo su mi se između svake riječi počeli pojavljivati cijeli vlakovi misli. Otkrila sam savršeni, pravi, izvorni jezik kojim su govorili Adam i Eva, ali kad sam to pokušala objasniti, riječi koje sam upotrijebila nisu imale nikakve veze s onim što sam mislila. Počela mi se gubiti, izmicati iz domašaja, ta čudesna, neprocjenjiva, prava stvar koju treba sačuvati za sljedeće naraštaje. Osjećala sam se grozno i na kraju više nisam mogla govoriti pa sam se spustila na pod, sklopila oči a onda me glazba počela tjelesno uvlačiti u sebe. Mogla sam osjetiti njezin miris i dotaknuti je, a ne samo čuti. Nikad na svijetu nije bilo ničega ljepšeg. Bila sam dio svakog pojedinog instrumenta, doslovce njihov dio. Svaka je nota imala vlastitu osobnost, oblik i boju i kao da je bila posve odvojena od ostalih tako da sam mogla vidjeti njezin odnos prema njima i prema cijeloj skladbi, sve dok ne bih začula sljedeću notu. U moj se um slila mudrost cijele povijesti a nije bilo riječi kojima bih to mogla opisati.

Pogledala sam časopis na stolu i vidjela ga u stotinu dimenzija. Bio je tako lijep da nisam mogla podnijeti taj prizor pa sam zatvorila oči. Odmah sam odlebdjela u drugu sferu, drugi svijet, drugo stanje.

Stvari su jurile prema meni i od mene, oduzimale mi dah. Osjećala sam se kao kap vode u brzom dizalu. Nisam znala što je stvarno a što nestvarno. Jesam li ja stol ili knjiga ili glazba ili sam dio svega toga... ali, nije ni bilo važno, jer što god da sam bila, bila sam čudesna. Prvi put otkad pamtim u cijelom svom životu bila sam posve neinhibirana. Plesala sam pred svima, izvodila, pravila se važna i uživala u svakom trenutku.

Osjetila su mi bila tako pojačana da sam čula kako netko diše u susjednoj kući i namirisala kako netko kilometrima dalje pravi narančasti, crveni i zeleni žele.

Činilo mi se da je prošla cijela vječnost prije nego što sam se počela spuštati a društvo se počelo razilaziti. Nekako sam uspjela pitati Jill što se dogodilo, a ona mi je rekla da je u deset od četrnaest boca bio LSD, i "gumbić, gumbić...", nitko nije znao tko će ih dobiti. Uh, baš sam sretnica što sam ga ja dobila.

Djedova kuća bila je u mraku kad smo stigli kući i Jill me ispratila do sobe, pomogla mi se svući i leći pa sam utonula u nekakav mamurni san. Općenito sam se dobro osjećala, osim što me malo boljela glava, vjerojatno zato što sam se toliko dugo i jako smijala. Bilo je super! Fantastično! Prekrasno! Ali, ne vjerujem da ću to ikad više učiniti. Čula sam previše zastrašujućih priča o drogama.

Sad mi je jasno da sam trebala znati što se događa. Svaka bi budala znala, ali meni je tulum bio tako neobičan i uzbudljiv da vjerojatno nisam dobro slušala ili nisam željela čuti – bilo bi me užasno strah da sam znala. Zato mi je drago što su mi oni to učinili jer se sad

mogu osjećati slobodno i iskreno i pošteno jer nisam sama donijela odluku. Osim toga, cijelo je to iskustvo sad iza mene i nikad više neću misliti na njega.

13. srpnja

Dragi dnevniče,

već se dva dana pokušavam uvjeriti da me uzimanje LSD-a pretvara u "narkomanku" i sve ostale prljave, odvratne stvari koje spadaju u nižu klasu o kojima sam čula kad se pričalo o klincima koji uzimaju LSD i ostale droge; ali, tako sam silno radoznala da jedva čekam da kušam travu, samo jednom, časna riječ! Jednostavno moram vidjeti je li onakva kakva tvrde da nije! Sve što sam čula o LSD-u očigledno su napisale neobaviještene neznalice poput mojih roditelja koji nemaju pojma o čemu govore; možda je isto s travom. Uglavnom, Jill me jutros nazvala i rekla da ide kod prijatelja preko vikenda i da će me nazvati odmah u ponedjeljak ujutro.

Rekla sam joj kako sam se sjajno provela i čini mi se da joj je bilo drago. Sigurna sam da će se, ako nešto nabacim, pobrinuti da kušam travu samo jednom, a onda ću se odmah vratiti kući i zaboraviti cijelu priču o drogama, ali dobro je biti obaviješten i znati kakvo je nešto zapravo. Naravno, ne bih voljela da itko dozna da sam ih probala i bit će najbolje da kupim jednu od onih metalnih kutija s ključićem u koji ću te spremiti. Ne mogu riskirati da te netko pročita, osobito sad! Zapravo, bit će najbolje da te ponesem sa sobom u knjižnicu jer idem nešto pogledati u vezi s drogama. Hvala Bogu što postoji katalog, ne

bih se nikoga usudila pitati. Osim toga, ako odem sada kad se knjižnica tek otvara, vjerojatno ću biti sama.

14. srpnja

Na putu u knjižnicu srela sam Billa. Večeras idemo van. Jedva čekam da vidim što će se dogoditi. Istražujem posve novi svijet i ti ne možeš ni zamisliti kakva se velika nova vrata otvaraju preda mnom. Osjećam se kao Alica u zemlji čuda. Možda se i Lewis G. Carroll drogirao.

20. srpnja

Dragi bliski, topli, prisni dnevniče,
kakav sam nevjerojatan, uzbudljiv tjedan provela! Nikad mi se nije dogodilo ništa slično. Sjećaš se da sam ti rekla kako ću izići s Billom? E pa, on me u petak upoznao s torpedima, a u nedjelju sa spidom. I jedno i drugo je kao da jašeš zvijezdu repaticu kroz Mliječnu stazu, samo milijun, bilijun puta bolje! Spid me najprije malo plašio jer mi ga je Bill morao ubrizgati direktno u žilu. Sjetila sam se koliko sam mrzila injekcije kad sam bila u bolnici, ali ovo je drukčije, sad jedva čekam, doslovce jedva čekam da ga ponovno kušam. Nije ni čudo da ga zovu spid! Jedva sam vladala sobom, zapravo ne bih to mogla ni da sam htjela, a nisam htjela. Plesala sam onako kako nisam mislila da može plesati bezbojan mali miš poput mene. Osjećala sam se sjajno, slobodno, otkačeno, kao drukčiji, usavršeni primjerak drukčije, usavršene vrste. Bilo je ludo! Bilo je prekrasno! Stvarno.

23. srpnja

Dragi dnevniče,

djed je sinoć imao blagi infarkt. Srećom, dogodio se upravo kad sam se spremala van i nije bio ozbiljan. Jadna baka je prilično izvan sebe ali se izvana drži smireno. Uopće me nisu gnjavili otkako sam došla i tako im je bilo drago što se dobro provodim i što sam srela toliko prijatelja da me ni u čemu nisu ometali. Dragi staromodni ljudi. Da samo znaju što se zapravo događa! Od šoka bi im se obrve podigle do sredine čela.

Djed će samo nekoliko tjedana morati ostati u krevetu, ali morat ću paziti da ne izazovem dodatne probleme da me ne bi vratili kući. Ako počnem malo više pomagati po kući, možda čak pomisle da sam im potrebna.

Nadam se da se djedu neće dogoditi ništa loše. Toliko ga volim. Znam da i on i baka jednom moraju umrijeti, ali nadam se da se to još dugo, dugo neće dogoditi. Čudno, ali nikad dosad nisam mnogo razmišljala o umiranju. Valjda ću i ja jednog dana morati umrijeti. Pitam se postoji li doista život poslije smrti. Oh, nadam se da postoji! Ali, nije to ono što me zapravo brine. Znam da će se naše duše vratiti Bogu, ali kad se sjetim da će nam tijela zakopati u tamnu, hladnu zemlju gdje će ih pojesti crvi, jedva to mogu podnijeti. Mislim da bi mi bilo draže kad bi me kremirali. Da, tako je. Zamolit ću mamu i tatu i klince čim se vratim kući da me kremiraju ako umrem. Učinit će oni to, oni su draga, dobra, krasna obitelj i volim ih i sretna sam što ih imam. Ne smijem zaboraviti da im još danas ponovno pišem. Nisam baš bila dobra u tom pogledu i jednostavno se moram popraviti! I mislim da ću

im napisati da se želim odmah vratiti kući! Želim se maknuti od Billa i Jill i ostalih. Ne znam zašto ne bih trebala uzimati droge jer su lude, prekrasne i čudesne, ali znam da ne bih trebala i neću! Nikad više. Ovime se svečano obvezujem da ću od danas nadalje živjeti tako da svi mogu biti ponosni na mene i da i sama mogu biti ponosna na sebe!

25. srpnja

Djedu je dobro. Ja sam preuzela kuhanje i spremanje i sve ostalo tako da baka može stalno biti s njim. Jako to cijene, a i ja njih cijenim.

6:30

Jill me nazvala i pozvala na tulum, ali rekla sam joj da se moram brinuti za djeda i baku dok se stanje ne popravi. Drago mi je što sam imala izliku.

28. srpnja

Mama i tata nazivaju svaki dan otkako je djed imao infarkt. Pitali su me želim li se vratiti kući i zapravo želim, ali mislim da moram ostati tu barem do sljedećeg tjedna i pomagati baki.

2. kolovoza

Užasno mi je dosadno ali barem baki dajem moralnu podršku, a nakon svega što je ona za mene učinila u životu, to je najmanje što mogu učiniti da joj uzvratim. Bill me opet nazvao i pozvao van, a baka želi da

malo iziđem pa ću se valjda naći s njim, ali samo ću mu biti dadilja ako želi uzeti trip.

3. kolovoza

Kod Billa nas je sinoć bilo osmoro. Njegovi su otišli u grad pa smo znali da se neće vratiti prije jedan ili dva. Svi su odlučili uzeti trip, a budući da sam tako dugo sjedila u kući, zaključila sam da mogu i ja uzeti taj jedan posljednji trip. Kad se vratim kući, sigurno neću uzimati ništa od toga. Bilo je super, još bolje nego prije. Nije mi jasno kako svaki trip može biti još bolji od prethodnih, ali jest. Satima sam sjedila i proučavala egzotičnost i čudesnost moje desne ruke. Vidjela sam mišiće, stanice i pore. Svaka je žila bila zasebno čudo i um mi još treperi od pomisli na sve to.

6. kolovoza

E pa, napokon se dogodilo. Više nisam djeвица. Na neki način mi je žao jer sam uvijek željela da Roger bude prvi i jedini dečko u mojem životu, ali on nije tu, nisam ga ni vidjela otkako sam došla, a osim toga, možda se ionako pretvorio u nespretnog, glupog kretena.

Pitam se je li seks bez tripa tako uzbudljiv, prekrasan, neopisiv. Uvijek sam mislila da to traje samo minutu ili da je kao kad se psi pare, ali uopće nije bilo tako. Zapravo, sinoć je trebalo prilično dugo da trip počne djelovati. Sjedila sam u kutu i osjećala se izostavljeno i nekako zlovoljno, a onda se odjednom dogodilo i htjela sam ludo plesati i voditi ljubav. Nisam ni znala da prema Billu tako nešto osjećam.

Mislila sam o njemu kao o dragoj, mirnoj osobi koja se brine za mene kad mi treba podrška, ali odjedanput mi uopće nije bilo neugodno što ga pokušavam zavesti, a i nije ga trebalo puno nagovarati. Zapravo, sve mi se to još ne čini posve stvarnim.

Cijeli sam život mislila da će prvi put kad s nekim budem spavala to biti nešto posebno, možda i bolno, ali zapravo je bilo samo dio blještavog, otkačenog, nevjerojatnog doživljaja. Još to dvoje ne mogu razdvojiti.

Pitam se jesu li svi iz društva s nekim spavali – ali ne, to bi ipak bilo odveć životinjski i nepristojno! Pitam se koliko bi se Roger šokirao kad bi znao, ili moji roditelji i Tim i Alex i djed i baka? Mislim da bi se zgražali, ali ne više nego što se ja sama zgražam!

Možda čak i volim Billa, ali u ovom trenutku ne mogu se sjetiti ni kako izgleda. Uh, tako sam užasno, grozno smušena i – što ako sam trudna? Da barem imam nekoga, bilo koga, s kim bih mogla razgovarati, tko zna o čemu govori.

Dosad mi trudnoća nije pala na pamet. Može li se dogoditi prvi put? Hoće li se Bill oženiti sa mnom ako jesam ili će samo misliti da sam obična glupača koja to radi sa svakim? Naravno da se neće oženiti sa mnom, pa tek mu je petnaest godina. Valjda ću jednostavno morati pobaciti. Ne bih mogla podnijeti da se moram ispisati iz škole kao prošle godine. U školi se tjednima nije pričalo ni o čemu drugom. O, Bože, molim te, molim te, daj da nisam trudna!

Idem odmah nazvati mamu. Zamolit ću baku da mi kupi kartu i sutra idem kući. Mrzim ovo prokleta mjesto i mrzim Billa Thompsona i

cijelo ono društvo. Ne znam kako sam se uopće spetljala s njima, ali bilo mi je tako drago i osjećala sam se tako pametno kad su me prihvatili, a sad se osjećam bijedno i posramljeno. Kao da mi to može pomoći.

7. kolovoza

Mama i tata misle da bih trebala ostati još do sljedećeg tjedna. Nisam se mogla usprotiviti jer me baka stvarno treba. Ali, dotad se neću javljati na telefon ni izići iz kuće.

Kasnije

Jill me nazvala, ali rekla sam baki neka joj kaže da mi nije dobro. Prilično je očigledno, čak i baki, da mi doista nije dobro. Živim u sumnji i strahu kakav prije nisam mogla ni zamisliti.

9. kolovoza

Zemlja se doslovce prestala okretati. S mojim je životom svršeno. Poslije večere, kad smo baka i ja sjedili u vrtu, čule smo da netko kuca na stražnja vrata i pogodi tko je svratio? Roger i njegovi roditelji. Vratili su se poslijepodne, čuli da se djed razbolio i navratili da ga posjete.

Bila sam izvan sebe. Roger je još nevjerojatnije zgodan nego ikad i najradije bih mu se bila bacila u zagrljaj i isplakala se. Umjesto toga, rukovali smo se i ja sam brzo otišla svima donijeti neko piće. Poslije, kad smo malo popričali, baka me poslala po čips i umak, a Roger je

pošao za mnom! Možeš li zamisliti kako Roger ide za mnom? Čak me pozvao van! Najradije bih bila propala u zemlju. Poslije, kad smo sjedili u vrtu, pričao mi je da ide na godinu i pol u vojnu školu, a onda na sveučilište. Čak je rekao da se malo boji da će biti osamljen kad ode, prvi put sam, i rekao mi je da želi postati aeronautički inženjer i raditi na novim modelima zrakoplova. Ima izvrsne ideje! To je kao da čitaš Julesa Vernea, i ima toliko planova, i vojsku i sve to.

Onda me poljubio i bilo je onako kako sam oduvijek sanjala da će biti, još otkako smo bili u vrtiću. I drugi su me dečki ljubili, ali uopće nije bilo tako. U ovom je poljupcu bilo i dragosti i naklonosti i želje i poštovanja i divljenja i osjećajnosti i nježnosti i pripadnosti i žudnje. Bilo je to nešto najljepše što mi se ikad dogodilo. Ali, sada tu sjedim i zlo mi je. Što ako dozna što sam radila otkako sam došla? Kako bi mi ikad mogao oprostiti? Kako bi mogao shvatiti? Bi li svhatio? Da sam barem katolikinja, možda bih mogla odraditi neku groznu pokoru i platiti za svoje prijestupe. Odgojena sam u uvjerenju da Bog prašta ljudske grijeha, ali kako da oprostim sama sebi? Kako mi Roger može oprostiti?

Uh, groza i užas!

10. kolovoza

Roger me danas četiri puta zvao ali nisam htjela razgovarati s njim. Baka i djed hoće da ostanem još nekoliko dana dok mi ne bude bolje, ali ne mogu, jednostavno se ne mogu suočiti s Rogerom dok mi se misli ne razbistre. Kako sam se uopće upetljala u sve ovo? Zamisli, izgubim

nevinost četiri dana prije ponovnog susreta s Rogerom! Kakva ironija. Ali, i bez toga, bi li razumio što sam uzimala tripove? Bi li me želio poslije toga? Prije me nije bilo briga za to, ali sada jest! A prekasno je!

Moram razgovarati s nekim. Moram naći nekoga tko zna o drogama i razgovarati. Pitam se bih li mogla razgovarati s nekim na tatinom sveučilištu? Ma ne, ne, ne, oni bi mu sigurno rekli i tek bih se onda našla u govnama. Možda bih mogla reći da pišem referat o drogama ili tako nešto, ali to ne mogu dok ne počne škola. Bit će najbolje da uzmem nekoliko djedovih pilula za spavanje jer bez njih nikako neću moći zaspati. Zapravo, još bolje da ih uzmem malo više. On ih ima dosta, a sigurna sam da ću kod kuće provesti nekoliko gadnih noći dok se ne sredim. Uh, nadam se da će ih biti samo nekoliko!

13. kolovoza

Na rubu sam suza. Mama i tata su upravo nazvali da mi kažu kako su ponosni što sam im ja kći. Nema riječi kojima bih izrazila što osjećam.

14. kolovoza

Baka me odvezla na aerodrom. Misli da smo se Roger i ja posvađali. Stalno mi je ponavljala da će sve biti u redu i da žene moraju biti strpljive i tolerantne i pune razumijevanja. Kad bi samo znala! Dočekali su me mama, tata, Tim i Alex i rekli da sam blijeda i mršava i bili su nježni i dragi prema meni. Dobro je biti kod kuće.

Moram sve zaboraviti. Moram se pokajati i oprostiti sebi i krenuti od početka; na kraju krajeva, tek mi je petnaest godina i ne

mogu zaustaviti život i sići. Osim toga, otkako sam razmišljala o djedovoj mogućoj smrti, ne želim umrijeti. Bojim se. Nije li to sablasno i ironično? Bojim se živjeti i bojim se umrijeti, kao u onoj staroj crnačkoj duhovnoj pjesmi. Pitam se što je njih mučilo.

16. kolovoza

Majka me tjera da jedem. Pripravlja sva moja omiljena jela, ali meni nemaju osobitog okusa. Roger mi je napisao dugo pismo i pitao jesam li dobro, ali nemam energije ni snage ni želje da mu odgovorim. Svi su silno zabrinuti za mene, a i ja sam zabrinuta za sebe. Još ne znam jesam li trudna i neću znati još deset-dvanaest dana. Oh, daj Bože da nisam. Stalno se pitam kako sam mogla biti takva glupača, a nema drugog odgovora nego da sam glupača. Blesava, maloumna, glupa neznalica!

17. kolovoza

Potrošila sam zadnju djedovu tabletu za spavanje i užasno sam živčana. Ne mogu spavati, sva sam sjebana i mama me tjera da odem doktoru Langleyju. Možda mi to pomogne. Spremna sam učiniti bilo što.

18. kolovoza

Jutros sam bila kod doktora Langleyja i rasprela cijelu priču o tome kako ne mogu spavati. Postavljao mi je mnoga pitanja o tome zašto ne mogu, ali ja sam samo ponavljala da ne znam, ne znam, ne znam. Na kraju se slomio i dao mi pilule. Zapravo mi san nije toliko potreban koliko mi je potreban bijeg. Prekrasno je pobjeći. Pomisli da to više ne

mogu podnijeti i onda samo uzmem pilulu i čekam da me obuzme ništavilo. U ovom trenutku je ništavilo mnogo bolje od neštavila.

20. kolovoza

Čini mi se da pilule koje mi je dao doktor Langley nisu tako jake kao djedove jer moram uzeti dvije, katkad i tri. Možda je to zato što sam tako živčana. Ne znam koliko više mogu izdržati; ako se ubrzo nešto ne dogodi, opalit ću si metak u glavu.

22. kolovoza

Rekla sam mami da nazove doktora Langleyja i tražit ću da mi da sedative. Ne mogu po čitav dan spavati, a ne mogu ni hodati naokolo u ovakvom stanju, pa se nadam da će mi ih dati. Jednostavno mora!

23. kolovoza

Sedativi su super. Danas sam uzela jedan netom prije nego što je poštar donio još jedno pismo od Rogera. Umjesto da se uzrujam kao obično, sjela sam i izlila mu dušu, dakako ništa o tripovima i spidu, a još manje o Billu i mogućoj trudnoći, nego sve o važnim stvarima koje nas se oboje tiču. Čak sam se počela pitati bih li mogla Rogeru samo jednom dati trip tako da shvati. Bih li to mogla? Bih li ga mogla navesti da prvi trip uzme nesvjesno, kao ja? Kad bih se barem usudila! Možda je to zato što sam tako dugo potištena, možda od pilula za spavanje i sedativa, ali ima trenutaka kad bih se jednostavno željela osloboditi i

poletjeti, ali ti su dani za mene prošli zauvijek! Stvarno sam zbunjena. Da barem imam s kim razgovarati!

26. kolovoza

Kakav čaroban, prekrasan, sretan dan! Dobila sam mjesečnicu! Nikad u životu ni zbog čega nisam bila tako sretna. Sad mogu baciti pilule za spavanje i sedative. Ja ponovno mogu biti ja! Uh, super!

6. rujna

Beth se vratila iz kampa, ali više nije ista i upoznala je nekog židovskog kretena s kojim hoda. Stalno će biti zajedno, i danju i noću. Možda sam malo ljubomorna jer Roger živi tako daleko i škola je počela i Alex i njezine bučne male prijateljice me izluđuju a i mama me opet počela gnjaviti.

Danas sam svratila u odličan mali butik i našla zgodan par mokasinki i prsluk s resama i super hlače. Chris, djevojka koja tamo radi, pokazala mi je kako mogu izglačati kosu (što sam večeras i učinila) tako da je sad posve ravna. Izgleda super! Super, osim što se mami nimalo ne sviđa. Sišla sam da joj pokažem, a ona mi je rekla da izgledam kao hipi i da ona, tata i ja jedne večeri moramo popričati. Mogla bih im i ja ponešto reći, jer pretpostavljam da seks bez droge nije ni sličan onom ludom, otkačenom čudu kad letiš. Uglavnom, izgleda da ništa ne radim kako treba i što god učinila, ne mogu zadovoljiti Sistem.

7. rujna

Sinoć je bio kraj. Mama i tata su lili suze u potocima o tome koliko me vole i koliko su zabrinuti za mene otkako sam se vratila od bake. Mrze moju kosu – oni misle da bih još uvijek trebala nositi pletenice kao mala djeca. Pričali su i pričali, ali nisu čuli ni jednu jedinu stvar koju sam im željela reći. U početku, kad su mi govorili koliko su zabrinuti, obuzela me silna želja da se slomim i sve im kažem. Željela sam im reći! Više nego išta na svijetu željela sam znati da razumiju, ali naravno, oni su samo nastavili govoriti i govoriti jer zapravo nisu kadri ništa shvatiti. Kad bi roditelji samo slušali! Kad bi nam samo dopustili da govorimo umjesto što samo vječito i beskrajno gnjave i propovijedaju i dave i ispravljaju i blebeću, blebeću, blebeću! Ali, ne slušaju! Jednostavno neće ili ne mogu ili ne žele slušati, a mi klinci uvijek završimo u istom osamljenom kutu, izgubljeni i frustrirani, bez ikoga s kim bismo komunicirali, verbalno ili tjelesno. Međutim, imam sreće što imam Rogera... ako ga doista imam.

9. rujna

Danas još jedan udarac. Roger definitivno ide u onu vojnu školu i neće dolaziti kući do Božića – a možda ni tada! Tata mu je išao u tu školu, djed isto, pa praktički mora i on, ali ja ga trebam ovdje, a ne tamo u nekoj idiotskoj školi gdje će cijelu godinu marširati naokolo. Sad će nas razdvajati cijeli kontinent. Napisala sam mu pismo od deset stranica i rekla da ću ga čekati iako mi je u posljednjem pismu napisao da očekuje

da ću izlaziti i zabavljati se. Ali, kako se mogu zabavljati u ovoj rupetini???

10. rujna

Bila sam tako u komi zbog Rogera da sam otišla razgledati odjeću u onaj butik u kojem radi Chris. Došla sam baš prije njezine pauze, pa smo otišle u susjedni kafić na kolu i ispričala sam joj kako se osjećam zbog Rogera. Odmah me shvatila. Bilo je sjajno opet moći s nekim pričati. Kad smo se vratile u butik, dala mi je neki mali crveni bombon i rekla neka odem kući, uzmem ga i slušam dobru glazbu. Rekla je: "Ovo srce će te razvedriti onako kako te sedativi usporavaju", i imala je pravo! Uzimala sam previše pilula za spavanje i sedativa. Ne znam zašto mi onaj glupi liječnik nije dao nešto od čega će mi biti bolje a ne nešto od čega sam se osjećala još gore. Cijelo se poslijepodne sjajno osjećam, kao da sam ponovno oživjela. Oprala sam kosu i pospremila sobu i glačala i radila sve ono što me mama gnjavi da učinim već danima. Jedini je problem što je sad večer a ja ne mogu isključiti tu energiju. Pisala bih Rogeru, ali jučer sam mu napisala ogromno pismo pa bi pomislio da sam prolupala. Morat ću potratiti jednu od pilula za spavanje da zaustavim ovo. Takav ti je život.

Vidimo se.

12. rujna

Tata i mama mi stalno prigovaraju zbog izgleda. Ponavljaju da znaju kako sam ja dobra i draga djevojka, ali sam se počela ponašati kao hipi

i boje se da ću time privući pogrešno društvo. Sve u svemu, toliko su konzervativni da nemaju pojma što se događa. Chris i ja mnogo pričamo o roditeljima i Sistemu. Njezin tata je direktor u nekoj tvornici prehrambenih proizvoda i mnogo putuje, "često u društvu drugih žena", kako mi je povjerila. A mama joj je takva velika dobročiniteljica i važna pripadnica visokog društva da bi vjerojatno cijeli grad pao u nesvijest kad bi jednu večer odvojila da sasluša svoju kćer. "Mama je u ovom gradu 'stup društva'", tako mi je Chris rekla. "Podržava sve i svakoga osim mene i, čovječe, kako sam zbog toga pala!"

Chris ne mora raditi ali mrzi biti kod kuće. Rekla sam joj da sam se i ja počela tako osjećati pa će mi pokušati srediti posao kod sebe, nije li to super?

13. rujna

Uh, ovo je pravi život! Imam posao. Chris je sinoć pitala šefa i on je rekao da može. Nije li to super? Radit ću s Chris četvrtkom i petkom navečer i cijeli dan u subotu i moći ću si kupiti sve što moje nekonformističko srce poželi. Chris je godinu starija od mene i u školi je godinu ispred mene, ali je super cura i volim je i s njom imam bolji odnos nego i s kim u životu, čak bolji nego s Beth. Mislim da ponešto zna o drogama jer mi je nekoliko puta kad sam bila loše volje dala srce. Jednog dana moram s njom porazgovarati o tome.

21. rujna

Dragi moj dnevniče,

oprosti što sam te zapostavila, ali stvarno sam bila zauzeta sad kad radim i počela je škola i sve to, ali ti si i dalje moj najdraži prijatelj i povjerenik, iako se i s Chris odlično razumijem. Nikad nismo umorne i u školi smo najpopularnije djevojke. Znam da odlično izgledam, i dalje imam 46,5 kg i svaki put kad ogladnim samo uzmem Bennyja. Imamo energije koliko hoćeš i nevjerojatnu garderobu. Kosa mi je prekrasna. Perem je majonezom i tako je sjajna i meka da se mora svakome svidjeti.

Još nisam sreća frajera koji bi mi se sviđao, ali to je vjerojatno u redu jer ionako čekam Rogera.

23. rujna

Dnevniče,

moji će me roditelji načisto izludjeti. Moram uzimati Dexije da imam energije u školi i na poslu i na sudarima i kad pišem zadaće, a onda moram uzimati sedative da podnesem život kod kuće. Tata misli da mu kvarim ugled kao dekanu. Čak je sinoć vikao na mene za stolom zato što sam rekla "čovječe". On ima svoje izraze kad nešto želi naglasiti i to je u redu, a ako ja samo kažem "čovječe", to je kao da sam počinila smrtni grijeh.

Chris i ja smo manje-više spremne za odlazak. Ona ima prijateljicu u San Franciscu koja bi nam pomogla naći posao, a budući da obje imamo iskustvo u butiku, to ne bi trebao biti problem. Osim toga, roditelji će joj se razvesti. Samo se svađaju kad su zajedno i njoj je stvarno dosta. Ja barem to ne moram podnositi.

Osim toga, Roger kaže da je odveć zauzet da bi često pisao, što baš nije vjerojatno. Kao što Chris kaže, "muškarcu se krv brzo ohladi kad nisi blizu da mu je zagriješ".

26. rujna

Prijatelju moj, sinoć je bila prava večer! Napokon sam pušila travu i još je bolja nego što sam očekivala! Chris mi je poslije posla dogovorila sudar s njenim prijateljem s fakulteta koji zna da sam uzimala tripove itd., ali je htio da probam hašiš.

Rekao je neka ne očekujem da ću se osjećati kao kad pijem alkohol, a ja sam mu rekla da nikad nisam popila ništa osim malo pjenušca na rođendanima i ostataka poslije koktela. To nam je svima bilo strašno smiješno i Ted, s kojim je Chris izišla, je rekao da mnogi klinici nikad ne kušaju cugu, ne samo zato što je to stvar koju troše njihovi starci, nego zato što ju je teže nabaviti nego travu. Ted je rekao da je, kad je tek počeo eksperimentirati, otkrio da može ukrasti mnogo novca od roditelja i da oni ništa ne bi primijetili, ali ako je popio samo gutljaj nekog njihvog pića, ispalo je kao da su ga izmjerili na mililitar.

Onda mi je Richie pokazao kako se puši. A ja nikad ni cigaretu nisam zapalila! Dao mi je neke upute, recimo, da osluškujem sitne stvari koje inače ne bih čula i da se samo opustim. Najprije sam prejako povukla i zagrcnula se, pa mi je Richie rekao neka uvlačim otvorenih usta tako da uđe što više zraka. Ali, ni to baš nije uspjelo, pa je Ted nakon nekog vremena donio nargilu. Izgledala mi je smiješno i

egzotično, ali u početku nisam mogla povući dim i osjećala sam se prevareno jer su ostali već očitobili ušlagirani. Na kraju je ipak profunkcioniralo, upravo kad sam već pomislila da ni neće, i stvarno sam se počela osjećati sretno i slobodno kao kanarinac koji cvrkuće na otvorenom, beskrajnom nebu. I bila sam tako opuštena! Čini mi se da cijeli život nisam bila tako opuštena! Bilo je prekrasno. Poslije je Rich iz svoje sobe donio prostirku od ovčjeg runa pa smo hodali po njoj i uopće ne mogu opisati osjećaj koji sam imala u stopalima, nešto mekano mi je obavilo cijelo tijelo i odjednom sam mogla čuti neobičan, gotovo nečujan zvuk dugih, svilenkastih vlasi kako se traljaju jedna o drugu i o moja stopala. Takav zvuk nikad prije nisam čula i očajnički sam pokušala održati predavanje o fenomenu da svaka pojedina vlas ima vlastiti ton. Ali, dakako, nisam mogla – bilo je odveć savršeno.

Onda sam uzela slani kikiriki i primijetila da nikad prije nisam okusila ništa tako slano. Kao kad sam bila mala i pokušavala plivati u Velikom slanom jezeru. Samo što je kikiriki bio još slaniji. Jetra, slezena i crijeva su mi bili izjedeni slanoćom. Čeznula sam za svježom breskvom ili jagodom, da me i njihov okus tako posve obuzme. Bilo je super i počela sam se luđački smijati. Bila sam oduševljena što sam toliko drukčija. Svi su na svijetu bili ljudi osim mene. Ja sam bila jedino razumno i savršeno biće. Sjetila sam se da sam negdje pročitala kako je tisuću dana za čovjeka samo jedan dan za Boga, i pomislila sam da sam otkrila ključ za to. U tom svojem novom vremenu živjela sam živote tisuću ljudi u samo nekoliko sati.

Poslije smo svi bili jako žedni i umirali za nečim slatkim. Otišli smo do slastičarnice smijući se nevjerojatno visokom pločniku i čudnom obliku mjeseca koji je stalno mijenjao boje. Ne znam jesmo li svi bili baš tako šlagirani kako smo tvrdili, ali bilo je zabavno. A u slastičarnici smo se šalili i smijali kao da samo mi poznajemo sve tajne ovoga svijeta. Kad me Richie oko ponoći dovezao doma, moji roditelji (a oboje su bili budni) su bili vrlo zadovoljni tim uljudnim i urednim mladićem s kojim sam izišla. Čak mi nisu prigovarali da je kasno! Da ne povjeruješ!

P. S. Richie mi je dao nekoliko džointova da ih popušim kad sam sama a želim u raj. Nije li to lijepo?

5. listopada

Chris i ja razmišljamo o tome da damo otkaz jer od posla ne stižemo raditi ono što želimo.

Jako sam zaljubljena u Richieja, a Chris je zaljubljena u Teda i želimo što više vremena provoditi s njima. Vrag je u tome što nitko od nas nema dovoljno love, pa smo Chris i ja morale malo dilati travu. Naravno, prodajemo samo klincima koji su odavno korisnici i koji bi je kupili od nekoga drugog kad im je mi ne bi prodale.

Ted i Richie su na fakultetu i moraju učiti mnogo više nego mi u gimnaziji, pa nemaju vremena prodavati. Osim toga, dečke puno lakše ulove nego cure. U početku mi je bilo prilično teško ostati mirna kad sam sa Sistemom, ali sad kad sam Richiejev komad srcem i dušom moram činiti sve što mogu da mu pomognem.

8. listopada

Uvjerila sam Richa da bi bilo lakše dilati tripove nego travu, njih barem možemo staviti na marke i žvakaće ili peperminte i nositi ih sa sobom bez straha da nam je murija za leđima i da će neki kreten otkriti gdje nam je torba i što je u njoj.

Richie je prema meni tako dobar a seks s njim je kao munje i duge i proljeće. S drogama se samo poigravam, ali o tom sam dečku stvarno postala ovisna. Sve bismo učinili jedno za drugo. Ići će na medicinu i ja mu moram pomoći kako znam i umijem. Dugo će trajati, ali mi ćemo već nekako progurati. Zamisli, on će studirati još osam ili deset godina, a već je na drugoj godini fakulteta! Mama i tata misle da je još u gimnaziji. Mislim da ja neću na fakultet. Tata će biti strašno pogođen, ali meni je važnije raditi i pomoći Richu. Čim završim gimnaziju, zaposlit ću se za stalno i onda ćemo se srediti. On je odličan student, ali kaže da je u posljednje vrijeme malo popustio.

Stvarno volim tog čovjeka. Stvarno ga volim. Jedva čekam da budem s njim. Zadirkuje me i kaže da sam seksualni manijak jer ga moljakam da mi dopusti doživjeti seks bez droge. Obećao je da hoće. To će za mene biti posve novo iskustvo. Jedva čekam.

(?)

Richie i ja nikad nikamo ne idemo. Već se pretvorilo u ritual da dođe po mene, provede nekoliko minuta s mojim roditeljima i onda odjurimo

u stan koji dijeli s Tedom. Htjela bih da smo zajedno i ušlagirani svake večeri, ali on mi dopušta da dođem samo kad mi obnavlja zalihi tripova za prodaju i da mi dovoljno trave i barbiturata dok se opet ne vidimo. Znam da mnogo uči pa se pokušavam zadovoljiti onim što mi daje, ali to je sve manje i manje. Možda stvarno imam pretjeranu potrebu za seksom. Očito je da me seks više zanima nego njega. Ali, to je samo zato što se toliko brine zbog mene. Voljela bih da mi dopusti uzimati pilulu i da ne mora toliko raditi i učiti. Ali, ono što imam tako je super da ne znam kako bih mogla poželjeti nešto više.

17. listopada

Danas sam opet bila u osnovnoj školi. Ne smeta mi dilati u gimnaziji jer je robu katkad teško nabaviti i ljudi mi obično sami prilaze i pitaju. Chris i ja samo donosim od Richieja. On može nabaviti što god žele, barbiturate ili amfetamine, LSD ili DMT, met ili bilo što. Klinci u gimnaziji su jedna stvar, čak i oni mlađi, ali danas sam prodala deset markica s LSD-em nekom klincu koji još nema ni devet godina, uvjerena sam. Sigurna sam da on prodaje dalje, a ta su djeca jednostavno premala! Pomisao da se devetogodišnjaci i desetogodišnjaci uništavaju tako mi je odbojna da više neću ići tamo! Znam da će nabaviti od nekoga drugog, ali od mene bome neće! Evo, ležim na krevetu i razmišljam o tome otkako sam se vratila kući i zaključila sam da Richie mora doći i porazgovarati s tatom o nekoj stipendiji, s onakvim ocjenama sigurno se nešto može srediti. Sigurno.

18. listopada

Da postoje medalje i nagrade za glupost i lakovjernost, ja bih sigurno osvojila najveću. Chris i ja otišle smo u Richijev i Tedov stan i našli ih ušlagirane kako vode ljubav jedan s drugim. Nije ni čudo da Richie nije bio zainteresiran za mene! A ja za to vrijeme dilam drogu za bijednog pedera čiji tata vjerojatno uopće nije bolestan. Pitam se koliko još glupača radi za njega. Tako se sramim! Ne mogu vjerovati da sam prodavala jedanaestogodišnjacima i dvanaestogodišnjacima, čak i devetogodišnjacima i desetogodišnjacima. Kakva sam ja sramota za sebe i svoju obitelj i sve ostale. Nisam ništa bolja od onog kurvinog sina Richieja.

19. listopada

Chris i ja smo cijeli dan sjedile u parku i razmišljale. Ona uzima drogu više od godinu dana, a ja točno od 10. srpnja. Zaključile smo da se ne bismo mogle promijeniti dok smo tu, pa ćemo otići u San Francisco. I jednostavno moram Richieja prijaviti policiji. Nije to zbog osvetoljubivosti, prkosa ili ljubomore, stvarno nije, nego jednostavno moram nekako zaštititi onu djecu u osnovnoj školi.

Sva ta sranja koja mi je Richie pričao o tome kako će oni samo kupiti drogu drugdje obične su bljezgarije. Njemu nije stalo ni do koga na svijetu osim njega samoga i jedini način da se iskupim za ono što sam činila jest da ga spriječim da ne navuče još djece. To je jedna od najgorih stvari u cijeloj toj priči s drogom. Gotovo svatko tko uzima istodobno i prodaje i to je kao krug koji se sve više širi dok ne završi

ne znam ni ja gdje! Stvarno ne znam! Da barem nikad nisam ni počela. A sad smo se Chris i ja zaklele jedna drugoj da više nećemo ništa uzimati. I stvarno nećemo! Dale smo časnu riječ i obećale. U San Franciscu nećemo poznavati ni živu dušu koja se drogira pa će biti lako.

(?)

Vrlo je tužno iskrasti se usred noći, ali Chris i ja nismo mogle smisliti nijedan drugi način. Autobus kreće u 4:30 ujutro i mi moramo biti u njemu. Prvo ćemo na neko vrijeme u Salt Lake City, a onda ćemo se vratiti i otići u San Francisco. Stvarno me strah što bi mi Richie učinio kad bi me ulovio. Gotovo sigurno će znati tko ga je prijavio jer sam u pismu policiji opisala onih nekoliko mjesta gdje čuva zalihe. Da barem zatvore sve dilere!

Zbogom, dragi dome, zbogom, dobra obitelji. Zapravo odlazim najviše zato što vas toliko volim i ne želim da ikada doznate kakva sam slaba i loša osoba bila. I mrsko mi je što ću prekinuti školovanje, ali ne usuđujem se pisati i tražiti papire da se mogu upisati drugdje jer znam da biste ih i vi i Richie slijedili. Dragi moji, ostavljam vam pismo, ali nikad vam ne mogu reći koliko ste mi zapravo sveti.

26. listopada

U San Franciscu smo, u prljavom, smrdljivom, zagušljivom malom jednosobnom stanu. Obje smo prljave nakon toliko groznih sati u autobusu i dok se Chris kupa u kupaonici koja je vani na hodniku, malo ću pisati dok ja ne dođem na red. Sigurna sam da ćemo imati dovoljno

novca dok ne nađemo posao jer sam zadržala onih sto trideset dolara koje sam trebala dati onom odvratnom Richieju, a Chris će moći podići četiristo i nešto dolara koje ima u banci. Ova odvratna mala rupa u kojoj smo košta devedeset dolara mjesečno, ali barem ćemo imati dovoljno vremena da se zaposlimo i nađemo neki pristojan stan.

Grozno se osjećam zbog roditelja, ali barem će znati da sam s Chris, a oni misle da je ona draga i pristojna djevojka koja me neće odvesti na stranputicu. Kao da bih uopće mogla zastraniti više nego što već jesam!

27. listopada

Chris i ja smo cijeli dan tražile posao. Javile smo se na sve oglase u novinama, ali ili smo premlade, ili nemamo dovoljno iskustva, ili nemamo preporuke, ili traže nekoga tko već ima mušterije ili će nas nazvati. Nikad u životu nisam bila tako iscrpljena. Večeras nam neće trebati nikakva tableta da nas uspava, čak ni na kvrgastoj, odvratnoj napravi koja se ovdje zove krevet.

28. listopada

Ovdje je sve uvijek vlažno i ljepljivo. U ormaru čak raste nekakva zelena plijesan, ali srećom nećemo morati dugo ostati tu, barem se tako nadam! Ali, danas nismo imale ništa više uspjeha nego jučer u traženju posla. Nismo mogli naći ni Chrisinu prijateljicu.

29. listopada

Zaposlila sam se u jednoj bezveznoj maloj prodavaonici donjeg rublja. Plaća nije nešto, ali barem ćemo imati za hranu itd. Chris će nastaviti tražiti bolji posao i kad ga nađe, ja ću dati otkaz i potražiti nešto bolje. Chris se nada da bismo za godinu dana možda mogle otvoriti vlastiti butik. Ne bi li to bilo super? I kad budemo uspješne, možda ćemo moći pozvati svoje da nas vide i uživaju u našem uspjehu.

31. listopada

Chris još nije našla posao. Svaki ga dan traži, ali odlučile smo da neće uzeti bilo što, nego nešto u nekoj prvorazrednoj trgovini gdje će moći naučiti sve što će nam trebati za naš butik. Ja sam svake večeri tako umorna da se jedva dovučem do kreveta. Nisam znala da te stajanje po cijeli dan i posluživanje zlovoljnih bezveznjaka može tako iscrpiti.

1. studenog

Chris i ja smo provele dan obilazeći Chinatown i park Golden Gate i odvezle smo se autobusom preko mosta. Grad je lijep, uzbudljiv i prekrasan, ali najradije bih se vratila doma. Naravno, nisam to mogla reći Chris.

3. studenog

Chris je napokon našla posao! U najljepšoj maloj trgovini koju sam ikad vidjela! Poslije posla sam otišla tamo i kupila sandale. Tu može naučiti sve što treba o nabavljanju i izlaganju i prodaji jer ih je samo dvije u trgovini. Sheila je vlasnica i nedvojbeno najzanosnija žena koju

sam ikad vidjela. Put joj je bijela i čista poput snijega i ima nevjerovatno duge trepavice, naravno, lažne. Kosa joj je crna poput ebanovine, a visoka je sigurno 180. Nije mi jasno zašto nije fotomodel ili glumica. Njezina trgovina je u ekskluzivnoj četvrti. Cijene su nevjerovatno visoke, čak i s Chrisinim popustom, ali jednostavno sam morala malo uživati nakon što tako dugo štedimo, a i dalje ćemo morati.

5. studenog

Svaki dan sve više čeznem za domom umjesto da bude obrnuto. Pitam se kako se Chris osjeća. Ne usuđujem se ništa reći da ona ne bi pomislila kako sam djetinjasta, što vjerojatno i jesam. Mislim da bih se i vratila kući da se toliko ne bojim Richieja. Sigurna sam da bi me pokušao uplesti ako bi ikako mogao. On je takav osvetoljubivi slabić. Sad kod njega vidim toliko odbojnih osobina da mi nije jasno kako sam si onako dala isprati mozak. Valjda sam samo bila glupa klinka koja je jedva čekala da je netko nasanjka. I, čovječe, kako sam se samo nasanjkala! Ali, sljedeći put neću biti tako glupa, a osim toga neće ni biti nikakvog drugog puta. Nikada više nipošto neću uzeti drogu! Ona je kriva za sva ova govna u kojima sam se našla i voljela bih da nikad nisam ni čula za nju. I voljela bih da na pisma ne stavljaju žig jer bih onda mogla pisati mami i tati i klincima i baki i djedu i možda čak Rogeru. Toliko bih im toga željela reći. Šteta što to nisam na vrijeme shvatila.

8. studenog

Ustani, radi, jedi, radi i sruši se u krevet mrtva umorna. Čak se više ni ne kupam svaki dan, prenaporno mi je čekati da se zajednička kupaonica u hodniku isprazni.

10. studenog

Dala sam otkaz i sad ću potražiti zanimljiviji posao. Sheila mi je dala popis mjesta na kojima mogu pogledati i rekla da se mogu pozvati na nju.

P. S. Kupile smo rabljeni televizor za 15 dolara. Ne radi baš dobro, ali je s njim ipak ljepše.

11. studenog

E pa, dnevniče,

što veliš na ovo? Dobila sam posao u prvih sat vremena traženja, zapravo u drugoj trgovini u koju sam otišla. Mario Mellani izrađuje prekrasan nakit po narudžbi. Mnogi komadi su prepuni dragulja. Htio je nekoga mladog i svježeg da mu služi pomalo kao ukras. Laska mi što je izabrao mene! Gospodin Mellani je visok i debeo i vedar i kaže da ima ženu i osmoro djece koji žive u Sausalitu i već me pozvao da u jednu nedjelju dođem na ručak i upoznam ih.

13. studenog

Obožavam novi posao. Gospodin Mellani mi je kao drugi otac. Ima ekskluzivnu trgovinu u predvorju vrlo skupog hotela, a ipak svaki dan donosi ručak u papirnatij vrećici i dijeli ga sa mnom. Kaže da to radi

kako se ne bi previše udebljao. A Chris i ja u nedjelju idemo k njegovima na ručak! Nije li to super? Bit će baš krasno opet vidjeti malu djecu. Njegov sin Roberto je Timove dobi, a drugi mu je sin samo tri dana mlađi od Alexandrije. Misli da sam ja siročić i na neki način i jesam. No, dobro.

Znaš, mogla bih često izlaziti da nisam izbirljiva. Naše predvorje je prepuno bogatih debelih staraca i njihovih bogatih starih žena u nercu i hermelinu. Muškarci strpaju žene u apartmane a onda mi se dođu upucavati. A ima i bezbroj trgovačkih putnika koji prođu kroz trgovinu i pokušavaju me dotaknuti. Nije mi trebalo dugo da ih naučim prepoznati čim se pojave na vratima.

(?)

Chris i ja imamo sreće što su i njezina i moja trgovina zatvorene nedjeljom i ponedjeljkom pa možemo zajedno provoditi slobodne dane. Nismo srele mnogo mladih ljudi naših godina. Sheila je vjerojatno tridesetogodišnjakinja koja se izvrsno drži, a gospodin Mellani je, dakako, dovoljno star da mi bude otac, što sve brže i postaje. Sutra idemo k njemu.

16. studenog

Kod gospodina Mellanija je bilo odlično. Žive u brdovitom predjelu, izgleda gotovo kao da si na selu. To je na samom kraju autobusne linije i sve je prepuno prastarih stabala. Gospođa Mellani i djeca su baš kao talijanske obitelji iz filmova, a nikad nisam vidjela da netko tako dobro

kuha. Djeca, čak i ona starija, stalno se maze s roditeljima. Tako nešto nikad nisam vidjela. Mario, veliki sedamnaestogodišnjak, išao je na nekakav izlet i izljubio je i izgrlio oca i sve ostale kao da odlazi zauvijek. I poslije su se stalno uzajamno pljeskali, cmakali i dodirivali.

Prekrasno iskustvo od kojeg se osjećam samo još osamljenije.

19. studenog

Chris je s posla došla sva u oblacima. Da je gospodin Mellani ne bi nadmašio, Sheila nas je pozvala na tulum u subotu navečer poslije posla. Počet će prilično kasno jer svi radimo do devet, ali drago mi je jer zvuči jako glamurozno i sofisticirano ići na tulum koji počinje u pola jedanaest.

20. studenog

Chris i ja smo se najprije zabrinule što ćemo odjenuti kad bude išle k Sheili. Ali, ona nam je rekla neka samo odjenemo nešto udobno, što je odlično jer smo od kuće ponijele samo po jedan kovčeg, a ne želimo trošiti ako baš ne moramo. Mislim da ćemo ostati u ovom stanu još nekih šest mjeseci, a onda ćemo vjerojatno imati dovoljno novca da krenemo svojim putem. Nadam se da će nam Sheila dati svoj blagoslov i pomoći nam. Možda bi nam i gospodin Mellani dao da prodajemo neke od njegovih jeftinijih komada. Mario će doći raditi u trgovinu čim maturira, pa me možda ionako više neće trebati.

21. studenog

Sheilin tulum je sutra. Pitam se tko će još doći. Chris mi uvijek priča o ljudima s filma i televizije koji navraćaju i koje Sheila osobno poznaje. Ili se barem svi ljube i govore jedno drugome "dragi" i "draga".

Zamisli kako bi to bilo osobno poznavati filmske i televizijske zvijezde! je jednom došla u trgovinu gospodina Mellanija i kupila veliki prsten, ali ona je tako stara da sam je vidjela samo u jednom filmu na televiziji, u kojem je glumila ne osobito uzbudljivu ni glamuroznu luđakinju.

22. studenog

Oh, sretne li subote! Danas je večer sofisticiranosti. Pitam se hoće li me smatrati jako naivnom ako budem pila kolu a ne pjenušac ili što već oni budu pili. Možda nitko neće ni primijetiti. Moram juriti na posao, tramvaj je katkad pretrpan u ovo doba dana, a ne želim visjeti kroz vrata. Pokvarila bi mi se frizura.

23. studenog

Opet se dogodilo i ne znam bih li plakala ili se veselila. Ali, ovaj put smo barem svi bili odrasli i nismo kvarili djecu. Istina, mene neki ne bi smatrali sasvim odraslom, ali svi misle da i ja i Chris imamo osamnaest godina i to je najvažnije. Uglavnom, Sheila stanuje u nevjerojatno lijepom stanu s prekrasnim pogledom. Imaju portira koji izgleda još otmjenije nego portiri u hotelu u kojem radim – a oni su prilično impresivni. Odvezle smo se dizalom do njezinog stana nastojeći se držati kao svjetske žene kojih se ništa ne može dojmiti, a zapravo smo

obje ostale bez daha nakon one naše rupe. Čak je i dizalo bilo impresivno, sa zlatnim vinilpapirom na dvije strane i crnom oplatom na druge dvije.

Sheilin stan izgleda kao da si ušao u časopis za unutrašnji dizajn. Cijela dva zida su od stakla i gledaju na svjetla grada. Morala sam se napinjati da ne zinem od čuda, ali to je bilo kao da smo u filmu.

Sheila nas je obje blago poljubila u obraz i uvela nas u sobu u kojoj su, oko velikog stolića ukrašenog zlatom i zrcalima, bili razbacani jastuci živih boja. Kraj kamina je golemi čupavi smeđi naslonjač i sve je to skupa stvarno bilo nevjerojatno.

Onda je zazvonilo zvonce i počela su dolaziti najljepša ljudska bića koja sam ikad vidjela. Muškarci su bili prekrasni, kao suncem opaljeni kipovi rimskih bogova, a žene tako zanosne da sam istodobno bila i sretna i uplašena. Ali, nakon nekog vremena mi je sinulo da smo mi mlade i blistave i zdrave, a te su žene stare, stare, stare. Vjerojatno ujutro ne mogu izići iz kuće bez pola tone šminke. Tako da se zapravo nismo trebale brinuti.

Onda sam je namirisala. Gotovo sam se prekinula upola rečenice, miris je bio tako jak. Chris je bila na drugoj strani sobe, ali vidjela sam da se i ona ogleda i znala da ju je i ona namirisala. Zrak kao da se zgusnuo i dio moga uma je preklinjao da i ja malo dobijem. Nisam znala bih li pobjegla, ostala ili što. Onda sam se okrenula i neki muškarac mi je dodao džoint i to je bilo to. Htjela sam se ušlagirati više nego išta drugo na svijetu. To je bio pravi svijet, tu su bili pravi ljudi i ja sam željela biti dio svega toga.

Ostatak večeri protekao je sjajno. Svjetla, glazba, zvukovi i San Francisco bili su dio mene a ja dio njih. Bilo je to još jedno nevjerojatno putovanje i ne znam kako je dugo trajalo. I Chris i ja smo ostale spavati kod Sheile i tek smo poslijepodne dovoljno došle k sebi da se pokupimo i vratimo u naša bijedna četiri zida.

Malo me brine jer ne znam što se zapravo dogodilo. Ne znam jesmo li pušili hašiš, koji je sada prilično teško nabaviti, ili nešto drugo. Ali, nadam se da neću opet morati prolaziti ono "jesam li ili nisam" do sljedećeg mjeseca. Ako se vraćamo na isti stari vrtuljak, barem ću nabaviti kontracepcijske pilule. Ne mogu podnijeti tu neizvjesnost, a samo mi još nedostaje da ostanem... Ne želim ni misliti o tome.

(?)

Kod Sheile je tulum gotovo svake večeri i mi smo uvijek pozvane. Nisam još srela nekoga tko bi mi se doista sviđao, ali ludo je i zabavno i gotovo uvijek prespavamo kod nje, što je mnogo bolje nego vratiti se u našu rupu. Chris je doznala da je Sheila bila udana za i da joj je alimentacija tako velika da i ona i njezini prijatelji mogu raditi što god žele. Uh, kako bi bilo super imati toliko love! Mislím da bih živjela isto kao ona, samo još bolje.

3. prosinca

Prošla je noć bila najgora noć u cijelom mom usranom, trulom, smrdljivom, sjebanom životu. Bilo nas je samo četvoro, i Sheila i Rod,

njezin sadašnji "dečko", dali su nam heroin. Isprva smo se malo bojale, ali oni su nas uvjerali da su sve priče o njemu samo obični mitovi – ha, ha! Ali, bila sam i prilično uzbuđena i zapravo sam jedva čekala dok sam ih gledala kako se pripremaju. Heroin je fantastičan, posve drukčiji od svega što sam dosad probala. Osjećala sam se nježno i pospano i nevjerojatno mekano, kao da lebdim iznad stvarnosti i da su svakodnevni problemi zauvijek izgubljeni u svemiru. Ali, upravo prije nego što sam otišla predaleko da bih znala što se događa, vidjela sam kako Sheila i onaj kurvin sin uzimaju spid. Sjećam se da sam se upitala zašto oni ubrzavaju kad su nas tako lijepo usporili, i tek sam poslije shvatila da su nas gadovi naizmjenice silovali i to surovo i sadistički. To su sve vrijeme i planirali, govornari obični.

Kad smo se Chris i ja napokon spustile, nekako smo se odvuikle do stana i dugo razgovarale. Dosta nam je! Sranje koje ide uz drogu jednostavno je previsoka cijena. Ovaj put ćemo zaista čuvati jedna drugu i pomagati si. Osuđivala sam Richieja što je jebeni homić, ali možda ne bih smjela biti tako stroga. Sa svime što je svaki dan uzimao, nije ni čudo da je izgubio vlast nad sobom.

Još uvijek 3. prosinca

Chris i ja smo ponovno razgovarale i odlučile smo se izvući iz ovog sranja. S jučerašnjom plaćom imamo sedamsto dolara pa možda možemo otvoriti butik u nekoj ne tako otmjenoj četvrti. A sigurno je da se više nećemo drogirati. Toga nam je objema dosta!

Žao mi je što ću otići od gospodina Mellanija. Bio je prema meni tako dobar i ljubazan, ali ni Chris ni ja ne možemo podnijeti pomisao da ikad više vidimo onu sadističku gaduru Sheilu... I tako ću još jednom morati napisati "hvala" i "volim vas".

5. prosinca

Deset sati na dan tražimo neko zgodno mjesto, ali zasad nismo imale sreće pa smo zaključile da bismo možda trebale otvoriti trgovinu u blizini Berkeleyja. Tamo svi studenti nose mnogo nakita, a Chris je barem uspjela zapisati imena nekih nabavljača prije nego što je otišla, a mislim da bih ja znala izraditi neke originalne stvari nakon što sam promatrala gospodina Mellanija. Bilo bi baš super kad bismo imale trgovinu u kojoj bi Chris obavljala nabavku i prodaju, a ja radila nešto kreativno.

6. prosinca

E pa, danas smo ga našle – naš novi dom. Mali stančić u prizemlju blizu Berkeleyja koji je sad postao komercijalna četvrt pa možemo koristiti spavaću sobu i kuhinju za život, a dnevnu sobu i sićušnu blagovaonicu za izlaganje i rad. Sutra se selimo i počinjemo ličiti. Imamo lijep veliki prozor samo oko metar iznad ulice pa će nam to biti odličan izlog, a ako popravimo i obojimo namještaj, sve skupa neće izgledati tako loše. Radit ćemo svakakve ludorije, na primjer, stare stolove ćemo prekriti pustom, koji nije skup, i staviti imitaciju leopardove kože na stolce i na dio zida ako budemo imale dovoljno novca. Bit će tako lijepo opet imati

mjesto koje možeš nazvati svojim domom, a mi ćemo ga urediti tako da izgleda kao da ga netko voli i živi u njemu. Na prijašnji stan nismo potrošile ni novčića.

9. prosinca

Imala sam previše posla da bih pisala. Radimo dvadeset sati na dan. Obje se smijemo i kažemo kako bi nam dobro došla neka tabletica, ali ni jedna ni druga nikad više nećemo popustiti iskušenju. U prostorijama za život nismo ništa radile, ali trgovina izgleda prekrasno. Već je navratilo nekoliko studenata i reklo nam kako sjajno izgleda i pitalo kad otvaramo. Nismo imale novca za sag pa smo pod obojile ružičasto, zidove ružičasto i bijelo, a ukrase crveno i purpurno. Super izgleda. Umjesto imitacije leoparda odlučile smo se za umjetno bijelo krzno i izgleda fenomenalno. Chris je cijeli dan u veletrgovinama, a sutra otvaramo, spavale noćas ili ne.

10. prosinca

Izgleda da je Chris točno znala što treba kupiti jer smo danas prodale robe za dvadeset dolara. Sutra će morati otići kupiti još.

12. prosinca

Vodovod propušta i zahod se začepљуje, a toplu vodu imamo samo ponekad, ali ni to nam nije važno. Studenti vraćaju gledati našu televiziju koju smo stavile u trgovinu ili samo sjediti i pričati. Skratile smo noge na stolcima tako da su samo tridesetak centimetara od poda, a

budući da ih imamo pet (jedan je bio slomljen), sad imamo zgodan prostor za druženje. Netko nam je predložio da napunimo hladionik osvježavajućim napicima i onda naplaćujemo 50 centi uz mogućnost gledanja televizije. Mislim da ćemo i to pokušati. Razmišljamo i o tome da za nekoliko tjedana kupimo neki jeftini rabljeni gramofon ako stvari i dalje budu išle tako dobro. Trgovina nam je prilično velika i samo nam polovica prostora treba za posao.

Većina studenata izgleda ima prilično love, a dovoljno kupuju da zaslužuju malo sjediti i pričati ako žele.

13. prosinca

Danas nam je jedan dečko koji je dolazio već nekoliko puta ponudio svoj gramofon za dvadeset pet dolara jer će si on napraviti novi. Bile smo oduševljene i večeras ćemo ga ukrasiti crvenim baršunom i zlatnim poklopcima za gumbe. Kako će se sutra svi iznenaditi! Drago mi je što sam stalno tako umorna da zaspim čim dotaknem krevet jer ne želim razmišljati, osobito ne o Božiću.

15. prosinca

Chris je danas ustala rano jer je išla u veletrgovine, a ja sam slušala radio dok sam čistila trgovinu. Onda su pustili "She's Leaving Home" i dok se nisam ni snašla, potekle su mi suze kao da je netko otvorio dvije slavine u mojoj glavi. Oh, ta je pjesma napisana za mene i za tisuće djevojaka poput mene koje pokušavaju pobjeći. Možda se nakon Božića vratim kući, možda čak i prije Božića. Ona zbrka s Richiejem se dosad

valjda sredila pa se mogu vratiti i na polugodištu krenuti u školu. Chris može zadržati cijelu trgovinu, a dotad ćemo već biti na čvrstim nogama, ili će se možda i ona htjeti vratiti kući sa mnom, ali neću joj to još spominjati.

17. prosinca

Postalo nam je pomalo monotono. Svi samo žele razgovarati o drogi koju uzimaju i o tome kako se osjećaju kad je uzmu. Sjećam se kako je tatin tata prije nego što je umro pričao samo o tome što ga i koliko boli. Ovo društvo počinje na mene djelovati na isti način. Nikad ne govore o tome što žele u životu ili o obitelji nego samo o tome tko prodaje, koliko će iduće godine dobiti love i tko ima najmanje i hoće li spojiti kraj s krajem. A i mene je počelo hvatati "ludilo". Pitam se hoće li se ove godine stvarno dogoditi revolucija u ovoj zemlji. Kad oni o tome govore, sve zvuči prilično razumno i uzbudljivo – uništiti sve i krenuti iz početka, nova zemlja, nova ljubav, zajedništvo i mir. Ali, kad sam sama, sve mi to izgleda kao samo još jedno ludo društvo drogeraša. Tako sam zbunjena. Teško mi je povjerovati da će se uskoro majke boriti protiv kćeri i očevi protiv sinova kako bi se stvorio novi svijet. Ali, možda me uvjere u svoja stajališta kad dođem na fakultet – ako ikada uopće dospijem do fakulteta.

18. prosinca

Danas smo jednostavno zaključale trgovinu i otišle. To je prvi put u nekoliko tjedana da smo zajedno izišle, a klinici i njihovi problemi

stvarno su nam dojadili. Dugo smo se vozile autobusom, a onda spiskale lovnu na večeru u francuskom restoranu. Čak je bilo ugodno ponovno biti dotjerana nakon tolikih tjedana u starim hlačama i radnoj odjeći. Ali, kad gledamo sve te božićne ukrase po ulicama i trgovinama, obje se osjećamo pomalo osamljeno iako ni jedna ni druga ništa ne kažemo. Čak sam i samoj sebi pokušala odglumiti da me nije briga, ali tebi, dragi dnevniče, mogu priznati istinu. Osamljena sam, boli me srce, mrzim ovakav život, imam osjećaj da ću potratiti život. Želim se vratiti svojoj obitelji i školi. Ne želim samo sjediti i slušati klince koji mogu doma za Božić i mogu pisati i telefonirati kad god žele. Zašto ja ne mogu? Vjerojatno nisam učinila ništa što nisu i oni. Svi narkomani dio vremena provedu u kanalizaciji svijeta, to dvoje je nerazdvojno.

22. prosinca

Nazvala sam mamu. Bila je tako sretna što me čuje da sam je jedva razumjela, toliko je plakala. Ponudila je da će mi poslati novac ili da će tata doći po mene, ali rekla sam joj da imamo dovoljno i da ćemo se vratiti večeras, prvim zrakoplovom. Zašto to nismo učinile prije nekoliko tjedana, mjeseci, svjetlosnih godina? Baš smo glupe!

23. prosinca

Sinoć je bilo kao da sam stigla u raj. Zrakoplov je kasnio, ali mama, tata, Tim i Alexandria su me dočekali i svi smo bez srama plakali kao djeca. Baka i djed će danas doletjeti da me vide i ostat će za Božić.

Ljepši doček ne mogu ni zamisliti. Osjećam se kao razmetni sin kojeg primaju natrag u obitelj i nikad više neću otići.

Chris su dočekali mama i tata i također su svi plakali. Chrisin odlazak imao je jednu dobru posljedicu. Njezini su opet bliski kao što, kažu, odavno nisu bili.

Kasnije

Tako mi je drago što smo Chris i ja bile uspješne u našem malom pothvatu. Mark, jedan od mladića koji su navraćali u trgovinu, napravio je nekoliko polaroid snimki i naši su bili zadivljeni. Naravno, ispustili smo iz priče sve one pustolovine u San Franciscu i mami je bilo drago što nismo ni otišle na Haight-Ashbury, koji sad ionako više nije ništa.

Poslijepodne sam nazvala informacije i tražila Richiejev i Tedov broj telefona, ali nisu ih imali. Pretpostavljam da su se jednostavno izgubili i od toga mi je lakše. Sad svi misle da smo pobjegle samo zato što smo htjele biti samostalne. Provjerit ću jesu li još upisani na fakultet, za svaki slučaj.

24. prosinca

Cijela kuća miriše. Ispekli smo hrpu torti, pita i kolačića. Baka je odlična kuharica i znam da od nje mnogo toga mogu naučiti i doista ću se potruditi. Okitili smo bor i ukrasili cijelu kuću i Božić će ove godine biti još ljepši nego ikad prije.

Danas sam nazvala Chris. Odlično se osjeća. Njezini roditelji i teta Doris koja je invalid i živi s njima jako se trude da budu dobri

prema njoj. Oh, tako je dobro biti kod kuće. Mama je valjda imala pravo, Chris i ja smo razmišljale samo o lošim stvarima. Ali, više nećemo!

25. prosinca

Dnevniče, danas je Božić i čekam da se moji probude da odemo isprazniti čarape i razmotati darove. Ali, najprije sam htjela imati vlastiti sveti dio ovog posebnog svetog dana. Htjela sam se osvrnuti na sve što sam učinila i pokajati se i obećati da ću biti dobra. Sad mogu s ostalima pjevati "O, dođite svi vi vjerni, veseli i pobjedonosni" jer ovaj put se stvarno osjećam pobjednički!

26. prosinca

Dan poslije Božića obično je pomalo tužan, ali ove godine sam uživala pomagati mami i baki, prati, pospremati i čistiti. Osjećam se odraslo. Više ne spadam s djecom, sad pripadam među odrasle! I to mi se silno sviđa! Prihvatili su me kao osobu, kao individuu. Pripadam! Važna sam! Netko sam!

Adolescenti prolaze teško razdoblje. Odrasli se prema njima ponašaju kao prema djeci, ali očekuju da se oni ponašaju kao odrasli. Zapovijedaju im kao da su male životinje, a onda očekuju da reagiraju kao zrele, uvijek racionalne i samopouzdanе osobe. Teško je to vrijeme izgubljenosti i traženja. Možda je najgore sad iza mene. Barem se tako nadam, jer znam da nemam ni snage ni otpornosti da još jednom prođem tako nešto.

27. prosinca

Posvuda se osjeća božićno raspoloženje. Ono prekrasno, posebno doba godine kad se sve što je dobro ponovno rađa na zemlji. Uživam! Kao da nikad nisam ni odlazila.

28. prosinca

Pregledala sam božićne čestitke i našla čestitku od Rogerovih roditelja. Grozno se osjećam zbog toga. Ne bi li bilo lijepo da su naše obitelji u rodu? Ali, to sad više nije moguće i ne smijem se mučiti razmišljajući o tome. Osim toga, to je vjerojatno bila samo dječja ljubav.

29. prosinca

Mama i tata priređuju novogodišnji domjenak za sve ljude povezane s tatinim odsjekom. Moglo bi biti zabavno. Baka će pripremiti onaj svoj nabujak od prokule i piletine i kolačiće s narančom. Mljac! Obećala mi je da mogu pomoći, a doći će i Chris.

30. prosinca

Još su blagdani a ja se dan i noć osjećam blaženo!

31. prosinca

Ova večer donijet će mi prekrasnu novu godinu. Kako sam skrušeno zahvalna što sam se riješila stare. Kao da nije stvarna! Voljela bih da je mogu jednostavno istrgnuti iz svojeg života kao stranicu kalendara,

barem posljednjih šest mjeseci. Kako mi se samo to moglo dogoditi? Meni, koja sam iz ove dobre, drage, ugledne obitelji! Ali, nova će godina biti drukčija, puna života i novih mogućnosti. Voljela bih da postoji način da doslovno, trajno i potpuno izbrišem stvarne noćne more koje sam proživjela, ali budući da ne postoji, moram ih gurnuti natrag u najmračnije i najnedostupnije kutke mozga gdje će se možda s vremenom izgubiti ili će ih prekriti novi slojevi. Ali, dosta ovog brbljanja i piskaranja. Moram dolje, pomoći mami i baki. Moramo još obaviti milijun sitnica prije domjenka. Jurim.

1. siječnja

Domjenak je stvarno bio zabavan. Nisam mislila da tatini prijatelji mogu biti tako zanimljivi i duhoviti. Neki muškarci su pričali o nevjerojatnim sudskim slučajevima i još nevjerojatnijim presudama. Neka stara bogata ekscentričarka ostavila je cijelo svoje bogatstvo dvjema običnim mačkama koje su nosile ogrlice s dijamantima dok su se motale po kući i zavijale po ulici. U oporuci je pisalo i da se mačkama ne smije nametati ništa što bi se protivilo njihovim prirodnim nagonima. I tako je sud unajmio četiri mačje dadilje s punim radnim vremenom koje su ih neprestano držale na oku. Možda su ti ljudi koji su to pričali malo pretjerali jer je bilo tako smiješno, ali nisam sigurna. Možda su samo bili dobri pripovijedači.

Neki roditelji su pričali o otkačenim stvarima koje su učinila njihova djeca, a tata je čak s ponosom ispričao neke dobre stvari o meni... zamisli!

U ponoć su svi stavili papirnate kape i zvonili zvoncima i udarali o gongove itd., a onda je bila ponoćna večera i baka, Chris, Tim i ja smo posluživali.

Nismo legli sve do četiri, ali taj dio je još bio najzabavniji. Kad su gosti otišli, moji i Chris i ja smo se presvukli u pidžame i oprali suđe i spremili kuću, a bili smo nevjerojatno opušteni i sretni. Djed je prao suđe. Pjena od deterdženta mu je bila do lakata, a pjevao je na sav glas. Tvrdio je da je perilica za suđe prespora kad imaš toliko posla, a tata je donosio posuđe i lizao prste. Stvarno je bilo super! Ne znam je li pravim gostima bilo tako lijepo kao mami, tati, baki, djedu, Timu i meni. Bi li Chris radije bila sa svojimima da nisu otišli na neki drugi domjenak? Valjda su to samo neka od pitanja na koja nikada neću znati odgovor, a nisu ni osobito važna.

2. siječnja

Sutra ponovno krećem u školu. Osjećam se kao da me nije bilo stoljećima, a ne samo dio polugodišta. Ali, sad ću je znati cijeniti, vjeruj mi. Naučit ću hablati Espanol kao prava Španjolka. Prije sam mislila da je glupo učiti strane jezike, ali sad shvaćam koliko je važno moći komunicirati s ljudima, sa svim ljudima.

3. siječnja

Chris ide u četvrti razred, ali i dalje možemo ručati zajedno. Malo je gadno ponovno se prilagoditi.

4. siječnja

Kakav šok! Danas mi je prišao Joe Driggs i pitao imam li robe. Stvarno sam zaboravila da sam još do nedavno bila dilerica. Uh, nadam se da se priča neće širiti i da ću to progurati. Joe isprva nije vjerovao da sam sad čista. Bila mu je frka i molio me da mu nabavim bilo što. Nadam se da George neće ništa čuti o tome.

5. siječnja

Danas nitko nije spominjao drogu. Nadam se da je Joe rekao ostalima.

6. siječnja

I Chris i meni su rekli za neki tulum ovaj vikend, ali pitala sam mamu može li Chris vikend provesti kod nas. Sigurna sam da ne bih došla u iskušenje, ali jednostavno ne želim riskirati. Osim toga, iskreno sam (ili barem djelomice iskreno) rekla mami da nas u školi gnjavi loše društvo i da nam sljedećih nekoliko tjedana treba podrška obitelji. Mama je bila gotovo zahvalna što sam joj se povjerila i rekla je da će tata i ona pokušati isplanirati nešto posebno za sljedeća dva vikenda i vidjeti s Chrisinima mogu li oni učiniti isto ona dva iza toga. Bio je tako ugodan, topao osjećaj znati da komuniciramo, i to ne samo riječima. Sjajno je imati obitelj!

11. siječnja

Moja obitelj i Chris proveli smo vikend u planinama. Bilo je onako kako sam se i nadala. Tata je posudio kuću od nekoga s posla i kad smo

otkrili kako uključiti vodovod i upaliti peć i sve ostalo, bilo je super. Noću je padao snijeg i svi smo naizmjenice čistili auto, ali i to je bilo krasno. Tata kaže da će sad češće posuđivati ili unajmljivati planinsku kuću. Izvrsna je za odmor. Čudno kako uvijek može dobiti slobodne dane kad smatra da doista mora.

13. siječnja

George me pozvao da iziđemo u petak navečer. Prilično je bezvezan, ali takvi su valjda najbezopasniji.

14. siječnja

Lane mi je prišao za vrijeme ručka i navaljivao da ga spojim s nekim drugim. Njegovog dilera su ulovili i sad mu je gadno. Izvrtao mi je ruku dok nije pomodrla i natjerao me da mu obećam da ću mu za večeras nabaviti barem malo šita. Nemam pojma što da radim. Chris mi je predložila da ga nabavim od Joea, ali ne želim imati posla ni s kim od njih. Tako me strah da sam se gotovo razboljela. Zapravo, i jesam bolesna.

15. siječnja

Draga naivna mama! Lane me sinoć dvaput zvao i zahtijevao da razgovara sa mnom, ali ona je osjetila da nešto nije u redu i rekla mi je da sam bolesna i da mi nipošto ne može smetati. Čak mi je rekla neka danas izostanem iz škole – zamisli da mi ONA to predloži, a uvijek je bila protiv toga da ikad izostajem. Uglavnom, stvarno cijenim to što joj

je stalo i voljela bih da joj se mogu povjeriti. Pitam se koliko Lane zna o Richu i meni???

17. siječnja

George me odveo na školski ples, ali sve su pokvarili Joe i Lane, koji su me neprestano gnjavili. George je želio znati što se događa pa sam mu rekla da je Lane ljubomoran jer me on pozvao van a ja sam ga odbila. Hvala Bogu što je glazba bila tako glasna da nismo mogli mnogo razgovarati. Kad bi me barem ostavili na miru!

20. siječnja

Tata ima puno obveza pa sljedeći vikend ne možemo nikamo, ali barem možemo nešto raditi. Mama je rekla da će mi pomoći sašiti novi kostim od vinila, koji izgleda kao koža.

21. siječnja

Gloria i Babs su me dočekale poslije škole i otpratile me dio puta do kuće. Nisam znala kako ih se otarasiti a da ne budem potpuno gruba, ali voljela bih da me ostave na miru. Mama je naišla u autu baš kad smo došli do ugla Ulice Elm pa sam je zaustavila. Nevjerojatno! Cijelim putem do kuće pričala je kako su Gloria i Babs drage djevojke i kako bi bilo dobro da imam mnogo prijateljica a ne samo Chris. Kad bi samo znala!

24. siječnja

Oh, k vragu, k vragu, opet se dogodilo. Ne znam bih li vriskala od sreće ili se posula pepelom i navukla vreću, što god to značilo. Svi koji kažu da trava i tripovi ne stvaraju ovisnost proklete su, glupe budale! Pojma nemaju! Uzimam ih od 10. srpnja, a kad nisam uzimala bojala sam se i pomisliti na išta što na bilo koji način podsjeća na drogu. I sve sam se vrijeme pretvarala pred samom sobom da je mogu ostaviti kad god hoću.

Svi glupi, kretenski klinci koji misle da se samo poigravaju zapravo žive samo za sljedeće iskustvo. Kad ih jednom kušaš, ne možeš više živjeti bez droge. Sve ostalo je dosadno, prazno, besmisleno postojanje. Odvratno je. I drago mi je što sam se vratila! Drago, drago, drago! Nikad mi nije bilo bolje nego sinoć. Svaki sljedeći put je najbolji put. I Chris se slaže. Kad me sinoć nazvala i zamolila da dođem k njoj, znala sam da se dogodilo nešto strašno. Zvučala je kao da ne zna što da radi. Ali, kad sam došla tamo i osjetila onaj nevjerojatni miris, samo sam sjela na pod u njezinoj sobi i plakala i pušila. Bilo je divno i krasno i predugo smo bile bez ičega. Nikada neću moći opisati kako je to super.

Poslije sam nazvala mamu i rekla joj da ću prenoćiti kod Chris jer je malo potištena. Potištena! Nitko osim narkomana ne zna pravu suprotnost potištenosti.

26. siječnja

Chris se osjeća pomalo krivom, ali meni je drago što opet uzimamo i pripadamo svijetu! I svijet pripada nama! Jadni dobri stari George

morat će otići onamo kamo odlaze svi staromodnjaci. Svratio je da me poveze u školu, ali mene to uopće nije zanimalo. Više mi ne treba ni kao vozač.

30. siječnja

Danas sam razgovarala s Laneom i on je stvarno nevjerojatan. Ima novi kontakt i može mi nabaviti što god želim. I tako sam mu rekla da najviše volim spid. Tko bi se živ želio usporavati kad se može ubrzati, nije li tako?

6. veljače

Život je sad stvarno nevjerojatan. Vrijeme kao da je beskrajno, a ipak sve teče tako brzo. Uživam!

P. S. Mami je drago što sam se opet "snašla". Drago joj je čuti da me ljudi nazivaju. Nije li to nevjerojatno?

13. veljače

Lanea su sinoć ulovili. Ne znam kako su doznali za njega, ali valjda je previše prodavao onim svojim klincima. Samo mi je drago što nisam bila tamo. Moji dragi, nevini i naivni roditelji ne dopuštaju mi da vikendom ostajem do kasna vani. Pokušavaju me zaštititi od Baba Roge. Nisam previše zabrinuta za Lanea. Ima samo šesnaest godina i vjerojatno ga neće puno gnjaviti, samo mu dati packu.

18. veljače

Zalihe su nam presušile sad kad se Lane mora uzorno ponašati, ali Chris i ja smo snalažljive. Uglavnom, snalazimo se.

Mislím da ću početi uzimati pilulu. To je mnogo lakše nego se stalno brinuti. Kladim se da je do pilule teže doći nego do droge – po čemu se vidi kako je ovaj svijet zapravo sjeban.

23. veljače

Dragi dnevniče,

uh, čovječe! Sinoć su napravili raciju kod Chris dok su joj teta i roditelji bili vani, ali Chris i ja smo glumatale. Murjak je samo stajao i odmahivao glavom dok smo se mi klele roditeljima da nam je to bio prvi put i da se zapravo ništa nije dogodilo. Hvala Bogu što su došli dok smo još bile pribrane. Pitam se kako su znali da smo tamo???

24. veljače

Ovo je nešto najsmješnije što sam ikad čula: mama je zabrinuta da se njezinoj curici možda dogodilo nešto o čemu se ne može prisliti ni govoriti. Hoće da odem dr. Langleyju na pregled, nije li to komično?

Trebalo mi je neko vrijeme da uvjerljivo odglumim nevinost i neznanje. Gledala sam je kao da nemam pojma na što misli pa ju je na kraju čak bilo sram što je uopće tako nešto pomislila.

(?)

Svi smo dobili uvjetnu i ne smijemo se družiti, a mama i tata me od ponedjeljka šalju psihijatru. To je valjda dio uvjeta da ne završimo na sudu. Priča se da su Lanea poslali u neku školu za oporavak gdje će

živjeti pod ključem. To je bio treći put da su ga ulovili. Nisam to znala. Pa, barem neće misliti da sam ja s tim imala neke veze budući da su i mene ulovili. Meni je to barem prvi put. Zapravo sam imala sreće.

27. veljače

Po tome kako se mama i tata ponašaju prema meni čovjek bi pomislio da mi je šest godina. Moram poslije škole ravno kući kao da sam mala beba. Kad sam jutros odlazila, mama mi je rekla: "Poslije škole odmah dođi kući." Kao da ću se ušlagirati u pola četiri poslijepodne – što, uostalom, i ne zvuči tako loše.

Kasnije

Poslije večere sam krenula u papirnicu da kupim bojice kako bih završila mapu i kad sam krenula kroz vrata, mama je rekla Timu neka ide sa mnom. Stvarno pretjeruje! Da me čuva moj mlađi brat! Njemu se to nije svidjelo ništa više nego meni. Zamalo sam mu rekla zašto je tražila da ide sa mnom. Tako im i treba. Znam što bih trebala učiniti, trebala bih i njemu dati da nešto proba! Možda i hoću! Možda ga iznenadim tripom na bombonu. Ha! Kad bih barem mogla biti sigurna da bi uspjelo.

1. ožujka

Dosta mi je. Sve me ovo toliko živcira da ću poludjeti. Praktički ni u zahod ne mogu sama.

2. ožujka

Danas sam bila kod psihijatra, debelog, ružnog čovječuljka koji nema muda ni smršaviti. Čovječe, zamalo sam mu preporučila amfetamine – smanjili bi mu apetit i istodobo dali energiju. To bi mu baš i trebalo. Samo je sjedio i gledao me preko naočala i čekao da mu ispričam sočne pojedinosti. On je gotovo nešto najgore što mi se ikad dogodilo.

5. ožujka

Jackie mi je na engleskom doturila nekoliko kopilota kad je dijelila testove. Večeras kad svi legnuli ušlagirat ću se sama. Jedva čekam.

(?)* /Kod sljedećih unosa nema nadnevaka. Zapisani su na komadićima papira, papirnati vrećicama itd./

I eto mene u Denveru. Dok sam bila ušlagirana jednostavno sam izišla i došla ovamo autostopom, ali sad je sve suludo tiho i nestvarno, možda zato što je još tako rano. Nadam se, jer imam samo dvadeset dolara koje sam uzela iz tatinih hlača, a nemam nikakvih kontakata.

(?)

Stanujem s nekim društvom koje sam srela, ali oni misle da je ovdje dosadno pa ćemo otići u Oregon i vidjeti što se događa u Coos Bayu. Imamo dovoljno tripova da nam potraju sljedeća dva tjedna ili zauvijek, a to je jedino važno.

Ožujak...

Nemam odjeće osim ove u kojoj sam bila kad sam otišla od kuće i tako sam prljava da imam osjećaj da mi je srasla s tijelom. U Denveru je padao snijeg, ali ovdje u Oregonu je tako vlažno da je još gore. Prehladila sam se i sva sam nikakva, i mjesečnica mi je počela a nemam tampona. Uh, da mi je barem malo heroína.

(?)

Sinoć sam spavala u parku ispod nekog grma, a danas pada kiša i ne mogu naći društvo s kojim sam došla iz Denvera. Na kraju sam otišla u crkvu i pitala čistača, ili što je već bio, što da radim. On mi je rekao neka ostanem tamo dok ne prestane kiša, a onda neka odem kod Vojske spasa. Nemam izbora jer znam da imam vrućicu i sva sam mokra i tako prljava i smrdljiva da se jedva i sama mogu podnijeti. Pokušala sam upotrijebiti toaletni papir umjesto uloška, što je prilično neudobno. Uh, da mi je barem malo spida.

Crkva je lijepa. Mala je i mirna i čista. Ja tu nikako ne pripadam, a počela sam se osjećati tako osamljeno da se moram maknuti. Pokušat ću tu misiju ili što već jest naći po kiši. Samo se nadam da mi onaj krvavi papir neće ispasti negdje na ulici.

Kasnije

Ovdje je stvarno super! Stvarno! Dopustili su mi da se istuširam i dali mi čistu staromodnu odjeću i uloške i nahranili me iako sam im rekla da se neću pridržavati njihovih strogih pravila. Htjeli su da ostanem nekoliko dana i dopustim im da nazovu moje roditelje kako bismo se

dogovorili i našli način da premostimo naše nesuglasice. Ali, roditelji mi sigurno neće dopustiti da uzimam travu i tripove, a ja ne namjeravam prestati! Taj čovjek je stvarno bio ljubazan. Čak će me odvesti u ambulantu da mi daju nešto protiv prehlade. Stvarno se osjećam bijedno, možda mi dobri doktor da nešto od čega će mi biti bolje. Bilo što! Kad bi se samo onaj drugi stari kreten požurio i obavio to što radi tako da možemo krenuti.

Još je... ne znam koji datum. U čekaonici kod liječnika upoznala sam jednu djevojku, Doris, i ona mi je rekla da mogu doći u njezin stan jer su njezin dečko i par s kojim su dijelili stan zbrisali tijekom noći. Onda mi je liječnik dao injekciju i bocu vitamina. Zamisli, vitamina! Rekao mi je da mi je tijelo ispaćeno i neuhranjeno kao i kod većine mladih ljudi koje viđa. Ali, bio je zapravo vrlo ljubazan. Ponašao se kao da mu je stalo i rekao neka se vratim za nekoliko dana. Rekla sam mu da nemam love, a on se nasmijao i rekao da bi ga začudilo da imam.

(?)

Barem je prestala ona odvratna kiša. Doris i ja smo se prošetale Coos Bayom. Imaju odličnih trgovina! Pričala sam joj o onoj koju smo Chris i ja otvorile i Doris bi htjela da i mi to učinimo kad skupimo lov, ali meni to nekako više nije važno. Doris ima cijelu limenku trave pa možemo smotati džoint kad god hoćemo. Ušlagirale smo se i sve je izgledalo dobro iako sam još uvijek bolesna.

(?)

Dovoljno je i samo biti živ. Obožavam Coos Bay i obožavam tripove! Ljudi su ovdje, barem u našem dijelu grada, prekrasni. Razumiju život i razumiju mene. Mogu govoriti kako želim i odijevati se kako želim i to nikome ne smeta. Super je čak i gledati plakate u izlozima i proći kraj autobusne stanice da vidim tko dolazi. Svratili smo u jednu trgovinu gdje izrađuju plakate i pomoći ću Doris prekriti zidove kad skupimo malo love. Svratile smo u *Coffee House* i *Digger Free Store* i *Psychedelic Shop*. Sutra ćemo razgledati ostalo. Doris je tu već nekoliko mjeseci i zna sva mjesta i ljude. Zapanjila sam se kad sam čula da ima samo četrnaest godina. Mislila sam da je samo sitna i nezrela osamnaestogodišnjakinja ili devetnaestogodišnjakinja.

(?)

Doris je sinoć bila jako potištena. Ponestalo nam je trave i love i gladne smo a prokleta kiša sve jače pada. U ovom sobičku imamo samo kaljevu peć koja kao da uopće ne grije. Moje uši i sinusi (eto vidiš, znam ja svašta, gledam televiziju, ili sam je barem gledala) su kao da ih je netko napunio betonom, a prsa kao da su mi utegnuta čeličnom vrpcom. Otišle bismo nekamo i pokušale dobiti besplatnu hranu, ali po kiši se ne isplati truditi pa ćemo opet jesti tjesteninu i suhe žitne pahuljice. Govorile smo kako mrzimo turiste i lažnjake i prosjake, ali mislim da ću im se sutra i ja pridružiti. Pokušat ću isprobiti malo novca za hranu i drogu. Doris i meni doista je potrebno i jedno i drugo.

(?)

Oh, da i je biti ušlagirana, kad bi mi samo netko dao bilo što! Čula sam da je paregoric izvrstan. Ma, voljela bih da imam dovoljno bilo čega da okončam cijelo ovo sranje.

Spavala sam i ne znam je li isti dan, tjedan ili godina, ali koga je za to briga?

Kiša je još gora nego jučer. Kao da cijelo nebo piša na nas. Pokušala sam jednom izići, ali tako sam prehladena da sam se smrzla prije nego što sam uopće stigla do prvog ugla pa sam se vratila i legla odjevena i pokušala se skvrčiti da mi bude toplo i da ne umrem. Vjerojatno imam visoku temperaturu jer se stalno gubim – a to je još jedino zbog čega nisam pukla. Tako mi treba bilo što! Najradije bih vrištala i lupala glavom o zid i penjala se uz one proklete prašnjave i razderane zavjese. Moram otići odavde. Moram se izvući dok potpuno ne odem k vragu.

Trudila sam se da ne mislim o mojima dok mi Doris nije počela pričati cijelu svoju usranu životnu priču i sad pucam po šavovima. Kad bih imala love, vratila bih se odakle sam došla, ili bih barem nazvala. Sutra ću se vratiti u crkvu i zamoliti ih da nazovu moje. Ne znam zašto sam se ponijela tako glupo kad mi je uvijek bilo dobro. Jadna Doris od desete godine živi u paklu. Do njezinog desetog rođendana mama joj se udavala četiri puta, a između brakova je imala tko zna koliko veza. A kad je Doris napunila jedanaest godina, njezin tadašnji očuh ju je počeo ševiti i to redovito, a ona nije znala što da radi jer je prijetio da će je ubiti ako išta kaže majci ili bilo kome drugom. I tako je to trpjela do dvanaeste godine. Onda je jednog dana, kad ju je prilično ozlijedio,

rekla nastavnici tjelesnog zašto ne može vježbati. Nastavnica je organizirala da je odvedu u dom dok joj ne nađu obitelj s kojom će živjeti. Ali, ni to nije bilo mnogo bolje jer jer su je ševila oba sina obitelji, a poslije ju je neka starija djevojka uvela u svijet droge i počela s njom lezbijski odnos. Otad je lijegala sa svakim tko je razgrnuo posteljinu ili je odvukao u grmlje. Oh, Oče, moram se izvući iz ove močvare. Usisava me i guši! Moram se izvući odavde dok još mogu. Sutra! Sigurno sutra! Čim prestane prokleta kiša!

(?)

Ma, koga je briga? Barem je prestala prokleta kiša! Nebo je intenzivno plavo, što je, izgleda, ovdje neobično. Doris i ja brišemo odavde. Održat će se neki festival u južnoj Kaliforniji. Hura! Eto nas!

(?)

Tako mi je zlo da to ne mogu ni opisati. Najradije bih povraćala po cijelom svijetu. Većinu puta vozile smo se s nekim debelim kamiondžijom koji je uživao u tome da tuče Doris i gleda je kako plače. Kad je stao da natanka gorivo, pobjegle smo iako nam je prijetio. Uh, koji govнар... Napokon su nas povezli neki klinci poput nas. Dali su nam malo svoje trave, ali mora da je domaćeg uzgoja jer je bila tako slaba da nas je jedva malo digla.

(?)

Festival je bio super, trave, cuge i tripova koliko hoćeš, sve besplatno. Na mene se još slijevaju nove boje, a pukotina na prozoru je prekrasna. Život je prekrasan. Tako je lijep da to gotovo ne mogu podnijeti. A ja sam njegov prekrasni dio! Svi ostali samo zauzimaju prostor. Prokleti glupi ljudi. Voljela bih im gurnuti život niz grlo pa mi onda možda znali o čemu se radi.

Pokraj vrata neka debela djevojka duge masne plave kose spušta se na koljena na prostirku koja je zelena i zelena i purpurna. S njom je neki tip s prstenom u nosu i šarama na izbrijanoj glavi. Govore jedno drugom "ljubav". Prekrasno je to gledati. Boje se miješaju s bojama. Ljudi se miješaju s ljudima. Boje i ljudi u snošaju.

(?)

Ne znam što je ni kada ni gdje ni tko. Znam samo da sam sad Sotonina svećenica i pokušavam se održati nakon testa koji je trebao pokazati koliko smo slobodni da bismo položili zakletvu.

Dragi dnevniče,

grozno sam nadržkana i bijesna na sve. Strašno sam zbunjena. Sviđalo mi se ovdje, ali sada kad pogledam neku djevojku isto mi je kao da gledam mladića. Uzbuđuje me. Želim poševiti djevojku, a onda me uhvate napetost i strah. Na jedan se način osjećam super, a na drugi grozno. Želim se udati i imati djecu, ali se bojim. Draže mi je da se sviđam dečku nego curi. Radije bih se ševila s dečkom, ali ne mogu. Valjda mi se nešto dogodilo. Katkad želim da me ljubi neka od djevojaka. Želim

da me dodiruje, da spava poda mnom, ali onda se osjećam grozno. Osjećam krivicu i zlo mi je. Onda se sjetim svoje majke. Želim vikati na nju i reći joj neka mi oslobodi prostor jer se vraćam kući i osjećam se kao muškarac. Onda mi pozli i želim bilo koga i trebala bih ići kopati. Stvarno sam bolesna. Prolupala sam.

Dragi dnevniče,

Sad je tisuću svjetlosnih godina kasnije, po mjesečevom vremenu.

Svi pričaju priče osim mene. Nemam nijednu priču koju bi vrijedilo ispričati. Znam samo crtati čudovišta i unutrašnje organe i mržnju.

(?)

Još jedan dan, još jedna pušiona. Murja nas je pritisla i grad je potpuno presušio. Ako ne popušim Debelom, neće mi ništa dati. Tresem se iznutra čak više nego izvana. Svijet ništa ne vrijedi bez droge. Prljavi gad koji hoće da mu pušim zna da sam bolesna, ali on još jedini ima robu. Bila bih se u stanju uhvatiti u koštac s Debelim Mačorima ili Bogatim Filistrima ili cijelim svijetom samo za još jedan šut. Prokleti Debeli me tjera da mu to radim prije nego što mi da robu. Ovdje svi samo leže kao da su mrtvi. Mali Jacon viče: "Mama, tata sad ne može doći, ševi Carlu." Moram se izvući iz ovih govana.

(?)

Ne znam koliko je sati ni koji je dan ili godina ni u kojem sam gradu. Valjda sam se onesvijestila ili su nam dali loše pilule. Djevojka koja leži na travi pokraj mene ima bijelo lice i nalikuje na Mona Lisu i trudna je. Pitala sam je što će s bebom, a ona mi je odgovorila: "Pripadat će svima. Svi ćemo je dijeliti."

Htjela sam otići potražiti nekoga tko još nešto ima, ali to s bebom me ukomiralo. Pitala sam je ima li spida, a ona je samo odmahнула glavom praznog pogleda i shvatila sam da je potpuno izgorjela. Iza tog lijepog ušlagiranog lica je samo hrpa pepela i ona leži kao glupo govno nesposobno za bilo što.

Ja barem nisam izgorjela i nisam trudna. Ili možda jesam. Ne bih mogla uzimati pilule ni da ih imam. Nijedna narkomanka ne može uzimati pilule jer ne zna koji je dan. I tako sam možda trudna. Pa što onda. Ima tu jedan bivši student medicine koji će se pobrinuti za to. Ili bi me možda neki idiot zgazio dok sam izvan sebe pa bih ionako izgubila dijete. Ili možda sutra eksplodira bomba. Tko zna?

Kad pogledam sve ove seratore oko sebe, stvarno pomislim da smo hrpa kretena. Poludimo kad nam netko govori što da radimo, ali ne znamo što da radimo osim ako nam ne kaže neki debeli gad. Neka netko drugi misli za nas i djeluje umjesto nas. Neka oni grade ceste i prave automobile i kuće i struju i plin i vodu i kanalizaciju. Mi ćemo samo sjediti na guzici dok nam um luta i pružati ruke da nam nešto daju. Uh, zvučim kao da sam iz Sistema, a nemam pilulu koja bi mi popravila okus u ustima i otjerala te glupe misli.

Kada?

Upravo mi je na čelo pala kap kiše, kao suza s neba. Plaču li to oblaci i nebo doista nada mnom? Jesam li stvarno potpuno sama u cijelom ovom sivom svijetu? Je li moguće da čak Bog plače zbog mene? O, ne... ne... ne... Gubim razum. Molim te, Bože, pomози mi.

(?)

Prema nebu vidim da je rano jutro. Čitala sam neki papir koji je vjetar donio do mene. Piše da je neka djevojka rodila u parku, druga imala spontani pobačaj, a dvoje ljudi nađeni su mrtvi od prevelike doze. Da sam barem ja jedna od to dvoje!

Još jedan dan

Napokon sam razgovarala s nekim starim svećenikom koji doista razumije mlade. Beskrajno smo dugo razgovarali o tome zašto klinci bježe od kuće, a onda je nazvao mamu i tatu. Dok sam čekala da dobije vezu, pogledala sam se u zrcalu. Ne mogu vjerovati da sam se tako malo promijenila. Očekivala sam da ću izgledati staro, prazno i sivo, ali valjda sam propala samo iznutra. Mama se javila iz dnevne sobe, a tata je otrčao na kat da se tamo javi i nas smo troje zamalo suzama potopili vezu. Ne razumijem kako me mogu još voljeti i htjeti, ali me hoće! Hoće! Hoće! Bilo im je drago što sam se javila i što sam dobro. Nisu me prekoriievali ni držali prodike ni ništa. Čudno je to kako tata, kad se meni nešto dogodi, uvijek sve ostavi i dođe. Mislim da bi i da je na nekoj svjetskoj misiji koja se tiče cijelog čovječanstva i svih zvijezda,

on otišao i došao po mene. On me voli! On me voli! On me voli!
Stvarno me voli! Kad bih barem i ja samu sebe mogla voljeti. Ne znam kako sam se prema svojoj obitelji mogla tako ponašati. Ali, nadoknadit ću im to. Gotovo je sa svim ovim sranjem. Više o tome neću ni govoriti ni misliti ni pisati. Odsad ću samo nastojati da im ugodim.

Dragi dnevniče,

ne mogu spavati pa sam malo lutala ulicama. Izgledam malo staromodno jer ne želim izgledati otkačeno kad mi dođu roditelji. Svezala sam kosu u rep i zamijenila se za odjeću s najkonzervativnijom djevojkom koju sam uspjela naći. Na nogama imam bijele tenisice koje sam našla u jarku. Klinci s kojima sam pričala u kafiću isprva su bili malo suzdržani zbog mog izgleda, ali kad sam im rekla da sam nazvala svoje da dođu po mene, bilo im je drago.

Neshvatljivo mi je da Chris i ja dok smo bile u Berkeleyju nismo ništa doznale o ostalima. Tamo je bila samo praznina i želja da se sve sruši. Večeras sam doznala ponešto o Mikeu i Marie i Heidi i Lilac i još mnogima. Vjerojatno ću potrošiti preostale stranice pričajući o njima, ali to je dobro, jer ionako želim nabaviti nov, čist dnevnik kad dođem kući. Ti ćeš, dragi dnevniče, biti moja prošlost. Onaj koji ću kupiti kad dođem kući bit će moja budućnost. Sad se moram požuriti i pisati o ljudima koje sam noćas upoznala. Zapanjila sam se koliko se roditelji i djeca svađaju zbog kose! I mene su moji uvijek gnjavili zbog moje. Htjeli su da napravim uvojke ili se ošišam ili je maknem s očiju ili svežem itd. itd. itd. Katkad mi se čini da nam je to bio najveći kamen

razdora. Mikea sam upoznala u kafiću i kad sam mu objasnila svoju situaciju i rekla da me zanima zašto klinci bježe od kuće, postao je vrlo razgovorljiv i rekao mi da je i njemu kosa bila jedan od najvećih problema. Njegov tata se toliko naljutio da mu je dvaput silom obrijao glavu i zulufe. Kaže da su mu roditelji oduzeli svu slobodu i pravo odlučivanja. Postao je dehumaniziran, mehaničan, gurali su ga u kalup da bude isti kao otac. Čak nije smio birati koje će predmete slušati u školi! Htio je na likovni, ali njegovi su smatrali da se samo slabići i propalice bave slikanjem. Na kraju je pobjegao da bi sačuvao svoju osobnost i duševno zdravlje. Ispričala sam mu o crkvi i o tome kako oni pokušavaju stvoriti nove odnose između mojih roditelja i mene. Nadam se da će i on otići k njima.

Onda sam razgovarala s Alice koju sam našla kako sjedi ušlagirana na rubu pločnika. Nije bila sigurna bježi li od nečega ili trči prema nečemu, ali mi je priznala da bi najradije otišla kući.

Ostali s kojima sam razgovarala, oni koji imaju dom, svi su željeli natrag ali su smatrali da ne mogu jer bi to značilo odreći se svoje osobnosti. Pomislila sam na stotine tisuća klinaca koji su pobjegli i lutaju po cijeloj zemlji. Odakle su došli? Gdje uopće spavaju? Većina nema novca i nema kamo otići.

Mislim da ću kad završim školovanje postati savjetnica za djecu. Ili možda psihologinja. Barem ću moći shvatiti što se događa s mladima i možda ću tako moći nadoknaditi sve što sam učinila svojoj obitelji i sebi. Možda sam čak i morala sve to propatiti kako bih imala više razumijevanja i tolerancije za druge ljude.

O, mili, dragi prijatelju dnevniče, upravo ću to učiniti. Cijeli ću život pomagati ljudima koji su kao ja! Osjećam se tako dobro i sretno. Napokon imam nešto što želim raditi cijeli život. I s drogama je gotovo! One najjače sam uzela samo nekoliko puta i ne sviđaju mi se. Ništa mi se od toga ne sviđa. Ni apere ni daunere. Završila sam sa svim tim. Stvarno jesam.

Kasnije

Upravo sam pročitala sve što sam pisala prošlih nekoliko tjedana i čini mi se da ću se utopiti u vlastitim suzama, gušim se, davim, utapam. Sve su to laži! Odvratne, proklete laži! Tako nešto ja nisam mogla napisati! Tako nešto nisam mogla činiti! Bio je to netko drugi! Morao je biti! Morao je! Neka zla, odvratna, nastrana osoba pisala je u mom dnevniku, preuzela moj život. Sigurno! Ali, i dok ovo pišem, znam da je to još veća laž! Ili možda nije? Je li mi um oštećen? Je li to doista sve bila noćna mora koja mi se činila stvarnom? Mislim da sam pobrkala stvarne i nestvarne stvari. Ne može sve to biti istina. Zacijelo sam luda.

Plakala sam sve dok nisam dehidrirala, ali to što se nazivam bijednom glupačom, bezvrijednom, jadnom, očajnom, zlom, nesretnom, izgubljenom, izmučenom, bolesnom... neće mi pomoći. Imam dvije mogućnosti: ili ću se ubiti ili pokušati ispraviti svoj život pomažući drugima. Tim putom moram krenuti, jer ne mogu više sramotiti i mučiti svoju obitelj. Nemam više što reći, dragi dnevniče, osim da te volim i da volim život i Boga. Stvarno vas volim.

DRUGI DNEVNIK

6. travnja

Kako krasan dan za početak novog dnevnika i novog života. Proljeće je. Opet sam kod kuće sa svojimima. Baka i djed će opet doći da zagrlje razmetnu kćer. Tim i Alexandria su ono što jesu, a ništa ne može biti bolje! Ne sjećam se više tko je napisao: "Bog je na nebu i sve je na svijetu dobro", ali upravo se tako osjećam.

Svatko tko je ikad očajnički želio doći kući zna kako je nevjerojatan osjećaj ležati u vlastitom krevetu! Moj jastuk! Moj madrac! Moje staro srebrno zrcalo. Sve se doima tako trajnim, istodobno novim i starim. Ali, pitam se hoću li se ja ikad više osjećati novom. Ili ću se do kraja života osjećati kao bolest???

Kad postanem savjetnica, stvarno ću pokušati objasniti mladima da se petljanje s drogom jednostavno ne isplati! Da, lijepo je, super biti na tripu, nikad neću moći reći da nije. Uzbudljivo je i šaroliko i opasno, ali nije vrijedno muka koje donosi. Jednostavno nije! Svaki ću se dan do kraja života bojati da opet ne popustim i ne postanem nešto što uopće ne želim biti. Morat ću se boriti protiv toga iz dana u dan i nadam se da će mi Bog pomoći. Nadam se da nisam svima pokvarila život time što sam se vratila kući. Nadam se da Timu i Alex ne bi bilo bolje da nisam tu.

7. travnja

Danas smo se Tim i ja dugo šetali po parku. Otvoreno sam razgovarala s njim o drogi jer njemu je sad trinaest godina i poznaje

klince koji puše travu. Naravno, nisam mu ispričala pojedinosti o mojoj prošlosti, ali razgovarali smo o važnim stvarima u životu kao što su religija i Bog i naši roditelji i budućnost i rat i sve ono o čemu klinci pričaju kad su ušlagirani. Bilo je neobično i vrlo lijepo. Tim ima tako jasna, pristojna i časna stajališta o životu. Drago mi je što mi je on brat. Drago mi je što će ga vidjeti sa mnom. Njemu će to sigurno biti neugodno jer svi znaju da me murija ulovila i da sam pobjegla. Uh, kako sam samo uprskala! Tim i ja dobro komuniciramo i on kaže da uspijeva premostiti jaz s mamom i tatom. Tolerantan je prema njihovoj ulozi roditelja i pokušava vidjeti stvari i s njihovog stajališta. Stvarno je vrlo poseban. Pitam se koliko sam ja odgovorna za tu njegovu zrelost. Sigurno je mnogo razmišljao dok me nije bilo a mama i tata očajavali od brige i straha. Baš sam bila idiot.

8. travnja

Danas su stigli baka i djed. Otišli smo po njih na aerodrom i ja sam plakala kao velika beba. Toliko su ostarjeli, a znam da sam za to dobrim dijelom ja odgovorna. Djed je posve osijedio, a baka ima duboke bore koje prošli put nije imala. Je li moguće da sam sve to izazvala za samo mjesec dana? U autu, dok smo se vozili kući, djed mi je češkao leđa kao kad sam bila mala i šapnuo mi da samo moram oprostiti sebi. Tako je drag i pokušat ću, iako znam da neće biti lako. Moram se potruditi da opet budu ponosni na mene.

Kasnije

Nisam mogla spavati pa sam ustala i prošetala se po kući. Alexina mačka se upravo omacila. Sjedila sam na trijemu i gledala mačiće. To je bilo pravo otkrivenje! I to bez droge! Bez ičega osim mačića čije je krzno tako mekano kao da se skupila sva mekoća svijeta. Tako je mekano da, kad sam zatvorila oči, nisam bila sigurna da ga uopće dodirujem. Stavila sam onog malog sivog koji se zove Srećko uz uho i osjetila toplinu njegovog sićušnog tijela i slušala kako prede. Onda mi je pokušao oprati uho i tako su me ispunili osjećaji da sam mislila da ću se raspasti. To je bilo bolje nego trip, tisuću puta bolje, milijun puta bolje, bilijun puta. Jer to je bilo stvarno! Mekoća nije bila halucinacija, kao ni noćni zvukovi, automobili koji su prolazili, cvrčci. Stvarno sam bila tu, čula to i vidjela, i želim da život uvijek bude takav! I takav će i biti!

2. travnja

Danas sam se vratila u školu i odmah su me pozvali direktoru. Obavijestio me da ima dosje o mojem ponašanju i da sam odvratan primjer mlade Amerikanke. Onda mi je rekao da sam neizmjereno sebična, nedisciplinirana i nezrela i da ne namjerava tolerirati nikakve moje prijestupe. Onda me poslao na nastavu kao da je bacio smeće u kantu. Koji kreten!

Ako sam ikad imalo sumnjala u to hoću li se baviti psihijatrijom i biti savjetnica, sad više ne sumnjam. Mladima su potrebni ljudi koji ih razumiju, koji ih slušaju, kojima je stalo do njih. Potrebna sam im ja! Novim sam naraštajima potrebna ja! A taj glupi jadnik koji je

vjerojatno stotine klinaca otjerao iz škole kao da mi je bacio rukavicu izazova. Možda može otjerati druge, ali mene neće! Večeras sam učila četiri sata i nastaviti ću učiti dok ne nadoknadim zaostatke. Čak i ako mi za to bude trebalo sedam ili osam sati na dan!

Vidimo se.

3. travnja

Sad kad imam cilj, osjećam se mnogo jače. Zapravo, iz dana u dan sam sve jača. Možda se sada doista mogu oduprijeti drogama, možda se više ne zavaravam kao prije.

4. travnja

Dragi dnevniče,

najradije ovo ne bih ni napisala jer to želim zauvijek izbrisati iz pamćenja, ali tako sam se uplašila da će mi možda biti malo lakše ako tebi sve ispričam. Oh, dnevniče, pomози mi, molim te. Bojim se. Tako se bojim da su mi se oznojili dlanovi i tresem se.

Valjda sam imala *flashback* jer sjedila sam na krevetu i pravila planove za mamin rođendan, razmišljala o tome što da joj kupim i kako da je iznenadim kad su mi se misli odjednom pobrkale. Ne mogu to baš dobro objasniti, ali kao da su mi misli tekle natraške, kao da mi se um vrti u krug, a ja to nikako nisam mogla zaustaviti. Soba je postala zadimljena i činilo mi se da sam u nekoj psihodeličnoj trgovini. Svi smo stajali i čitali oglase za prodaju rabljene robe i sve moguće seksualne ponude. Počela sam se smijati. Osjećala sam se super! Bila

sam najviša osoba na svijetu i sve ostale sam gledala s visine i cijeli je svijet bio čudan i sjenovit.

Onda se odjednom sve pretvorilo u pornografski film. Sve je bilo sporo i lijeno, a munje su stvarno bile čudne. Gole djevojke su plesale unaokolo i vodile ljubav s kipovima. Sjećam se da je jedna djevojka liznula kip i on je oživio i odveo je u visoku plavu travu. Nisam točno vidjela što se događa, ali očigledno ju je ševio. Osjetila sam takvu pohotu da bih najradije bila potrčala za njima. Ali, u sljedećem trenutku našla sam se opet na ulici i prosjačila i svi smo vikali na turiste: "Baš lijepo od vas, nadam se da ćete večeras doživjeti lijep orgazam sa svojim psom."

Onda mi se učinilo da se gušim a oko mene su se ludo vrtjela nekakva svjetla. Sve se okretalo. Bila sam zvijezda repatica, komet koji se probija kroz nebo. Kad sam se napokon pribrala, ležala sam na podu, gola.

Još uvijek ne mogu povjerovati. Što mi se to događa? Samo sam ležala na krevetu, razmišljala o maminom rođendanu i slušala ploče, a onda – tres!

Možda to i nije bio *flashback*. Možda sam shizofrenična. To se tinejdžerima često događa kad izgube dodir sa stvarnošću, zar ne? Što god bilo, sva sam spetljana. Ne vladam ni vlastitim mislima. Riječi koje sam zapisala dok mi se to događalo samo su nekakve žvrljotine i staze i kojekakve gadosti i simboli. Što da radim? Moram s nekim razgovarati. To mi je očajnički potrebno. O, Bože, molim te, pomози mi. Tako sam

uplašena i osamljena, tako mi je hladno. Imam samo tebe, dnevniče. Ti i ja, kakav smo mi samo par!

Kasnije

Riješila sam nekoliko matematičkih zadataka i čak pročitala nekoliko stranica. Barem još mogu čitati. Nekoliko redaka sam naučila napamet i izgleda da mi mozak sad dobro radi. Malo sam i vježbala i izgleda da vladam svojim tijelom. Ali, voljela bih da imam nekog tko zna što se događa i što će se dogoditi. Ali ga nemam, pa moram sve to zaboraviti. Zaboraviti, zaboraviti i ne osvrutati se. Nastavit ću planirati mamin rođendan. Možda mogu zamoliti Tima i Alex da je poslije škole odvedu u kino, a ja za to vrijeme mogu skuhati nešto dobro da ih dočeka kad se vrate. Pretvarat ću se da je sve ovo bila noćna mora i zaboraviti. Molim te, Bože, daj da zaboravim i da se više ne ponovi. Molim te, molim, molim!

5. travnja

Danas sam imala puno posla i uopće nisam mislila na to. Mislim da ću sutra napraviti onu frizuru koja se mami sviđa. To će joj sigurno biti drago.

6. travnja

Rođendanska proslava je bila vrlo lijepa. Tim i Alex su odveli mamu u kino i mislim da joj se film svidio i više nego njima. Tata je morao dokasna raditi, ali to mi je bilo drago jer bih se osjećala vrlo nesigurno

da sam morala pred njim kuhati, ali sve je ispalo super. Piletina je izgledala kao iz časopisa, još i bolje jer je i mirisala, a šparoge su bile mekane a pecivo baš kao što ga baka pravi. Zapravo, voljela bih da je ona bila tu, bila bi tako ponosna na mene. Napravila sam svježu voćnu salatu i zelenu salatu s preljevom od slanine koja je bila malo prepečena, zapravo jako prepečena, ali su se svi pretvarali da ne primjećuju i tata me zafrkavao i rekao da ću jednog dana nekome biti dobra žena. Nadam se da nije primijetio suze u mojim očima jer silno želim upravo to.

Za desert smo imali svjež sladoled od bresaka prekriven polovicama bresaka i sve skupa je bilo odlično, osobito budući da je to prvi kompletan obrok koji sam ikad pripravila sama. Alex je mami napravila keramičku posudicu za bombone u obliku njene ruke. Stvarno je dražesna, utoliko više što ju je Alex i ispekla, pomogla joj je voditeljica skauta, a mama to nije znala. Nekada sam bila pomalo ljubomorna na Alex i vjerojatno sam se neprijateljski držala prema njoj iako sam je voljela. Ali, sad je sve drukčije. Stvarno osjećam da je u meni počelo rasti nešto novo i lijepo i uzbudljivo. Možda na taj način ljudi stvaraju novu ljubav tako da je imaju dovoljno za svako svoje dijete?

Oh, stvarno se nadam da će se jednog dana netko htjeti oženiti sa mnom.

7. travnja

Jutros sam rano ustala kako bih se mogla opušteno okupati prije nego što Alex i Tim počnu lupati po vratima. Bilo je krasno. Volim raditi stvari polako i uživati u njima. Kad sam obrijala noge i pazuha, prvi put u životu sam stvarno kritički promotrila svoje tijelo. Nije loše, samo su mi grudi vrlo male. Bi li pomoglo kad bih vježbala? Ali, ne bih htjela na kraju izgledati kao krava muzara. Drago mi je što sam žensko. Čak mi je drago što imam mjesečnicu. Valjda nikad nisam ni željela biti dečko. Mnoge djevojke to žele, ali ja ne. Teško mi je povjerovati da sam u jednom trenutku bila tako smotana da nisam znala što sam. Oh, kad bih samo mogla zbrisati tu trulu prošlost. Znam da djed ima pravo. Moram si oprostiti i zaboraviti, ali ne mogu. Jednostavno ne mogu! I kad razmišljam o nečemu najljepšem, crna ružna prošlost obuzme me kao noćna mora. I već mi je pokvarila čitav dan.

(?)

Pogodi što se dogodilo? Tvoja genijalna prijateljica napisala je sve točno na testu iz engleskog. Znam da jesam jer je bilo tako lako, a mislim da sam i na matematici napisala gotovo jednako dobro. Možda imam dvije-tri greške, ali ne više. Nije li to uzbudljivo?

19. travnja

K vragu! Opet je počelo! Srela sam Jan u gradu i pozvala me večeras na "tulum". Nitko ne vjeruje da se doista više neću drogirati jer većina onih koje je policija ulovila sad samo više pazi. Kad sam rekla Jan: "Ne, hvala", ona se samo nasmiješila! To me na smrt prepalo. Ništa nije

rekla. Samo se nasmiješila kao da kaže: "Znamo mi da ćeš se vratiti."
Oh, nadam se da neću. Stvarno se nadam.

21. travnja

Kad se sretnemo, George mi samo vrlo hladno kaže "zdravo". Svakome je jasno da je on čist i da ne želi imati posla ni sa kakvim narkomanima. Svi u školi uglavnom znaju tko uzima a tko ne i ja se želim pridružiti onima koji ne uzimaju, ali ne znam kako će mi to uspjeti s obzirom na loš glas koji me prati. Ne mogu to reći mami i tati, ali doista bih voljela izlaziti s dečkima. Ne s onima iz drogeraškog društva, nego s pristojnim dečkima. Voljela bih da me u kinu netko zagrlji. Ali, to nikad ne bih mogla imati s nekim od drogeraša. Svi znaju da seks i šit idu zajedno, i što se mene tiče oni su društveni gubavci, a tako misle i svi pristojni učenici.

Tužno je to što i mene još uvijek smatraju jednom od njih i vjerojatno će uvijek biti tako! Stvarno je čudno da imam toliko seksualnog iskustva, a istodobno mi se čini da ga uopće nemam. Još uvijek želim da netko bude pristojan i samo me poljubi za laku noć pred vratima. Nije li to smiješno? Oprosti mi, dnevniče, doista se trudim biti pozitivna, ali ne ide mi. Ne mogu. Ti si jedini kojem doista mogu otvoriti dušu. Da se barem mogu vratiti kroz vrijeme i sve izbrisati i početi iz početka. Ali, iznutra sam stara i tvrda i vjerojatno sam odgovorna što ne znam ni ja koliko klinaca iz osnovne škole sad uzima drogu, a oni su vjerojatno navukli druge. Kako mi Bog ikada može oprostiti? Zašto bi mi uopće htio oprostiti?

Bit će bolje da se odem okupati prije nego što moji roditelji čuju ove glupe, blesave jecaje koje više ne mogu suspregnuti.

Hvala ti što si me saslušao.

24. travnja

U školi su me stvarno počeli gnjaviti. Danas se Jan dvaput zaletjela u mene u hodniku i nazvala me Čistunkom i slično. Ali, sad mi je dosta. Ovaj put mi je stvarno dosta i ako se to nastavi, zamolit ću mamu i tatu da me prebace u drugu školu. Samo, pitanje je kamo mogu otići a da se ne dozna za mene? I kako mogu mami i tati sve reći kako bi mi dopustili da prijedem u drugu školu? Ne znam što da radim. Čak sam se svake večeri počela moliti kao kad sam bila mala, ali sad to više nije samo izgovaranje riječi. Sad molim. Preklinjem.

Laku noć, dnevniče.

27. travnja

Grozno je kad nemaš prijatelja. Tako sam osamljena i sama. Čini mi se da je vikendom još gore nego tijekom tjedna, ali nisam sigurna. I jedno i drugo je užasno.

28. travnja

Danas su nam vratili neke testove i ni jedna mi ocijena nije manja od 4+. Počela sam i skupljati statističke podatke o mladima i drogi. Ispričat ću ti o tome jednom kad ne budem stalno morala učiti.

1. svibnja

Djed je dobio moždani udar. Dogodio se noću i mama i tata danas idu tamo. Kad mi dođemo iz škole, više ih neće biti. Tako su dragi. Više ih je brinulo što mene ostavljaju nego išta drugo. Sigurno znaju kako sam osamljena i frustrirana i sigurno im je jednako teško zbog djeda kao i meni. Prije sam mislila da samo ja imam osjećaje. Ali, zapravo sam samo sićušan djelić čovječanstva koje pati. Sreća je što većina ljudi krvari iznutra jer bi svijet inače doista izgledao strašno.

Baka će biti tako osamljena ako djed umre. Jednostavno je ne mogu zamisliti bez njega. To je kao da jednu osobu presiječeš na pola. Dragi djed, kad sam bila mala zvao me je svojom "generalicom s pet zvijezda". Mislim da ću mu napisati pismo prije nego što odem u školu i potpisati se kao "djedova generalica s pet zvijezda". Nitko drugi neće znati o čemu je riječ, ali on hoće.

Vidimo se poslije.

(?)

Tata je upravo nazvao da vidi kako smo i da nam kaže da se djedu stanje pogoršalo. Sad je u komi i svi smo strašno potreseni, posebno Alex. Kad sam je ušuškala u krevet kao što mama uvijek čini i poljubila je za laku noć, pitala me može li doći k meni u krevet ako se tijekom noći uplaši. Slatkica mala. Ali, što možeš reći nekome kad se grozno osjeća a nema pravih odgovora?

Onda sam otišla u Timovu sobu i njega poljubila. I on je prilično potresen. Svi smo loše, čak i tata.

4. svibnja

Tim, Alex i ja smo svi ustali u isto vrijeme, spremili sobe, napravili doručak i zajedno oprali suđe. Bili smo jako djelotvorni, ako to možeš zamisliti.

Moram u školu, ali pisat ću još večeras ako se dogodi išta lijepo ili grozno.

21:50

Tata je nazvao, ali situacija je ista. Djedu je malo gore, ali se još drži. Liječnici ne mogu predvidjeti što će se dogoditi. Ali, mislim da je stanje prilično kritično. Alex se držala za mene i plakala. I ja bih se najradije bila rasplakala. Kuća je bez mame i tate tako velika, samotna i tiha.

5. svibnja

Djed je noćas umro. Doktor sa sveučilišta će prekosutra odvesti Tima, Alex i mene na aerodrom. Idemo na sprovod. Ne mogu vjerovati da više nikad neću vidjeti djeda. Pitam se što mu se dogodilo. Nadam se da nije samo mrtav i hladan. Ne mogu ni misliti o tome kako njegovo tijelo jedu crvi. Ne mogu to podnijeti. Možda se tijelo zbog one tekućine za balzamiranje samo raspadne u prah. Nadam se da je tako.

8. svibnja

Nisam mogla vjerovati da to djed leži u lijesu. Bio je to samo umorni, izmoždjeni kostur prevučen kožom. Vidjela sam mrtve žabe i ptice i guštere i piliće, ali ovo mi je bio takav šok! Činilo mi se nestvarno. Skoro kao loš trip. Imala sam sreće što se meni nikad nije dogodio neki jako loš. Doduše, da mi je prvi bio loš, možda nikad ne bih uzela drugi. U tom smislu bi mi bilo draže da je bilo tako. Baka se doimala tako smireno i puno ljubavi. Jednom je rukom zagrlila Alexandriju a drugom mene. Draga, snažna baka, nije ni jednom zaplakala za vrijeme cijelog dugog, dugog sprovoda. Samo je sjedila spuštene glave. Imala sam čudan, gotovo sablastan osjećaj da je djed uz nju. Poslije sam razgovarala s Timom i on je imao isti dojam.

Najgore je bilo kad su lijes spustili u zemlju. To je nešto najgore na svijetu! Alexandria i ja smo plakale iako nitko drugi iz obitelji nije. Trudila sam se biti tako jaka i suzdržana kao oni, ali jednostavno nisam mogla. Mama, baka i tata su povremeno rupčićima brisali oči a Tim je šmrcao, a Alex je, naravno, mala djevojčica, ali ja, ja sam, naravno, opet napravila scenu.

9. svibnja

Baka se večeras vraća kući s nama i ostat će do kraja školske godine. Onda ću se ja vratiti s njom i pomoći joj da se organizira i preseli k nama dok ne nađe neki stančić u blizini.

Ne pamtim da sam ikad u životu bila tako umorna. Nije mi jasno kako se baka uspijeva održati jer se ja jedva pomičem. Svi izgledamo kao da smo vrlo dugo bili bolesni. Čak i mala Alex. Pitam se kako će

nam dugo trebati da se naviknemo na život bez djeda. Hoće li ikada više biti isto? Kako će se draga baka snaći? Kad se preseli u novi stan, često ću odlaziti k njoj i voditi je u kino i u šetnju i slično.

12. svibnja

Jutros sam pogledala kroz prozor i vidjela da niče nova trava i opet sam počela neobuzdano plakati. Zapravo ne razumijem uskrснуće. Ne mogu zamisliti kako će se djedovo tijelo koje će istrunuti i biti pokriveno plijesni i raspasti se u prah ponovno spojiti? Ali, ne znam ni kako smeđa, isušena lukovica gladiole može ponovno procvasti. Valjda Bog može ponovno spojiti atome, molekule i tijela kad to može gladiola koja čak nema ni mozak. Od toga se bolje osjećam i ne znam kako mogu očekivati da shvatim smrt kad ne shvaćam ni kako funkcioniraju televizija, struja ili gramofon. Zapravo, razumijem tako malo da mi nije jasno kako preživljavam.

Jednom sam negdje pročitala da se ljudi služe s manje od deset (čini mi se) posto kapaciteta svoga mozga. Zamisli kako bi bilo imati 90 posto više sposobnosti razmišljanja i svu je iskoristiti. To bi bilo fantastično! Kako bi ovo bio čudesan planet kad bi naši mozgovi bili 90 posto djelotvorniji nego sada.

14. svibnja

Noćas sam imala noćnu moru o djedovu tijelu prekrivenom crvima i mislila sam o tome što bi se dogodilo kad bih ja umrla. Crvi pod zemljom ne prave razlike. Ne bi ih bilo briga što sam mlada i što je

moje meso čvrsto. Na svu sreću, mama je čula kako jaučem pa je došla i pomogla mi da se priberem. Onda smo otišle i popile malo toplog mlijeka, ali još sam se grozno osjećala, a nisam joj mogla reći što je. Ona je sigurno mislila da to ima neke veze s vremenom kad sam bila pobjegla, a nisam joj mogla reći istinu jer je ona još groznija.

Još sam se tresla kad sam popila mlijeko pa smo obule cipele i šetale se vrtom. Bilo nam je malo hladno iako smo navukle kućne ogrtače preko spavaćica, ali razgovarale smo o mnogim stvarima, među ostalim i o tome kako ću postati socijalna radnica ili nešto slično i mami je vrlo drago što želim pomagati drugima. Stvarno ima razumijevanja za mene. Svi bi trebali imati sreće kao ja.

2. svibnja

Teško mi se usredotočiti u školi. Nisam znala da smrt tako pogađa. Osjećam se iscijeđeno i na sve se još uvijek moram prisiljavati.

3. svibnja

Danas me tata odveo na proturatne demonstracije na sveučilištu. Jako je zabrinut i uzrujan zbog studenata i razgovarao je sa mnom kao da sam odrasla. Baš sam uživala. Tata nije tako zabrinut zbog militantnih studenata, s kojima bi, prema njegovom mišljenju, trebalo postupati oštro, nego više zbog onih koje je lako zavesti na krivi put. I ja sam zabrinuta zbog njih. Zabrinuta sam zbog sebe!

Poslije smo otišli posjetiti doktora koji je također veoma zabrinut za mladi naraštaj. Mnogo je govorio o tome kamo sve to vodi,

a onda je naveo neke statističke podatke koji su me doista iznenadili. Nisam zapamtila ni polovicu jer je tako brzo govorio, ali npr.: svake se godine ubije tisuću studenata, a još devet tisuća pokuša. Spolne bolesti su porasle 25 posto među mladima moje dobi, a trudnoća još više, unatoč piluli. Rekao je i da je strašno porastao broj zločina i duševnih oboljenja mladih. Zapravo, govorio je same strašne stvari.

Kad smo otišli, ne znam je li mi bilo bolje jer je tolikim drugima kao i meni ili lošije jer su svi odjednom poludjeli. Ali, iskreno govoreći, ne mislim da su mladi za to krivi, barem ne sasvim. Ni odraslima ne ide mnogo bolje. Zapravo, ne znam nikoga koga bih poželjela za predsjednika države osim tate kojeg nikad ne bi izabrali jer sam mu ja kći.

19. svibnja

Danas sam opet imala paniku. Netko mi je u torbicu stavio džoint i strašno sam se prepala. Morala sam izostati sa sljedećeg sata i odvesti se taksijem k tati.

Jednostavno ne razumijem zašto me ne ostave na miru! Zašto me ovako muče? Je li im muka zato što sam tu? Mislim da je tako. Mislim da me žele zbrisati s lica zemlje ili me poslati u ludnicu. Kao da sam otkrila golemi špijunski krug i sad više ne smijem ostati živa!

Tata kaže da moram biti jaka i zrela. Dugo je razgovarao sa mnom i zahvalna sam što mu je stalo, ali znam da ne razumije njihovu motivaciju ništa bolje nego ja. Osim toga, on ne zna za Richieja i Lanea i ostale. Rekao mi je da me cijela obitelj podržava. Ali, kako mi to

može pomoći kad je cijeli svijet protiv mene? To je kao djedova smrt. Svi se grozno osjećaju, ali nitko ništa ne može poduzeti, čak ni ja!

20. svibnja

Uspjela sam se natjerati da ponovno učim pa mi je lakše. Barem ne razmišljam o znaš već čemu.

21. svibnja

Baka je bolesna, ali mama misli da je to samo od tuge. Nadam se da ima pravo, jer baka stvarno grozno izgleda. Uh, zamalo sam zaboravila. Tata mi je nabavio propusnicu za sveučilišnu knjižnicu i danas sam prvi put otišla. Stvarno je zabavno. Osjećala sam se tako odraslo i mnogi su mislili da sam studentica. Nije li to smiješno?

22. svibnja

Danas sam u knjižnici upoznala jednog dečka. Zove se Joel Reems i na prvoj je godini. Učili smo zajedno, a onda me otpratio do tatinog ureda. Tata je imao posla pa smo sjedili na stubama pred zgradom i čekali ga. Odlučila sam ne pretvarati se pred Joelom nego mu reći istinu o sebi i dopustiti da sam odluči (no dobro, gotovo cijelu istinu). Rekla sam mu da imam samo šesnaest godina i da smijem dolaziti u knjižnicu zbog tate.

Vrlo je drag. Samo se nasmijao i rekao da je to u redu jer me ionako nije mislio zaprositi još ovaj semestar. Kad je tata izišao, sjedio je neko vrijeme s nama na stubama i razgovarali smo kao da se svi

oduvijek poznajemo. Bilo je super! Prije nego što je otišao, Joel me pitao kada ću opet doći učiti, a ja sam mu rekla da učim po cijele dane. Čini mi se da mu je to bilo drago.

23. svibnja

Dragi tata, vjerojatno bih se trebala ljutiti na njega, ali se ne ljutim. Otišao je i pogledao Joelove podatke i rekao mi sve o njemu. Baš me nasmijala pomisao na to kako tata špijunira da bi mi pribavio informacije. Uglavnom, Joel ubrzano studira jer već je na sveučilištu iako je tek navršio osamnaest godina. Tata mu je umro a mama mu radi u tvornici a on radi smjenu od sedam sati svaki dan kao školski čistač. Radi od ponoći do sedam ujutro, a onda ponedjeljkom, srijedom i petkom ima predavanja već u devet. Kakav raspored!

Tata me upozorio da ga ne ometam u učenju i obećala sam da neću. Ali, ako me želi svako poslijepodne otpratiti od knjižnice do tatinog ureda (čak i subotom), ne vidim što tu ne valja, a ti?

Navečer

Joel me stvarno otpratio do tatinog ureda. I bilo je gotovo kao da smo na sudaru! Oboje smo bili zbunjeni i smijali smo se i čavrljali i govori u isto vrijeme. (Bilo je vrlo zbrkano i divno.) Joel kaže da nikad nije imao mnogo vremena za djevojke i nije mu jasno odakle tako mnogo znam o njemu. Rekla sam da je to samo ženska intuicija. Nisam li dosjetljiva?

25. svibnja

Joel me opet otpratio do tatinog ureda i nisam ja to predložila, ali tata ga je pozvao da sutra dođe na večeru. Mama je rekla da njoj odgovara, a znam da jedva čeka da ga upozna jer me tata zadirkuje.

26. svibnja

Odjurila sam kući iz škole i pomogla mami pospremiti kuću kao da dolazi kralj svijeta i provjerila sam imamo li sve sastojke za kolačiće s narančama, moj jedini specijalitet. Jedva čekam!

Kasnije

Joel je upravo otišao. Večer je protekla fantastično. Ne znam zašto to kažem jer su on i tata većinu vremena proveli zajedno. Valjda zato što je njegov tata umro kad mu je bilo sedam godina, ali imali su dobar odnos. Čak je i Tim bio zadivljen dok su razgovarali, osobito o Joelovim mogućnostima za školovanje. (Mislim da je Tim počeo razmišljati o fakultetu. Već!)

Moji kolačići su bili savršeni, čak je i baka rekla da ih ni ona ne bi bolje napravila, a Joel ih je pojeo sedam! Sedam! I rekao je da bi ih ponio u džepu za doručak da je koji ostao. Naravno, da je ostao, on to sigurno ne bi rekao. Prilično je suzdržan. Pitat ću mamu smijem li ispeći pleh samo za njega i ostaviti mu ih kod tate.

29. svibnja

Oh, dnevniče, zamisli što se dogodilo! Tata nam je za večerom rekao prekrasnu vijest! (I to jako ležerno.) Pokušat će Joelu pomoći da dobije stipendiju. Kaže da je prilično siguran da će uspjeti, ali će za to trebati vremena i ja ništa ne smijem reći dok sve ne bude sređeno. Nadam se da se neću izlanuti. Čuvanje tajni mi baš ne ide.

P. S. Čini se da je u školi sad sve u redu. Nitko ne razgovara sa mnom, ali me nitko ni ne gnjavi. Ha, valjda ne možeš imati sve.

1. lipnja

Danas je prodana bakina kuća. Odlučili su da jednostavno daju sve zapakirati i staviti u skladište. Rasplakala se kad je čula. Prvi put sam je vidjela kako plače. Djeda nema, a sad kad više nema ni kuće u kojoj je provela gotovo cijeli život, valjda joj sve izgleda tako konačno.

Kasnije

Pitam se sviđam li se ja stvarno Joelu. Misli li da sam slatka ili zgodna ili privlačna? Jesam li tip djevojke koja bi mu mogla nešto ozbiljno značiti? Nadam se da mu se sviđam jer se on meni jako sviđa. Zapravo, mislim da ga volim...

Gđa Joela Reemsa

GĐA JOELA REEMSA

Gospodin i gospođa Reems

Doktor i gospođa Reems

Ne izgleda li to super?

2. lipnja

Upravo je nazvala gospođa Larsen i rekla mi da je Jan obećala da će joj pričuvati dijete, ali je u posljednjem trenutku otkazala, što joj je i slično. No dobro, mogu i tamo učiti. Moram skupiti stvari.

Vidimo se.

Poslijepodne

Dragi dnevniče,

tako sam izmučena i umorna i tužna i iscrpljena i sita.

Jan je svratila pola sata nakon što je gospođa Larsen otišla i rekla da ona želi čuvati dijete jer joj treba lova. Ali, nisam je mogla pustiti jer je bila ušlagirana, a dijete ima tek četiri mjeseca. Ali, nije htjela otići pa sam na kraju morala nazvati njezine roditelje da dođu po nju. Rekla sam im da joj nije dobro, ali do vremena kad su stigli, ona se posve otkačila. Slušala je ploče tako glasno da bi probudile bebu koja je ionako bila mokra i uplakana, a ja ju se nisam usudila ni presvući jer sam se bojala što bi Jan mogla učiniti. Bila je toliko razvaljena da su je mama i tata morali odvući do auta i oboje su plakali i molili me da ne kažem njezinom socijalnom radniku.

Nadam se da sam ispravno postupila. Vjerojatno nisam trebala zvati njene roditelje, ali stvarno je se nisam mogla osloboditi, a s bebom je nikako nisam mogla ostaviti. Mogu već zamisliti kako će biti sutra kad se to pročuje u školi. Mene nitko neće htjeti ni slušati. Osim toga, narkomani ne razumiju strah za bebu. Ništa oni ne razumiju.

3. lipnja

Mama i tata kažu da sam sinoć postupila upravo onako kako treba i žao im je što nisu bili dostupni da mi pomognu. Ali, što bi mogli učiniti osim da nazovu Janine roditelje? Zapravo, možda bi bilo još gore da su i oni bili tamo. Tko zna? Sad moram ići.

Poslijepodne

Srela sam Jan u hodniku i pogledala me s takvom gorčinom i mržnjom kao nikad prije. "Osvetit ću se ja tebi, gospođice Čistunko", rekla je, zapravo viknula pred svima. Pokušala sam joj objasniti, ali ona se okrenula i otišla kao da ja ni ne postojim.

Poslije sam otišla u knjižnicu. Joel je primijetio da nešto nije u redu pa sam mu na kraju rekla da me hvata prehlada i da se grozno osjećam. (To posljednje je bilo točno.) Rekao mi je neka uzmem aspirin i legnem. Život je tako jednostavan za pristojne ljude.

(?)

Ne znam što je Jan rekla ostalima, ali mora da je nešto stvarno gadno jer mi se sad rugaju i hihoću, što je mnogo gore nego kad su me ignorirali. Voljela bih da mogu razgovarati s Joelom, ali neću čak ni otići u knjižnicu, previše sam napeta. Ponijet ću knjige kući i učiti u svojoj sobi. (Moja soba će biti čitav moj svijet.)

(?)

Joel me upravo nazvao iz knjižnice jer se zabrinuo za mene. Razgovarao je s tatinom tajnicom, a ona mu ništa nije mogla reći. Tako mi je drago što je nazvao, ali rekla sam mu da sam bolesna i da ovaj tjedan neću dolaziti u knjižnicu. (Stvarno sam bolesna, zlo mi je od tih sjebanih narkomana i dilera koji me progone.) Uglavnom, Joel me pitao bi li mi smetalo da me nazove svaku večer i ja mu nisam rekla da ću sjediti kraj telefona i čekati, ali hoću! Ali, ti si to već ionako znao, zar ne?

7. lipnja

Baki je noćas pozlilo. Mislim da jednostavno ne želi živjeti bez djeda. Nije sišla na doručak. Odnijela sam joj pladanj, ali samo se poigravala hranom. Poslije škole ću otići i malo sjediti s njom umjesto da odem u knjižnicu kao što sam napokon odlučila učiniti. Joel će shvatiti.

Vidimo se poslije.

8. lipnja

Tako su me pritisli da ne znam što da radim. Jan mi je prišla kad sam izlazila iz škole i prosiktala: "Reci onoj svojoj sestrici da ne uzima bombone od neznanaca pa ni od prijatelja, osobito tvojih prijatelja." Ali, ne bi to Jan učinila! Ne može! Što god mislila o meni, sigurno mi se ne bi osvetila preko Alexandrije. Ili bi? Da joj barem mogu objasniti, ali ne znam kako.

Voljela bih da o tome mogu razgovarati s mamom ili tatom ili Joelom ili Timom, ali što god ja poduzmem kao da samo još pogorša

stvari. Pokušat ću jednom za večerom, onako, kao usput, reći da osvetoljubivi klinci znaju staviti LSD na bombone ili žvakaće i daju ih nekom. Možda će me ozbiljnije shvatiti ako kažem da nam je nastavnik pričao o klincu koji je u Detroitu od toga umro. Moraju paziti!

9. lipnja

Vraćala sam se iz trgovine kad se neki auto pun klinaca zaustavio pokraj mene i počeli su vikati stvari kao što su:

"Vidi, vidi, eno one radodajke gospođice Čistunke!"

"Ne, to je gospođica Lajavica."

"Gospođica superlajavica!"

"Što mislite, što bi se dogodilo kad bismo stavili malo šita u auto njezinog starog?"

"Ne bi li bilo super kad bi murije pokupila njezinog starog, gospodina profesora?"

Onda su mi dobacivali sve pogrdne nadimke kojih su se mogli sjetiti i odjurili smijući se kao ludi, a ja sam ostala kao zdrobljena ili premlaćena. Mislim da me samo žele izludjeti prijetnjama. Ali, tko zna? Prošlog ljeta sam čitala o nekim drogiranim klincima koji su stavili mačku u perilicu i uključili je da vide što će se dogoditi. Možda bi ovi stvarno voljeli vidjeti kako bi tata reagirao. Kakva je to gomila glupih, ludih gadova! Nisu oni iznad tako nečega. Ali, ipak mislim da neće otići tako daleko. Možda odustanu ako ih budem ignorirala.

10. lipnja

Prvi put sam sasvim sigurna da bih i kad bi me zaključali u prostoriju prepunu tripova, spida i svih drugih droga osjetila samo gađenje, jer vidim što droga radi ljudima koji su mi nekada bili prijatelji. Sigurno me ne bi tako mučili da nisu drogirani, zar ne?

Danas mi je netko u školski ormarić stavio zapaljeni džoint i čak je i direktor, koji me pozvao, znao da ne bih učinila nešto tako glupo. Imam veliku rupu na novoj jakni, neki su se papiri zapalili i sve se zadimilo. Pitao me da mu kažem imena onih koji su to mogli učiniti i, premda sumnjam na Jan, ne bih ju se usudila tužiti, a ne želim nabrojati sve narkomane u školi. Tko sam ja da upirem prstom u druge? Osim toga, vjerojatno bi me ubili. Stvarno me strah.

11. lipnja

Tako mi je drago što je školska godina skoro gotova, a iduće godine možda mogu ići u školu u Seattleu i stanovati kod tete Jeannie i strica Arthura. Voljela bih da baka nije prodala kuću, ali kad je ovako bolesna, ionako ne bih mogla biti tamo.

P. S. Otišla sam u sveučilišnu knjižnicu i Joel i ja smo neko vrijeme sjedili na travnjaku, ali to više nije isto. Kao da je svakog dana sve gore. Da je barem Joel tatin sin, da se barem ja nikad nisam ni rodila.

12. lipnja

Večeras je školski ples, ali ja, naravno, ne idem. Čak me i George, s kojim sam prije izlazila, sad gleda s prezirom ili se pravi da me nije ni

vidio. Očigledno me svi sve više ogovaraju. Ne mogu ni zamisliti što govore o meni ni kako da ih zaustavim.

(?)

Mislim da me staro drogeraško društvo pokušava potpuno izludjeti, a još malo pa će i uspjeti. Mama i ja smo danas bile na tržnici i srele smo Marcie i njenu mamu. Dok su one razgovarale, Marcie se okrenula prema meni i, sve se vrijeme dražesno smiješeći, rekla: "Danas imamo tulum i to ti je posljednja prilika."

Rekla sam "ne, hvala" što sam mirnije mogla, ali činilo mi se da ću se ugušiti. Stajala je samo pet centimetara od svoje mame! Onda se opet onako nasmiješila i rekla: "Bolje ti je da dođeš i uštediš si trud jer ćemo te ionako srediti." Možeš li to vjerovati? Petnaestogodišnjakinja iz obrazovane, ugledne obitelji ne bi valjda javno prijetila drugoj djevojci, ne u onoj lijepoj, čistoj voćarni. Mislila sam da ću izgubiti razum, da će mi na licu mjesta mozak ispasti i rastopiti se.

Dok smo se vraćale kući, mama je primijetila da sam vrlo tiha. Onda me pitala zašto ne zamolim onu simpatičnu Marcie Green da mi povremeno sredi neki sudar. Simpatična Marcie Green, ha ha! Možda stvarno ludim. Možda se sve to zapravo ne događa.

16. lipnja

Baka je sinoć umrla u snu. Pokušala sam si reći da je otišla djedu, ali tako sam potištena da mogu misliti samo o tome kako joj crvi proždiru tijelo. Prazne očne duplje i u njima cijele kolonije crva. Više ne mogu

jesti. U kući je ludnica zbog sprovoda. Jadna mama, oboje roditelja za dva mjeseca! Kako to može podnijeti? Čini mi se da bih ja umrla kad bih sad ostala bez roditelja. Pokušavam joj pomoći i olakšati, ali tako sam iscrpljena da se na sve moram prisiljavati.

17. lipnja

Joel je čuo da je baka umrla i nazvao me da mi izrazi sućut. Stvarno me je ohrabrio i ponudio da svrati sutra poslije pogreba. Tako mi drago što će doći. Trebat ću ga.

19. lipnja

Mislim da me danas spasilo samo to što sam znala da će me Joel čekati. Svaki put kad sam bila na rubu da se rasplačem, pomislila bih na njega kako sjedi u našem dnevnom boravku i odmah mi je bilo lakše. Da je barem i mama imala na što misliti. Bila je strašno potresena. Nikad je nisam vidjela u takvom stanju. Tata se trudio koliko je god mogao, ali mislim da ona toga nije bila ni svjesna.

Kad smo se vratili kući, Joel i ja smo sjedili u vrtu iza kuće i dugo pričali. Njemu je tata umro kad je imao sedam godina i otad je često razmišljao o smrti i životu. Tako je zreo da ne mogu vjerovati da nema već sto tisuća godina! Osim toga, vrlo je duhovan, ne religiozan nego baš duhovan i vrlo osjećajan. Mislim da je cijela naša generacija takva. Čak i na tripovima mnogi misle da su vidjeli Boga ili došli u dodir s nečim nebeskim. Uglavnom, kad je odlazio, Joel me nježno

poljubio u usta, prvi put. Tako je dobar i drag da se nadam da ćemo jednoga dana imati jedno drugo. Stvarno se nadam.

Najgore je danas bilo vidjeti kako blagu, dragu baku spuštaju u onu mračnu, beskrajnu rupu. Kao da ju je progutala. Činilo mi se da ću početi vrištati kad su bacali zemlju na njezin lijes. Ali, Joel mi je rekao neka ne mislim na to jer smrt zapravo ne znači to i vjerojatno ima pravo. Uopće ne mogu razmišljati o tome.

20. lipnja

Sad kad je škola završila ima mnogo društvenih događaja i trudim se da me ne boli što mene nitko ne poziva. Osim toga vjerojatno je nepristojno željeti izaći sad kad je baka umrla. Ali, iskreno govoreći, dragi dnevniče, dojadilo mi je što me stalno zaobilaze a ja se moram pretvarati da me to ne boli. Tako sam umorna od toga da katkad poželim opet pobjeći i više se nikad ne vratiti.

22. lipnja

Sinoć je policija na nekom tulumu pokupila nekoliko klinaca, a danas svi za to okrivljuju mene. Jan mi je, kad je prošla pokraj mene, rekla da se ovaj put neću izvući s otkucavanjem. Pokušala sam joj reći da ne znam ništa o tome, ali kao i obično, nije me htjela slušati.

Ne znam što ću ako me opet počnu gnjaviti. Stvarno mislim da to više ne mogu podnijeti, čak ni uz podršku koju mi daju Joel i moja obitelj. Jednostavno je preteško.

23. lipnja

Sve je pošlo po zlu i ja više ne mogu. Stvarno ne mogu! Danas sam išla ulicom uz park kad me neki dečko kojeg nikad prije nisam vidjela zgrabio i prijetio mi. Savijao mi je ruku i vrijeđao me. Prolazili su mnogi drugi ljudi i htjela sam vrištati ali nisam mogla. Tko bi mi pomogao? Pristojni klinci ni ne znaju da postojim. Onda me gurnuo iza nekog grma i poljubio me. To je bilo nevjerojatno ponižavajuće i odvratno. Gurnuo mi je jezik u usta i kružio njime sve dok se nisam zagrcnula i počela plakati. Onda mi je rekao da me samo treba dobro pojebati i da mi je bolje da nikome ništa ne kažem jer će se inače vratiti i ozbiljno porazgovarati sa mnom.

Tako sam se uplašila da sam otrčala u odvjetničku kancelariju gospodina i zamolila ga da me odveze kući. On i mama su mislili da mi je pozlilo pa me mama odvela u krevet. I jest mi zlo. Još uvijek ne mogu prestati povraćati i ne mogu se usredotočiti. Što da radim? Što? Ne mogu reći mami, nakon djeda i bake to bi joj bila posljednja kap. Što da radim?

Upravo je prošao neki automobil koji je palio i gasio svjetla i trubio i cijela je obitelj istrčala da vidi što je osim mene. Jednostavno mi više ni do čega nije stalo.

24. lipnja

Jutros sam za doručkom rekla svojim da me staro društvo opet jako gnjavi. Tata je ponudio da će razgovarati s njihovim roditeljima, ali ja sam ga molila da to ne čini jer bi sve bilo samo još gore. Čak sam rekla

tati da zaključava auto jer je netko zaprijetio da će mu podmetnuti marihuanu. Naravno, ponovno sam morala upozoriti Tima i Alex da se čuvaju, ali ništa ne pomaže. Kao da smo pod opsadom a nitko drugi to ne shvaća osobito ozbiljno. Tata misli da me oni samo zezaju i da mi ne bi zapravo ništa učinili. Nisam mu mogla reći što se jučer dogodilo, pa ću ga morati pustiti da i dalje misli kako je sve u redu.

Kasnije

Draga mama me danas odvezla na sveučilište da vidim Joela. Rekla je da mora nešto uzeti u tatinom uredu, ali znam da je samo htjela biti pažljiva. Stvarno je tako draga.

Nakon što sam malo popričala s Joelom, ne znam zašto, ali zamolila sam ga da se prošeta sa mnom i dok mi se srce raspadalo rekla sam mu djelomičnu istinu. Nisam mu namjeravala reći, ali sad mi je drago što jesam. Reagirao je onako kako sam oduvijek znala da će reagirati. Rekao je da mu je stvarno stalo do mene i da je uvjeren da ću ja s tim izići na kraj jer sam u biti dobra i jaka. Možda je to rekao samo zato što odlazi kući sad kad je gotovo renoviranje sveučilišta, ali dao mi je zlatni sat koji je njemu dao otac, a ja njemu bakin prsten. Bilo je grozno. I sad se osjećam kao da se u meni nakupilo sivilo svih sivih dana na svijetu.

25. lipnja

Danas je u našoj četvrti bila ludnica, svi su trčali i spremali se za večerašnju proslavu svršetka školske godine. Nitko od drogeraša me

nije ni pogledao i to mi je drago. Možda imaju neki drugi projekt. Čudno je da tako velika gimnazija može biti podijeljena na dva posve različita svijeta koji kao da ništa ne znaju jedan o drugom. Ili možda ima mnogo svjetova? Je li škola zapravo kao malo zviježđe i svaka manjinska skupina ima vlastiti svijet, svijet za siromašne, svijet za bogate i svijet za narkiče, možda čak zaseban svijet za bogate narkiče a zaseban za siromašne? A svi smo nesvjesni ostalih svjetova sve dok netko ne pokuša prijeći iz jednoga u drugi. Je li to grijeh? Ili je najveći problem vratiti se na svijet iz kojeg si došao? Nije moguće da svi koji su kušali drogu imaju ovakve probleme. Ili ih možda ipak imaju? Valjda ću to otkriti u budućnosti, ili ću barem pokušati. Chris je imala sreće, njezini su se jednostavno preselili u grad u kojem je nitko ne poznaje.

P. S. Danas sam sreća troje pristojnih učenika i pitali su me hoću li doći na proslavu i sve tako. Možda se led ipak probija. Nadam se, nadam se.

27. lipnja

Probudila sam se tek u pola dvanaest i osjećam se odlično. Ptice pjevaju pred mojim prozorom. Ljeto je, dragi prijatelju, i ja sam živa i sretna u svojem dobrom starom krevetu. Hura! Mislím da ću se upisati u ljetnu školu i ići na predavanja. Onda možda sljedeće godine mogu ići u sveučilišnu ljetnu školu. To bi baš bilo super.

1. srpnja

Zamisli, prvi dan srpnja. Da je barem Joel tu da vidi kako je sve lijepo. Iz njegovih pisama vidim da je već jako osamljen. Čini mi se da je njegova mama draga, ali nije neka intelektualka, a njemu nedostaje netko za razgovor kao što su moji roditelji. Napisao je neka mu obećam da ću uživati u njima i za sebe i za njega. Prestala sam odlaziti na satove klavira još davno, ali danas sam opet počela. Učiteljica mi je dala strašno težak koncert, ali valjda ću ga svladati. Želim da Joel bude ponosan na moju glazbenu nadarenost kao i sve drugo!

P. S. Tim i ja smo jučer otišli u dugu šetnju i sreli smo Jan u trgovini i Marcie u parku i ni jedna ni druga nisu obraćale pozornost na mene. Super! Valjda su odustale od mene sad kad su praznici. Odustale su od mene i napokon mogu biti slobodna. Nije li to najljepši osjećaj na svijetu? Tako sam sretna da bih mogla umrijeti od sreće.

3. srpnja

Danas je još jedan krasan, krasan dan osim što je tata dobio fotografije bakinog groba i nadgrobnog spomenika koji je napokon podignut. Lijep je, ali se stalno pitam u kakvom je stanju sad njezino tijelo, a tek djedovo, njegovo je sigurno grozno! Jednom ću u knjižnici uzeti knjigu o balzamiranju i otkriti kako se sve to odvija. Razmišljaju li i mama i tata i Tim o takvim stvarima, ili samo ja? Jesam li morbidna zbog moje prošlosti? Valjda ipak nisam, jer Joel mi je rekao da je i on razmišljao o takvim stvarima kad mu je tata umro, a njemu je bilo samo sedam godina.

7. srpnja

Gospođa Larsen je slomila nogu u prometnoj nesreći i ja odlazim k njoj svaki dan i spremam i kuham i brinem se za bebu dok ne dođe njezina mama. (Dobro će mi doći u budućnosti!) Mala Lu Ann je slatka. Uživat ću. Sad moram ići na svoj novi posao. (Nadam se da gospodin Larsen neće stalno jesti u bolnici jer želim vježbati kuhanje.)

Vidimo se

(?)

Dragi moj prijatelju,

tako sam zahvalna što su dopustili mami da te donese u tvojoj zaključanoj kutiji. Bilo mi je užasno neugodno kad me sestra natjerala da je otključam i izvadim tebe i rezervne olovke i kemijske. Ali, valjda su samo htjeli provjeriti da nisi pun droge. Ne osjećam se stvarno, kao da sam netko drugi. Još uvijek ne mogu povjerovati da mi se ovo dogodilo. Na prozoru je debela žica. To je valjda ipak bolje nego rešetke, ali znam da sam u nekoj vrsti zatvorske bolnice.

Pokušala sam složiti sliku onoga što se dogodilo, ali ne mogu. Liječnici i sestre mi stalno ponavljaju da će mi biti bolje, ali ništa mi nije jasno. Ne mogu zatvoriti oči jer crvi još gmižu po meni. Proždiru me. Pužu mi kroz nos i usta i... o, Bože, moram te vratiti u tvoju kutiju jer crvi s mojih krvavih ruku pužu na tvoje stranice. Zaključat ću te. Tako ćeš biti na sigurnom.

(?)

Danas mi je malo bolje. Skinuli su mi povoje s ruku i promijenili ih. Nije ni čudo da me tako bole. Vrhovi prstiju su mi otrgnuti, dva nokta su potpuno iščupana a ostali su prelomljeni napola. Boli kad pišem, ali poludjet ću ako ne budem pisala. Voljela bih da mogu pisati Joelu, ali što bih mu rekla? Osim toga, nitko ne bi mogao pročitati ove žvrljotine jer su mi obje ruke tako zamotane da izgledaju kao boksačke rukavice. Još uvijek sam prekrivena crvima, ali počela sam se navikavati na njih, ili sam možda zapravo mrtva a oni iskušavaju moju dušu?

(?)

Crvi najprije proždiru moje ženske dijelove. Skoro su mi potpuno pojeli vaginu i grudi i sad su se bacili na usta i grlo. Voljela bih da liječnici puste moju dušu da umre, ali još eksperimentiraju i pokušavaju povezati dušu i tijelo.

(?)

Danas sam se probudila zdravog razuma. Valjda je loš trip prošao. Sestra kaže da sam tu već deset dana, a kad sam pročitala što sam zapisala, vidim da sam stvarno bila prolupala.

(?)

Danas su mi stavljali ruke pod nekakvu svjetiljku da ubrzaju ozdravljenje. Još mi nisu dali zrcalo, ali osjećam da mi je i lice razderano, a isto tako i koljena i stopala i laktovi, zapravo gotovo cijelo

tijelo mi je izgrebano i izudarano. Pitam se hoće li moje ruke ikad više izgledati kao ruke. Vrhovi mojih prstiju izgledaju kao hrenovke koje se peku pod onom svjetiljkom. Dali su mi neki sprej protiv bolova. Ruke mi više nisu u zavojima, ali gotovo bi mi bilo draže da jesu jer ih stalno moram gledati i provjeravati ima li crva.

(?)

Danas je u moju sobu uletjela muha i ja nisam mogla prestati vrištati. Tako sam se bojala da će položiti još jajašaca na moje lice, ruke i tijelo. Sestra je morala pozvati drugu da joj je pomogne ubiti. Ne mogu dopustiti da me dotakne muha. Možda je najbolje da uopće ne spavam.

(?)

Ustala sam i otišla do zrcala. Četiri nožna prsta su mi slomljena. Jedva sam se prepoznala. Lice mi je podbulo i natečeno, crno i plavo i izgrebano, a kosa mi je iščupana u pramenovima tako da ima posve ćelavih dijelova. Možda to i nisam ja.

(?)

Ponovno sam slomila dva nožna prsta kad sam ustala pa su mi sad obje noge u longetama. Mama i tata me svaki dan dođu vidjeti, ali ne ostaju dugo – nema se bogzna što za reći dok mi se mozak ne sredi.

(?)

Muči me vrtoglavica, ali sestra kaže da je to samo posljedica potresa mozga. Crvi su gotovo posve nestali. Valjda ih onaj sprej ubija.

(?)

Doznala sam kako su mi podmetnuli trip. Tata kaže da ga je netko stavio na čokoladu s kikirikijem i valjda je tako jer sjećam se da sam je pojela nakon što sam okupala bebu. Tada sam mislila da mi ju je ostavio gospodin Larsen kao iznenađenje. Ali, kad sad razmišljam o tome, ne znam zašto sam mislila da je gospodin Larsen došao i otišao bez riječi. Tu mi je praznina u glavi. Zapravo, čudi me da se ičega sjećam. Ali, izgleda da mi mozak nastavlja raditi ma što si učinila. Liječnik kaže da je to normalno i da je doista potrebno nešto vrlo jako da ti mozak potpuno prestane raditi. Nadam se da je to točno, jer mi se čini da sam već podnijela dosta toga.

Uglavnom, sjećam se da me čokoladica podsjetila na djeda jer je on uvijek jeo takve. I sjećam se da me počela hvatati vrtoglavica i mučnina. Pokušala sam nazvati mamu i zamoliti je da dođe po mene i bebu kad sam shvatila da mi je netko nekako podmetnuo trip. Sve mi je to nejasno jer kad se pokušam prisjetiti kao da gledam kroz mutna, šarena svjetla, ali sjećam se da sam pokušala nazvati mamu i da je trebala cijela vječnost da se pojedini broj okrene do kraja. Čini mi se da je bilo zauzeto i ne sjećam se što se zatim dogodilo osim da sam vrištala i da mi je djed došao pomoći, ali je njegovo tijelo bilo cijelo prekriveno blještavim šarenim crvima koji su padali po podu. Pokušao me podići, ali od ruku i šaka ostale su mu samo kosti. Sve ostalo pojeli

su migoljavi, sluzavi crvi koji su bili posvuda. Žderali su i žderali. Očne duplje su mu bile prepune bijelih, mekušnih životinjica koje su ulazile i izlazile, a bile su fosforescentne i zalijetale su se jedne u druge. Crvi i paraziti su počeli puzati i juriti prema dječjoj sobi i ja sam ih pokušavala zgaziti i izudarati rukama, ali razmnožavali su se brže nego što sam ih ja uspijevala ubiti. Onda su počeli puzati po mojim rukama i licu i tijelu. Bili su mi u nosu i očima i ustima i grlu, gušili su me, davili. Trakavice, larve i crvi uništavali su mi tkivo i proždirali me.

Djed me dozivao ali nisam mogla ostaviti bebu, a nisam ni mogla otići s njim jer me plašio i gadio mi se. Toliko su ga već pojeli da sam ga jedva mogla prepoznati. Pokazivao mi je lijes pokraj svojeg i pokušala sam pobjeći ali su me tisuće drugih mrtvih stvorenja i ljudi gurali unutra i silom zatvarali poklopac. Vrištala sam i vrištala i pokušala izgrebati poklopac da izađem, ali me nisu puštali.

Po tome kako sad izgledam vidim da sam zderala komade mesa i iščupala kosu kad sam pokušavala skinuti crve sa sebe. Ne znam kako sam razbila glavu. Možda sam pokušavala izbiti trip iz glave, stvarno se ne sjećam, kao da je sve to bilo tako davno, a ovo me pisanje silno umorilo. Nikad u životu nisam bila tako umorna.

(?)

Mama i tata mi vjeruju da mi je netko podmetnuo trip! Stvarno mi vjeruju! Mogu zamisliti tko je to bio, ali nikad neću moći točno doznati. Moram se samo odmarati i nastojati oporaviti kako su mi rekli.

Ne želim misliti o onome što se dogodilo. Hvala Bogu što nisam ozlijedila bebu. Hvala ti Bože.

(?)

Za nekoliko dana prebacit će me u drugu bolnicu. Nadala sam se da će me pustiti kući jer mi ruke zacjeljuju i ogrebotine pomalo blijede. Liječnik je rekao da će mi se ruke posve oporaviti i ona dva nokta narasti tek za godinu dana, ali već za nekoliko tjedana neće više biti tako odvrtni.

Lice mi je već gotovo posve normalno, a na ćelavim mjestima počela mi je rasti kosa. Mama je donijela škare i ona i sestra su me ošišali vrlo kratko. Frizura baš nije neka, ali mama kaže da mogu otići frizeru za tjedan-dva, odnosno kad me puste iz bolnice. Ionako ne bih htjela da me itko vidi u ovakvom stanju.

Još uvijek imam noćne more o crvima, ali pokušavam se svladati i više ne govorim o njima. Koja je korist od toga? Znam da nisu stvarni i svi ostali znaju da nisu stvarni, ali katkad se doimaju tako stvarnima da osjećam njihova topla, ljigava tjelešca po sebi. I svaki put kad me zasvrbi nos ili neki od ožiljaka, moram se suzdržati da ne počnem dozivati u pomoć.

(?)

Mama mi je donijela cijeli kup Joelovih pisama. Pisala mu je i rekla da sam u bolnici, da sam jako bolesna, a on je otad pisao svaki dan. Čak je

jedne večeri nazvao, a ona se nije htjela upletati pa mu je rekla da sam imala neku vrstu sloma živaca.

Pa, može se to i tako nazvati!

22. srpnja

Kad je mama danas došla, vidjela sam da je plakala pa sam se trudila biti jaka i izgledati veselo. I dobro da jesam, jer šalju me u ludnicu gdje ću moći bauljati naokolo s ostalim idiotima i luđacima. Toliko me strah da ne mogu ni disati. Tata je sve to pokušao stručno objasniti, ali očigledno je da je i on potresen. Ali, ne toliko kao ja. To nitko ne može biti.

Rekao je da su, kad je slučaj došao na sud za maloljetnike, Jan i Marcie svjedočile i rekle da sam im tjednima pokušavala prodati LSD i da sam u školi poznata narkomanka i dilerica.

Sve su okolnosti stvarno bile protiv mene. Već imam dosje i tata kaže da je susjeda gospođe Larsen, kad je čula kako vrištim, došla s vrtlarom pa su me zatvorili u mali ormar misleći da sam poludjela, onda su pogledali bebu koja se isto probudila od mojih vriskova i nazvali su policiju. Do vremena kad je policija stigla ja sam se već teško ozlijedila i pokušavala sam izgrebati tvrdi gips sa zidova kako bih izišla i udarala glavom o vrata dok nisam dobila potres mozga i prijelom lubanje.

I sad me šalju u ludnicu kamo vjerojatno i spadam. Tata kaže da vjerojatno neću morati dugo ostati i da će odmah pokrenuti postupak da me puste i stave u ruke dobrog psihijatra.

Tata i mama stalno nazivaju mjesto kamo idem "centrom za mlade", ali to me ne može zavarati. A ni njih same. Šalju me u ludnicu! Ne shvaćam kako je to moguće. I drugi su imali loše tripove pa nisu zato završili u ludnici. Kažu da moji crvi nisu stvarni, a šalju me na mjesto koje je gore od svih lijesova i crva zajedno. Ne shvaćam zašto mi se ovo događa. Kao da sam odletjela s planeta i nikad neću prestati padati. Molim te, molim te, ne daj da me odvedu. Ne daj da me strpaju zajedno s luđacima. Bojim ih se. Molim te neka me puste kući u moju sobu da spavam. Molim te Bože.

23. srpnja

Došao je moj socijalni radnik i odveo me u Državnu psihijatrijsku bolnicu gdje su me upisali i katalogizirali i ispitivali i samo što mi nisu uzeli otiske prstiju. Onda su me odveli k psihijatru i on je malo razgovarao sa mnom. Ali, nisam mu ništa mogla reći jer nisam mogla ni misliti. Kroz glavu mi je samo prolazilo koliko se bojim, bojim, bojim.

Onda su me odveli niz smrdljivi, ružni hodnik u kojem se gule zidovi pa kroz vrata koja su pod ključem – morali su ih otključati i onda opet zaključati za mnom. Srce mi je tako tuklo da sam mislila da će se svaki čas raspasti i poprskati cijeli hodnik. Čula sam kako mi tuče u ušima i jedva sam stavljala nogu pred nogu.

Išli smo niz beskrajno dug mračan hodnik i vidjela sam neke od ljudi koji su tu i sad znam da ne pripadam ovamo. Ne mogu se naviknuti na pomisao da sam u svijetu ludih ljudi. I vani i unutra sami ludi ljudi. Ne spadam ovamo, ali sam tu. Pa zar to nije ludo? I tako, moj dragi

prijatelju, moj jedini prijatelju, nemam kamo otići jer je cijeli svijet poludio.

24. srpnja

Noć je bila beskrajna. Ovdje bi se moglo bilo što dogoditi i nitko o tome ne bi ništa znao.

25. srpnja

Jutros su me probudili u pola sedam i odveli na doručak koji nisam mogla pojesti, a onda su me onako pospanu i uplašenu odveli niz dugi, mračni hodnik do onih velikih metalnih vrata s rešetkama. Otključali su ih pa smo izišli, a onda su ih opet zaključali. Ljudi iz dnevne smjene mnogo su pričali ali ih ja zapravo nisam slušala. Uši su mi začepljene, vjerojatno od straha. Onda su me odveli u centar za mlade, dvije zgrade dalje. Prošli smo kraj dva muškarca koji su slinili i pometali lišće a čuvao ih je drugi čuvar.

U centru za mlade bilo je pedeset, šezdeset, možda i sedamdeset klinaca koji su se šetkarali i spremali za nastavu ili kamo su već išli. Svi su se doimali prilično normalno osim jedne djevojke koja je otprilike moje dobi ali je dvadesetak centimetara viša i najmanje dvadeset pet kila teža. Ona je glupavo ležala ispod flipera u dnevnom boravku, a bio je tamo i neki dečko koji je trzao glavom i mrmljao besmislice.

Zazvonilo je zvono i svi su otišli osim tih dvoje. Mene su ostavili s njima. Na kraju je neka krupna žena (školska medicinska sestra) došla

i rekla da ako želim imati povlasticu da idem u školu, moram otići doktoru Milleru i potpisati da sam spremna živjeti u skladu s pravilima i propisima centra.

Rekla sam da sam spremna, ali doktora Millera nije bilo, pa sam prijepodne provela u dnevnom boravku i gledala ono dvoje, nju kako spava i njega kako se trza. Upitala sam se kako li ja njima izgledam s izubijanim licem i frizurom kao da me šišala kosilica za travu.

Tijekom cijelog beskrajnog prijepodneva zvonilo je zvono i ljudi su dolazili i odlazili. Na malom okruglom stoliću u hodniku bila je hrpa časopisa, ali ih nisam mogla čitati. Misli su mi jurile tisuću kilometara na sat ali nikamo nisu stizale.

U pola dvanaest mi je Marj, medicinska sestra, pokazala gdje je blagovaonica. Klinaca je bilo posvuda i nitko od njih nije izgledao lud, ali zacijelo jesu kad su tu. Za ručak smo imali makarone sa sirom i malo nasjeckanog parizera i mahune iz konzerve i nekakav vodnjikavi puding. Samo sam tratila vrijeme pokušavajući jesti. Nisam ništa mogla progutati jer mi je knedla u grlu.

Mnogi su se smijali i zafrkavali i očito i nastavnike i terapeute i socijalne radnike nazivaju po imenu. Valjda sve osim liječnika. Nitko od njih ne izgleda uplašen kao ja. Jesu li se bojali kad su tek došli? Ili se možda još uvijek boje ali se trude da to ne pokažu? Ne shvaćam kako mogu živjeti ovdje. Doduše, moram priznati da centar za mlade nije tako strašan kao psihijatrijski odjel. Izgleda gotovo kao neka mala škola, ali bolnica je nepodnošljiva. Smrdljivi hodnici, sumorni ljudi,

zaključana vrata s rešetkama. Sve je to grozna noćna mora, loš trip, sve najgore čega se mogu sjetiti.

Doktor Miller se poslijepodne napokon vratio pa sam razgovarala s njim. Rekao mi je da mi ne mogu pomoći ni bolnica, ni osoblje, ni nastavnici, ni program koji se pokazao vrlo uspješnim, ako ja sama ne želim da mi pomognu! Rekao mi je da najprije moram priznati da imam problem ako ga želim riješiti, ali kako da to učinim kad zapravo nemam problem? Sada znam da me droga ne bi dovela u iskušenje ni da se utapam u njoj. Ali, kako da uvjerim ikoga osim mame, tate, Tima i, nadam se, Joela, da nisam ništa namjerno uzela taj posljednji put? Zvuči nevjerojatno da sam i prvi trip i taj posljednji zbog kojeg sam završila u ludnici uzela nesvjesno. Nitko ne bi povjerovao da netko može biti tako glup. I samoj mi je to teško povjerovati iako znam da je istina.

Osim toga, kako da išta priznam kad me toliko strah da jedva govorim? Samo sam sjedila i kimala glavom kod doktora Millera kako ne bih morala otvoriti usta. Ionako iz njih ništa ne bi izišlo.

U pola tri je nastava završila i neki su klinici otišli igrati nogomet, a drugi su ostali na grupnoj terapiji.

Sad se prisjećam što su mi rekli onaj prvi liječnik i socijalni radnik. Klinici su podijeljeni na dvije skupine. U prvu spadaju svi oni koji se pridržavaju pravila i koje poslije puste van. Oni uživaju sve povlastice. U drugoj su oni kojima štošta nije dopušteno. Ne pridržavaju se pravila ili prave scene ili psuju, krađu, seksaju se i slično, pa su u svemu ograničeni. Nadam se da ovdje nema trave. Znam

da mogu odoljeti, ali ne bih mogla podnijeti više ni jedan problem, poludjela bih. Valjda liječnici znaju što rade, ali tako sam osamljena i izgubljena i uplašena. Mislim da stvarno gubim razum.

U pola pet smo se svi morali vratiti na odjel kako bi nas zaključali kao životinje u zoološkom vrtu. Na mojem odjelu ima još šest cura i pet dečki, hvala Bogu, jer se sama ne bih mogla vratiti. Primijetila sam da su svi malo ustuknuli (kao i ja) kad su se za nama zatvorila vrata.

Dok smo prolazili, neka je žena rekla kako je dosad bilo mirno, a najsitnija djevojka se okrenula i rekla "jebi se". Tako sam se iznenadila da sam mislila da će se strop srušiti na nju, ali nitko nije obratio pozornost osim mene.

26. srpnja

Ona sitna djevojka koju sam jučer spomenula spava u sobi do moje. Ima trinaest godina i stalno je na rubu suza. Kad sam je pitala kako je dugo tu, odgovorila je: "Cijelu vječnost, cijelu vječnost."

Kad smo išli na večeru, išla je sa mnom i zajedno smo sjele za jedan od dugačkih stolova i nismo jele. Ostatak večeri bili smo slobodni da se šćemo po odjelu. Nismo imali što raditi. Strašno sam poželjela reći mami i tati kako je ovdje, ali neću. Samo bi se još više brinuli.

Jedna starija žena na odjelu je pohotna alkoholičarka i bojim je se, ali se još više bojim zbog Babbie. Što tu kreaturu može spriječiti da nam se upucava? Kad smo večeras prošle kraj nje napravila je neke čudne pokrete i pitala sam Babbie možemo li nešto poduzeti. Ali,

Babbie je samo slegnula ramenima i rekla da je možemo prijaviti čuvaru, ali da je bolje jednostavno ne obraćati pozornost na nju.

Onda se dogodilo nešto stvarno čudno i zastrašujuće. Sjedili smo u jednoj od soba za "rekreaciju" i gledali ostale kako gledaju nas. To je bilo kao da majmuni gledaju majmune pa sam pitala Babbie ne bi li radije razgovarala u mojoj sobi, a ona mi je rekla da se ne smijemo ševiti u sobama, ali bismo mogle sutra u skladištu! Nisam znala što bih joj rekla. Mislila je da je želim zavesti i to me tako zapanjilo da nisam ništa rekla. Poslije sam joj pokušala objasniti, ali ona se raspričala o sebi kao da mene ni nema.

Rekla je da ima trinaest godina i da se drogira dvije godine. Roditelji su joj se razveli kad je imala deset godina i nju su poslali da živi s ocem koji je građevinski poduzetnik i koji se ponovno oženio. Neko je vrijeme sve bilo u redu, ali bila je ljubomorna na maćehinu djecu i osjećala se kao izopćenica. Onda je počela sve više i više vremena provoditi izvan kuće. Maćehi bi rekla da ima problema s učenjem i da ide u knjižnicu i slično. Uobičajene izlike, a zapravo je samo pola vremena provodila u školi. Ali, i dalje je imala dobre ocjene pa joj roditelji nisu ništa posumnjali. Na kraju su ih nazvali iz škole jer je toliko izostajala. Ali, ona je rekla ocu da je škola tako velika da ni ne znaju tko je tamo a tko nije. Ne znam zašto joj je otac to povjerovao, ali očito jest. Valjda mu je tako bilo lakše.

A zapravo je neki 32-godišnjak kojeg je upoznala na matineji u kinu počeo davati Babbie drogu. Nije mi ispričala pojedinosti, ali pretpostavljam da ju je upoznao i s drogama i sa životom uopće. Nakon

nekoliko mjeseci on se izgubio, a ona je otkrila da je vrlo lako naći nove muškarce. S dvanaest godina je već bila prostitutka. Sve mi je to ispričala tako mirno da sam mislila da će mi srce prepući. Ali, mislim da ona ne bi primijetila ni da sam se rasplakala (što nisam), toliko je bila u svojoj priči.

Kad se drogirala već godinu dana, njezini su naivni roditelji počeli nešto sumnjati. Ali, ni tad se nisu sasvim suočili s problemom. Samo su joj postavljali niz pitanja i gnjavili je pa je pokrala sljedećeg muškarca u kinu i sjela na autobus za L. A. Neka prijateljica joj je rekla da se dječje prostitutke svugdje mogu snaći i Babbie kaže da je imala pravo. Već drugog dana u Los Angelesu sreća je "prijateljicu", prekrasno odjevenu ženu koja ju je odvela u veliki stan u Bulevaru Kad je stigla tamo, u dnevnoj sobi je bilo nekoliko djevojčica njezine dobi, a posvuda su u posudama za bombone bile tablete. Za pola sata bila je već totalno šlagirana.

Kad se spustila, ona joj je žena rekla da može tu stanovati i ići u školu. Rekla je da za nju mora raditi samo dva sata na dan – uglavnom poslijepodne. I tako se sljedećeg dana upisala u školu kao nećakinja te žene i počela živjeti kao skupa dječja prostitutka. S njima su živjele još četiri "nećakinje" dok je Babbie bila tamo. Vozač ih je vozio u školu i dolazio po njih, a nikad nisu vidjele novac koji su zaradile. Babbie kaže da su samo sjedile u stanu kao majmuni, nisu ni razgovarale i nikada nikamo nisu išle.

To mi je zvučalo tako nevjerojatno da sam joj pokušala postavljati pitanja, ali ona je samo nastavila pričati i bila je tako tužna i

daleka da mislim da je govorila istinu. Osim toga, nakon svega što se meni dogodilo, mislim da sve mogu povjerovati. Nije li to tužno, biti na mjestu gdje je sve tako nevjerojatno da možeš povjerovati bilo što? Ja mislim da jest, dragi prijatelju, stvarno tako mislim.

Uglavnom, nakon nekoliko tjedana, Babbie je pobjegla i otišla autostopom u San Francisco. Ali, tamo su je četvorica silovala i pretukla. Kad je pokušala isprositi malo novca da nazove roditelje, nitko joj ništa nije htio dati. Rekla je da je bila spremna otpuzati kući i dopustiti da je vežu lancem u ormar, ali kad sam je pitala zašto nije otišla na policiju ili u bolnicu, počela je vikati i pljuvati po podu.

Poslije je ipak nazvala roditelje, ali dok su oni stigli u San Francisco, ona je već odlutala s nekim čovjekom koji je sam proizvodio LSD. Oboje su upali u nevolje i na kraju je završila ovdje, kao i ja.

Dnevniče, tako sam zahvalna što imam tebe jer u ovom kavezu nemam što raditi i svi su tako ludi da mislim da ne bih preživjela bez tebe.

Negdje u hodniku je neka žena koja stenje i jauče i ispušta nezemaljske zvukove. Čujem je i kad svojim slomljenim rukama pokrijem uši i stavim jastuk preko glave. Hoću li ikad više u životu moći spavati a da ne držim jezik među zubima da ne bi cvokotali i da me ne obuzima živi užas kad mislim o ovom mjestu? To ne može biti stvarno. Još sam na onom lošem tripu. Sigurno. Mislim da će sutra dovesti nekoliko autobusa školske djece koja će nam kroz rešetke davati kikiriki.

27. srpnja

Dragi dnevniče,

zacijelo sam posve izgubila razum ili barem vlast nad njim jer upravo sam se pokušala moliti. Htjela sam zamoliti Boga da mi pomogne, ali iz mene su izlazile samo riječi, mračne, beskorisne riječi koje su padale na pod kraj mene i kotrljale se po podu. Pokušala sam, doista sam se pokušala sjetiti što ide poslije "Sad kad liježem na počinak...", ali to su samo riječi, beskorisne, lažne, teške riječi bez značenja i snage. Iste su kao blebetanje one lude žene koja je sad dio moje bolničke obitelji. Samo blebetanje, beskorisno i nevažno, bez moći i sjaja. Katkad mi se čini da je smrt jedini izlaz iz ove sobe.

29. srpnja

Danas su mi dopustili da idem u školu, a ovdje je škola doista povlastica. Ništa ne može biti gore nego sjediti sate i sate i nemati što raditi.

Izgleda da sam plakala u snu jer mi je jutros jastuk bio vlažan a osjećala sam se posve iscrpljeno. Mlađi klinici imaju svoja dva nastavnika, a mi iz gimnazije svoja dva. Obojica su prilično ljubazni, a i većina klinaca se ponaša pristojno. Valjda zato što se boje da ih opet ne pošalju u ničiju zemlju, u svijet lutanja i samoće.

Čovjek se izgleda na sve može naviknuti, čak i na to da bude zaključan u ludnici. Kad su večeras zaključavali ona velika vrata, to me nije osobito pogodilo, ili sam se možda jednostavno isplakala do kraja.

Babbie i ja smo neko vrijeme pričale i ja sam joj napravila frizuru, ali u ovakvom životu nema nimalo radosti i spontanosti. Počela sam se vući i jedva preživljavati baš kao i ona.

Druge djevojke na odjelu pričaju i šale se i gledaju televiziju i iskradaju se u zahod kako bi pušile, ali Babbie i ja se samo nastojimo ne raspasti.

Ovdje svi puše i hodnici su prepuni sivog dima koji nema kamo izići. I on je uhvaćen i zbunjen kao i pacijenti.

Svi čuvari nose teške zveketave ključeve na pregačama. Njihovo neprestano zveketanje stalno me podsjeća gdje sam.

30. srpnja

Babbie je danas otišla u dnevni boravak gledati televiziju a ja sam ljubomorna. Hoću li završiti kao lezbijka koja se ljuti na dijete jer se umiljava nekoj starici koja ima cigarete?

To nije moguće. Nije moguće da mi se to događa!

31. srpnja

Danas smo poslije nastave imali grupnu terapiju u dnevnom boravku centra za mlade. Bilo je vrlo zanimljivo slušati ostale. Silno sam ih željela pitati kako su se osjećali kad su tek došli, ali nisam se usudila ni zucnuti. Rosie je bila nesretna jer joj se čini da je ostali ignoriraju, a onda su joj svi rekli zašto je s njom teško: jer želi svakoga monopolizirati i ponaša se kao priljepak. Najprije se naljutila i psovala,

ali mislim da je na kraju ipak nešto više doznala o sebi, ili je barem trebala.

Onda se razgovaralo o tome kako ostali "hrane vlastite probleme" i to je bilo zanimljivo. Možda ću nakon vremena provedenog ovdje čak postati pametnija.

Poslije terapije, Carter, koji je trenutačno predsjednik grupe (svakih šest tjedana biraju novog), je sjeo i pričao sa mnom. Rekao mi je da slobodno iznesem svoje misli, ljutnje i strahove na otvoreno kako bih ih preispitala. Kaže da se, kad ih zadržavaš u sebi, čine mnogo većima nego što jesu. I rekao je da se, kad je tek došao, toliko bojao da je tri dana doslovce bio nijem. Nije mogao govoriti! Poslali su ga ovamo jer nitko s njim nije mogao izići na kraj. Bio je u toliko domova i porpavnih domova i živio kod staratelja da im ne zna ni broj, ali pomisao da je u psihijatrijskoj bolnici stvarno ga je zdrmala.

Rekao mi je da se možemo izvući iz druge grupe kad pokažemo da smo napredovali i da vladamo sobom. On je već nekoliko puta bio u prvoj grupi, ali su ga uvijek vraćali jer je pravio scene. Rekao je i da za dva tjedna prva grupa ide na izletu neku spilju u planinama. Tako želim ići na taj izlet! Moram se nekako izvući odavde. Jednostavno moram.

1. kolovoza

Danas su me posjetili mama i tata. Još uvijek mi vjeruju i tata je razgovarao s Jan i kaže da misli da će je uskoro moći nagovoriti da barem povuče izjavu da sam joj pokušavala prodati drogu.

Tako mi je drago što postoji grupna terapija. Možda ću sad nešto dobiti time što sam tu umjesto da me ovo mjesto slomi.

2. kolovoza

Bila sam kod doktora Millera i mislim da mi i on vjeruje! Bio je oduševljen kad je čuo da se želim baviti socijalnim radom i kaže da postoji velika potreba za ljudima koji razumiju što se zapravo događa. Predložio mi je da pitam neke klince ovdje o njihovom životu jer ću ih tako bolje razumjeti, ali me upozorio da se ne šokiram nekim stvarima koje ću čuti. On očigledno misli da na ovom svijetu još ima stvari koje me mogu šokirati. Sva sreća da ne zna sve o meni, ili ja barem mislim da ne zna?

U početku mi se činilo da će mi biti neugodno izravno pitati klince da mi pričaju o sebi. Ali, on je rekao neka im kažem zašto me to zanima pa će mi onda sigurno htjeti pomoći. Još nisam sigurna želim li njuškati po tuđim životima. Nisam nimalo sigurna da bih ja nekome htjela ispričati o mojem. Ali, vjerojatno ipak bih – osim, možda, najgorih dijelova.

Večeras sam malo gledala televiziju, ali na ovom odjelu ima samo šest mladih pacijenata i tridesetak starijih žena, a budući da moramo glasati koju ćemo emisiju gledati, one, naravno, uvijek pobijede. Uostalom, ionako bih radije pisala ili čitala. Pokušavam nagovoriti Babbie da počne čitati i sutra će možda uzeti neku knjigu iz knjižnice ako je malo poguram. To će joj ipak odvući misli od njezinih problema, samo ako se uspije usredotočiti. Njezina socijalna radnica joj pokušava

naći obitelj s kojom bi živjela, ali s njezinim dosjeom to nije lako, a njezini je roditelji izgleda više ne žele. Kako je to tužno!

3. kolovoza

Danas je krasan, topao, lijen dan. Izležavali smo se na travnjaku i onda sam skupila hrabrost i pitala Toma, koji je u muškom dijelu mog odjela, zašto je ovdje.

Tom je zgodan, simpatičan i vrlo rječit. Ima petnaest godina i tip je s kojim se svatko odmah osjeća ugodno. Kaže da je njegova obitelj dobra i pristojna, a u prvom razredu gimnazije izabrali su ga za najsimpatičnijeg učenika škole. Mene bi sigurno izabrali za najvećeg idiota da u našoj školi rade takve stvari.

Uglavnom, prošlog proljeća on i njegova tri prijatelja čuli su za snifanje ljepila i to im je zvučalo uzbudljivo pa su kupili ljepilo i pokušali. Kaže da ih je sve diglo i bilo im je super. Vidjela sam mu po očima da još uvijek misli kako je to super.

Kaže da su bili vrlo bučni, vikali i valjali se po podu pa im je otac dečka kod kojeg su bili doviknuo da se stišaju. Nije ni posumnjao u pravi razlog njihovog divljanja. Mislio je da se zafrkavaju kao i obično.

Tjedan poslije isto društvo je kušalo ljepilo koje je imao njegov otac, ali nije im se toliko svidjelo, a otkrili su da ga je teže nabaviti nego travu ili tablete. Rekao mi je ono isto što sam već čula, da roditelji nikad ne primijete da im nestaju dijetne pilule, sedativi, lijekovi protiv prehlade, tablete za spavanje ni ništa drugo što klincima

"pomaže" kad ne mogu nabaviti ništa drugo. On je počeo postupno, ali kaže da mu je nakon šest mjeseci trebalo toliko novca da se morao zaposliti. I tako je pokušao na najlogičnijem mjestu – u apoteci. Njegovom šefu trebalo je prilično dugo da otkrije što mu se događa sa zalihama. Kad je otkrio, dao je Tommyju otkaz kako bi obitelj poštedio sramote. Nitko ništa nije rekao i samo su šef i Tommy znali što se dogodilo. Ali, Tommyju nije smetalo što je dobio otkaz jer je sad već bio na teškim drogama i uopće ga nije bilo briga što mu se događa. Neki mu je prijatelj dao heroin i onda je počeo dilati u školi da bi imao love. Onda je završio ovdje i, po mojem nestručnom mišljenju, još je u lošem stanju jer gotovo doživi kontaktno dizanje /**contact high**/ samo od razgovora o drogi. Primijetila sam da je Julie, koja je sjedila blizu nas i slušala, reagirala na isti način. To je slično kao kad vidiš da netko zijeva. I ti počneš zijevati. Tako sam sretna što ja nisam ništa osjetila, ali gotovo mi je žao što sam ga sve to pitala jer me je rastužilo kad sam vidjela kako on i Julie jedva čekaju da iziđu i vrate se drogi.

Ovdje je tako odvratno. Zahod koji smrdi na mokraću. Mali kavezi u koje te zatvore ako se ne ponašaš kako treba. Jedna starija žena koja je posve luda gotovo je stalno u kavezu i ja to ne mogu podnijeti. Nema ničega goreg od ljudi.

4. kolovoza

Danas smo išli na plivanje. Kad smo se vraćali autobusom, sjedila sam s Margie Ann, koja kaže da nikad ne želi izići. Kaže da će je, čim iziđe, klinci opet početi gnjaviti da se vrati drogi, a u ovom trenutku ne bi

imala snage odbiti. Onda me pogledala i rekla: "Zašto ne bismo pobjegle, samo ti i ja? Znam mjesto gdje odmah možemo dobiti što god želimo."

5. kolovoza

Mama i tata su danas opet došli i donijeli mi pismo od Joela dugo deset stranica. Mama je htjela da ga odmah pročitam, ali ja sam htjela pričekati dok ne budem sama. To mi je nešto posebno i ne želim ga dijeliti ni s kim osim tebe. Osim toga, malo se bojim jer je tata Joelu rekao istinu o meni, odnosno onoliko koliko on zna. Zato ću još malo pričekati da otvorim pismo.

Tata je rekao i da je napokon nagovorio Jan da potpiše izjavu u kojoj piše da nisam prodavala drogu u školi. Sad i ona i tata pokušavaju nagovoriti Marcie da i ona to učini. Tata kaže da će me, ako uspiju, za tili čas izvući odavde.

Ne usuđujem se nadati ali si ne mogu pomoći, a pomisao o nadi u ovom najbeznadnijem mjestu na svijetu tjera me na suze.

Kasnije

Joelovo pismo je prekrasno. Stvarno sam ga se bojala pročitati, ali sad mi je drago što jesam. On je najtopliji, najsuosjećajniji, najdraži čovjek na svijetu koji zna praštati i shvatiti i voljeti i jedva čekam jesen kad ćemo opet biti zajedno. Znam da više neću imati problema s drogom, ali takva sam glupača, tako nezrela, djetinjasta i nepraktična da ću doista

morati jako potruditi da Joel bude ponosan na mene. Kako bih voljela da je sada tu i da sam jaka kao ostali u mojoj obitelji!

8. kolovoza

Kakav prekrasan, čudesan, fantastičan, nevjerojatan dan! Dan pun ptica koje pjevaju i sunca i cvijeća! Ne mogu ti reći koliko sam sretna. Odlazim odavde! Idem KUĆI! Danas će srediti sve papire i tata i mama će sutra doći po mene. Oh, daleko, daleko sutra! Dođe mi da vrišt看 od uzbuđenja, ali onda bi došli i opet me zaključali. Zapravo, nepravedna sam prema ovom mjestu. Koliko god bilo grozno, bolje je od popravnog doma. Kay kaže da bi, da su je tamo poslali, naučila sve moguće prljave trikove. Ovdje se barem drži onih koje već zna. To bi se vjerojatno moglo reći za sve nas.

Ne mogu vjerovati da stvarno, stvarno idem kući. Netko se na nebu valjda založio za mene. Vjerojatno moj dragi djed.

Kasnije

Nisam mogla spavati pa sam se razbudila i počela razmišljati o Babbie. Grize me savjest što ja odlazim a ona ostaje. Kad stvarno ojačam i kad noćne more u mom životu malo izblijede, možda možemo doći po nju. Ali, vjerojatno sam djetinjasta. Takve se stvari u pravom životu ne događaju, što je šteta. Ali, ne mogu više misliti o tome.

9. kolovoza

Napokon sam konačno i zauvijek kod kuće. Tim i Alex su se tako radovali što me vide da me užasno grizla savjest što sam napravila takvo sranje. A kad je došao Srećko i polizao mi lice i ruke, mama se zamalo rasplakala, i samo mi je bilo drago što nema bake i djeda da vide što se dogodilo.

Tata je očigledno znao kako se osjećam jer je bio tako drag i obziran. Dragi, dragi tata, on uvijek zna. Nakon što smo svi zajedno malo popričali, predložio mi je da odem gore i naspavam se, što je bilo izvrsno jer sam doista željela biti sama u svojoj sobi sa svojim prekrasnim zavjesama i svojim tapetama i svojim krevetom i osjetiti svoju kuću svuda oko sebe i znati da je moja divna obitelj u prizemlju. Tako mi je drago što me ne mrze, jer na mnogo načina mrzim samu sebe.

10. kolovoza

Dragi dnevniče,

sada je dva ujutro. Upravo sam doživjela nešto prekrasno. Opet sam se pokušala moliti. Zapravo, pokušavala sam se zahvaliti Bogu što me pustio odande i doveo me kući, a onda sam počela misliti na Jan i Marcie i prvi sam put poželjela da Bog i njima pomogne. Stvarno sam poželjela da ozdrave i ne moraju završiti u psihijatrijskoj bolnici. Molim te, Bože, daj da ozdrave. Molim te, pomози im, a i meni.

12. kolovoza

Tata je dobio priliku da se vrati na istočnu obalu na dva tjedna i drži predavanja. Nije li to sjajno? Dakako, nije baš sjajno za doktora koji je imao srčanu kap i nadam se da će se oporaviti. Uglavnom, tata će ga zamjenjivati i svi ćemo stanovati u njegovoj prekrasnoj kući. Nije li to super?

14. kolovoza

U motelu su imali samo još jednu dvokrevetnu sobu, pa Alex i ja spavamo u jednom krevetu, mama i tata u drugom, a Tim mora spavati na podu jer čak nemaju ni pomoćnih ležajeva. Ali, njemu to ne smeta, kaže da je to kao na logorovanju. Vučemo šibice da vidimo tko će prvi u kupaonicu. Ja sam posljednja, ali nema veze, jer ionako sam htjela sve to zapisati.

Sve bi bilo savršeno da je samo Joel tu. On je jedino dobro koje nam još nedostaje, ali vjerojatno bi bilo nezgodno biti u istoj sobi i sve to, a nismo ni vjenčani. Možda bi bilo još nezgodnije da jesmo – ali, o tome ne želim ni razmišljati. U mom životu više neće biti seksa dok ne uzmem muškarca u dobru i u zlu dok nas smrt ne razdvoji, ali mislim da ćemo i poslije toga biti zajedno. Ne mogu zamisliti da bi Bog natjerao ljude koji se vole da u raj u budu samci. Baka i djed ili mama i tata ne bi mogli biti sretni kad ne bi bili zajedno. Uvjerena sam da je baka umrla samo zato što nije mogla podnijeti razdvojenost od djeda. Bila je potpuno zdrava, samo nije htjela dalje živjeti bez djeda.

Pitam se je li mama ikad poljubila ikoga osim tate. Ma sigurno je, jer je tata ponekad zadirkuje zbog nekog Humphreyja, ali sigurna sam

da nije spavala s tim Humphreyjem. Mislim da je to malo koja djevojka radila kad su mama ili baka bile mlade. Voljela bih da je i sad tako. Bilo bi mnogo bolje biti djeвица, onda se udati za nekoga i otkriti tajne života. Pitam se kako će to biti sa mnom. Moglo bi biti odlično jer ja i jesam djeвица kad je riječ o seksu bez droge i bez droge ću sigurno biti užasno uplašena. Samo se nadam da ću sve to moći zaboraviti kad se udam za nekoga koga ću voljeti. Kako je to lijepa pomisao! Otići u krevet s nekim koga voliš.

Sad je moj red za kupaonicu pa moram ići.

Vidimo se.

2. kolovoza

Smjestili smo se. Tata danas počinje predavati, a mi ćemo poslijepodne malo razgledati grad. Bio je mrak kad smo stigli, ali ova je četvrt nevjerojatna, sve je zeleno i mirisno. Tako sam sretna što smo tu. Ali, svi smo strašno umorni jer su mama i tata naizmjenice vozili cijela dva dana i jednu noć. Od toga smo svi pomalo razdražljivi, i premda je bilo zabavno i zanimljivo vidjeti razne dijelove zemlje, drago nam je što smo se napokon skrasili. Tata kaže da ćemo se vraćati sporije, možda čak svratiti u Chicago i posjetiti Joela. To bi bilo fantastično!!! Držim palčeve i ne usuđujem ih se pustiti ni da bih jela ili pisala.

20. kolovoza

Zamisli mene na sveučilišnoj čajanki! I što je još nevjerojatnije, zamisli, svidjelo mi se iako je bilo pomalo uštogljeno. Valjda odrastam.

Vidimo se.

22. kolovoza

E pa, superžena više neće u istraživanje. Ugazila sam jučer u otrovni bršljan i udesila se. Ovdje ga i nema mnogo, ali pogodi tko će ga sigurno naći!

Sva sam otečena i crvena i sve me svrbi i oči su mi natekle i gotovo se zatvorile. Izgledam super! Došao je liječnik i dao mi injekciju, ali po onome što je rekao zaključujem da mi neće baš mnogo pomoći. Fuj!

24. kolovoza

Nisam znala da je otrovni bršljan zarazan, ali sad se i Alex zarazila, valjda s moje odjeće. Nije joj tako grozno kao meni, ali ipak je sve svrbi. Neki ljudi sa sveučilišta došli su me pitati gdje sam ga našla kako bi ga iščupali, ali ja čak ne znam ni kako izgleda.

27. kolovoza

Hura! Idemo u New York na vikend. Mama, Tim, Alex i ja sutra idemo vlakom i nećemo se vratiti do ponedjeljka. Nije li to prekrasno? Svi oni dućani i sve ostalo. Jedva čekam! Od otrovnog bršljana ostale su mi samo ružičaste mrlje koje sigurno mogu prikriti šminkom. Barem se nadam! Vlak nam polazi sutra u 7:15 i tata je rekao da smijem kupiti mnogo novih stvari za školu. Hura! Hura!

29. kolovoza

Na Manhattanu je nevjerojatno vruće i zagušljivo. Dobro je dok smo u velikim trgovinama, ali kad izađemo na ulicu, to je kao da smo ušli u pećnicu. Vrućina se diže s pločnika u velikim oblacima i nije mi jasno kako to podnose ljudi koji ovdje žive. Joel kaže da je u Chicagu isto, ali to mi je teško povjerovati. Uglavnom, gotovo cijelo prijepodne smo proveli u kupnji u Bloomingdaleu a onda smo otišli pogledati film u Radio Cityju, samo da pobjegnemo od vrućine.

Najveća nam je greška bila što smo se išli voziti podzemnom. Bila je tako pretrpana da smo se osjećali kao sardine, a tako smo i mirisali. Neka debela stara žena držala se za ručku pokraj moje i imala je haljinu bez rukava pa sam joj pod pazuhom vidjela najnevjerojatniju prašumu. Nikad u životu nisam vidjela ništa smrdljivije. Nadam se da Tim to nije vidio jer bi mu se žene zauvijek zgadile.

Sutra idemo u Muzej suvremene umjetnosti i na još neka mjesta. Mislim da se u nedjelju nećemo dugo zadržavati jer se mama ne osjeća ništa bolje nego ja.

1. rujna

Ipak ne idemo preko Chicaga. Na sveučilištu uvode neke promjene osoblja i tata se jednostavno mora vratiti. Ponudio je da nakratko svratimo u Chicago jer me nije htio razočarati, ali ne mogu biti tako djetinjasta – osim toga, vidjet ću Joela za samo nekoliko tjedana, a osim toga, nismo ni zaručeni ni ništa. Da barem jesmo!

1. rujna

Stvarno je grozno voziti se cijeli dan i gotovo cijelu noć. Tata samo što nije počeo gledati u križ, a Alex više ne može mirno sjediti. Voljela bih da mogu pomoći i malo voziti, ali tata kaže da vožnja bez vozačke ne dolazi u obzir. Položit ću ga čim budem mogla.

Ako vidim još samo jedan putokaz, poludjet ću!

1. rujna

Napokon kod kuće. Jadni tata mora na sveučilište, a znam da je mrtav umoran. Ako sam ja u svojim godinama tako umorna, ne znam kako njemu uspijeva staviti nogu pred nogu. Mama jurca po kući vesela kao ptičica, ali to samo zato što je DOMA, DOMA, DOMA. Kakva prekrasna, čudesna, božanstvena riječ.

Čak se i ja počinjem osjećati bolje. Prije samo nekoliko sati mislili smo da ne možemo izdržati više ni minutu, ali sad smo opet došli do daha. Alex je odjurila k Triciji po Honey i njezine mačiće i Srećka, a Tim nešto radi u svojoj "smrdionici", kako je zove Alex, a ja radim ono što mi je najdraže, uživam u svojoj sobi i svojim stvarima. Ne mogu odlučiti što da prvo učinim, sviram glasovir ili nešto čitam ili odspavam.

Mislim da ću ipak odspavati.

2. rujna

Danas sam u trgovini srela Fawn i pozvala me da navečer dođem k njoj pa ćemo plivati u njezinom bazenu. Nije li to krasno? Možda se

ove godine uspijem ponovno uklopiti s pristojnim učenicima pa me narkići više neće gnjaviti. Ne bi li to bilo savršeno? Uglavnom, Fawn i njezine sestre vježbaju balet pod vodom a ja nisam neka plivačica, ali je obećala da će me naučiti. Nadam se da se neću utopiti ili pasti na glavu u plitkom dijelu bazena.

10. rujna

Ne znam zašto sam uvijek tako nesigurna i uplašena. Tek što sam upoznala Fawn, a već sam ljubomorna na njezine druge prijateljice. Čini mi se da su ljepše i pametnije od mene i da me zapravo nitko ne želi u društvu što je glupo jer me stalno pozivaju. Ja sam običan kreten. Samo se nadam da nitko od njih nije čuo sve one ružne priče o meni. Stvarno ne znam s kim su Jan i Marcie i ostali razgovarali, ali nadam se da ipak nisu sa cijelom školom. Tako se nadam da me neće opet povrijediti. Pitam se jesu li sve djevojke tako plašljive kao ja. Kad pomislim da bi me neki dečko mogao pozvati van, užasno se bojim da ipak neće, a ako me pozove, bojim se otići.

Na primjer, sinoć smo plivale kad su se neki dečki dovezli autom a Fawnin tata, koji je stvarno simpatičan, pozvao ih je na punč. I tako smo se neko vrijeme zafrkavali i onda smo pustili vodu kroz crijevo na terasi i plesali na mokrom cementu. Bilo je zabavno i valjda sam dobro izgledala jer me Frank pozvao van. Zapravo, htio me odvesti kući, ali ja sam željela ostati i pomoći Fawn pospremati. Ali, zapravo se više ne osjećam ugodno u muškom društvu. Mama kaže da je to samo zato što sam uplašena i nesigurna, i nadam se da ima pravo!

11. rujna

Fawn me nazvala odmah ujutro. Želi u petak prirediti tulum i pozvati dečke. Poslijepodne idem k njoj da joj pomognem planirati, ali zapravo se radije ne bih upletala. Nju je sinoć Wally pozvao van pa večeras ide s njim u kino. Nekako bih radije da ne ide. Ne znam zašto se toliko brinem za nju, nekoliko je mjeseci starija od mene, ali mislim da svi problemi počinju s dečkima. Barem je sa mnom bilo tako. Ili je to možda velika laž. Uglavnom, jutros sam pročitala članak o identitetu i odgovornosti i piše da djeca kojoj nikad ne dopuštaju donositi vlastite odluke nikad ne odrastu, a djeca koja stalno moraju o svemu odlučivati dok za to još nisu spremna isto nikad ne odrastu. Mislim da ja ne spadam ni u jednu od te dvije kategorije, ali zamisao je zanimljiva.

Vidimo se.

16. rujna

Pogodi što se dogodilo? Gospođa, moja stara učiteljica glasovira nazvala me i zamolila me da budem solistica na koncertu najboljih učenika. Čak želi unajmiti malu dvoranu na sveučilištu i za reklamu upotrijebiti program na kojem će biti moja slika. Naravno, zna za moje ruke pa bi to bilo tek kasnije ove jeseni, ali nije li to uzbudljivo? Nisam znala da sam tako dobra! Stvarno nisam!

Želi se uskoro naći s mojima i razgovarati o tome, ali ja još lebdim. Ne mogu vjerovati da je to istina. Mislim, vježbam svaki dan i katkad sjednem i sviram iz gušta kad nemam što drugo raditi, ali to je

uglavnom zato što ne volim televiziju, barem ne ono što žele gledati Tim i Alex, a ne mogu uvijek samo čitati. Stvarno nisam znala da sam tako dobra. Pitam se hoće li moje društvo misliti da je to glupo. Stvarno ne želim pokvariti odnose s njima, osobito sad kad mi je tako dobro krenulo. Mislim da ću pričekati i porazgovarati s Fawn o tome, ali pričekat ću do poslije njezinog tuluma. Znam da sad misli samo na to.

P. S. Dobila sam prekrasno pismo od Joela, kaže da jedva čeka da me vidi. Nisam mu rekla da se i ja tako osjećam, ali sigurna sam da zna.

17. rujna

Kakve sam sreće, naravno da sam morala baš sad dobiti mjesečnicu. Sad ću još i zbog toga biti nesigurna! Pitam se bi li se mama uzrujala kad bih umjesto uložaka kupila tampone. Vjerojatno bi pa mi je bolje da ne riskiram, ali to mi je stvarno pokvarilo planove za sutra navečer. Uostalom, možda to i nije važno. Mogu odjenuti nove karirne hlače i novu bluzu, ali baš mi ide na živce. No dobro, to ne mogu promijenti pa mi je najbolje da se prestanem uzrujavati. Jel' tako?

Laku noć.

18. rujna

Jutros sam pogledala nebo i shvatila da je ljeto gotovo prošlo i to me rastužilo jer mi se čini kao da ga nije ni bilo. Tako bih voljela da još nije završilo. Ne želim ostariti. Hvata me strah, dragi dnevniče, da ću jednog dana biti stara a da nikada nisam ni bila mlada. Može li se to

dogoditi tako brzo? Jesam li već upropastila svoj život? Može li život proletjeti kraj tebe a da ti to i ne primijetiš? Grozno mi je od te pomisli.

(?)

Koja sam ja glupača! Sutra je tatin rođendan, a ja sam potpuno zaboravila. Tim i mama su isplanirali izlet samo za obitelj, ali ja sam toliko bila s Fawn i ostalima da me nisu htjeli gnjaviti pojedinostima, po čemu se vidi tko je kreten u ovoj obitelji. No dobro, nema smisla da se sad optužujem zbog toga. Jednostavno ću morati smisliti nešto posebno za tatu i sve iznenaditi.

Vidimo se.

19. rujna

Mama je imala pravo. Moji strahovi u vezi s Fawninim tulumom bili su posve neopravdani. Bilo je super, super, super! Fawnini roditelji su stvarno simpatični i klinci koji su došli isto tako. Jess će biti predsjednik učeničkog vijeća sljedeće godine, a Tess će biti predsjednica za učenice. I Judy je super, a i svi ostali. Sjećam se kako sam prije godinu dana mislila kako su oni obični dosadnjakovići, ali sad se samo nadam da će mi dati još jednu priliku i da me neće odbaciti.

Da sam stvarno odrasla, prihvatila bih činjenicu da će prije ili poslije netko nekome ispričati da me policija pokupila iako je to bilo prije sto godina, a onda će svim pristojnim učenicima roditelji zabraniti da se druže sa mnom da im ne bih pokvarila ugled. A klinci će se pitati

kakva sam zapravo. A ako doznaju da sam bila u psihijatrijskoj bolnici, mogu si misliti što će pomisliti i govoriti. Čovjek bi pomislio da u školi koja ima 900 učenika mogu prijeći s jedne strane na drugu, a i mogu ako mi dopuste! Molim te, Bože, daj da mi dopuste!

Možda bih trebala biti iskrena i reći Fawn i njezinim roditeljima. Što misliš, bi li shvatili ili bi nam samo svima bilo neugodno. Znam da ću prije ili poslije jednostavno morati reći Fawn za bolnicu. Već me pitala za ruke i neugodno mi je što joj lažem. Kad bih samo znala što je najbolje. Da imam nekoga tko zna kako treba postupiti u takvoj situaciji ne bih morala sjediti i uzrujavati tebe i sebe. Ta bi osoba jednostavno rekla: "Učini ovako" ili "Učini onako". Uvjerena sam da su mama i tata još zbunjeniji po tom pitanju nego ja. Trudili su se da sve prođe što tiše i mislim da ni njihovi najbolji prijatelji ne znaju što se dogodilo. Zašto je život tako kompliciran? Zašto svi ne možemo biti onakvi kakvi smo i zašto nas takve ne mogu prihvatiti? Zašto ja ne mogu biti ja, onakva kakva sam sada? Onda se ne bih morala mučiti i pjeniti zbog prošlosti i budućnosti. Grozno mi je što nikad ne znam hoće li se sutra Jan, Lane i Marcie opet okomiti na mene. Ponekad poželim da se nikad nisam ni rodila.

Pitam se što bi pristojni Frank mislio kad bi znao što je sve u meni? Vjerojatno bi pobjegao kao uplašeni zec ili bi odmah pomislio da može od mene dobiti što god hoće, a htio bi samo jedno!

Da barem mogu spavati. Nije li čudno kako vrijeme katkada leti tako brzo da ne možeš uhvatiti korak, kao posljednja dva-tri tjedna? Sati i minute, dani i tjedni i mjeseci stoje se za tren oka u jedno. Danas

je tatin rođendan, a sutra moj. Prije sto godina do sad bih već bila udana i živjela na nekoj farmi i rađala djecu. Ipak imam sreće što se danas to ne događa tako brzo. Ali, u svakom slučaju, moram se početi ponašati više kao odrasla osoba.

Kasnije

Danas poslijepodne otrčala sam i kupila tati pleteni prsluk. Sigurna sam da će mu se svidjeti jer je vidio nešto slično u izlogu kod gospodina Taylora i rekao je da bi mu bilo savršeno za ured kad ne želi nositi sako. Sad samo još moram dovršiti pjesmu koju mu pišem. Barem sam nešto obavila kako valja. Pitam se je li i drugim ljudima život tako eksplozivan i zbunjujući. Nadam se da nije jer ovakvu zbrku nikome ne bih poželjela.

Ne znam hoće li se i moj rođendan slaviti danas, s tatinim, ili ću ja imati zasebnu proslavu. Od dvije rođendanske torte u istom tjednu moglo bi svima pozliti.

Zamisli, još jedan rođendan! Bit ću gotovo starica. U svakom slučaju, prevalila sam više od polovice tinejdžerskih godina. Čini mi se da sam još jučer bila mala djevojčica.

20. rujna

Tek što sam otvorila oči nazvao me Frank i pozvao van, ali rekla sam mu da ću cijeli vikend biti zauzeta s obitelji. Zvučao je razočarano, ali mislim da mi je povjerovao. Osjećam miris slanine koja se peče u kuhinji a tako sam gladna da bih mogla pojesti vlastiti pokrivač.

Vidimo se.

P. S. Tatin rođendan je bio super! Svi smo se osjećali blisko i toplo i krasno smo se proveli, ali pričat ću ti više o tome poslije.

P. P. S. Strašno su mu se svidjeli prsluk i moja pjesma. Mislim da mu se osobito svidjela pjesma jer sam je napisala samo za njega. Čak je ispuhao nos dok ju je čitao.

Kasnije

Svi su dolje i ponašaju se kao urotnici, a cijela kuća miriše na jela koja bi se mogla poslužiti i na kraljevskom dvoru. Pitam se što rade. Mama, Tim i Alex me čak nisu pustili u dnevni boravak. Rekli su mi neka odem gore i okupam se i sredim kosu i neka ne silazim dok ne budem naljepša djevojka na svijetu. Ne znam kako očekuju da to postignem, ali bit će zabavno pokušati.

Kasnije

Nikad nećeš pogoditi što se dogodilo! Došao je Joel! Znala sam da će se kasno upisivati na fakultet zbog posla koji je imao, ali... Još uvijek ne mogu vjerovati. Pokvarenjak jedan! Tu je već čitava četiri dana i čak je bio u dnevnom boravku kad sam danas došla kući u starim odrezanim trapericama i tatinoj staroj majici zamrljanoj bojom. Rekao je da je, kad me vidio kako prilazim kući, zamalo pobjegao natrag u Chicago; sva sreća da sam poslije odjenula novu bijelu haljinu i bijele sandale. Nije

mogao vjerovati da sam ista osoba. Tim i tata su se smijali i rekli da su ga morali zavezati za stolac da bi ostao nakon što me prvi put vidio.

Večer je bila prekrasna i sigurna sam da su se šalili. Uglavnom, kad me Joel vidio, poljubio me u usta pred cijelom mojom obitelji i tako me dugo grlio da mi se činilo da će mi se kosti zdrobiti. Bilo je lijepo, iako mi je bilo malo neugodno.

Oni su to planirali cijelo ljeto, a ja sam mislila da će za moj rođendan biti samo ostaci od tatinog. Umjesto toga, bio je to najljepši rođendan koji sam ikad imala. Joel mi je dao bijeli prsten prijateljstva s cvjetićima i nosit ću ga dok sam živa. I sad ga nosim i prekrasan je. Mama i tata su mi kupili onu kožnu jaknu koju sam željela, Tim mi je darovao šal, a Alex mi je napravila kekse s kikirikijem koje su pojeli tata, Joel i Tim da mi se osvete što sam ja pojela većinu tatinih za njegov rođendan. Slatka mala Alex, pravi bolje kekse s kikirikijem nego mama ili ja i zna to i neće nam reći u čemu je tajna. Možda je to samo zato što je tako slatka da se dio nje otopi u kolačiće.

Provela sam s Joelom samo desetak minuta na trijemu, a onda ga je tata odvezao tamo gdje stanuje. Zaboravila sam ga pitati gdje je to jer smo imali toliko tema za razgovor. Uvjerena sam da mu se sviđam na miran, nježan, blag, trajan način. Gotovo cijelu večer smo se držali za ruke ali to nije značilo nešto posebno jer ga je Alex držala za drugu ruku, a Tim ga je stalno pokušavao odvući da mu pokaže što je sve skupio preko ljeta.

E pa, ako mislim ustati u šest i vježbati i suočiti se sa sutrašnjim danom, moram spavati. Osim toga, želim sanjariti o ovom prekrasnom danu i o tome kako će lijepi biti svi dani poslije njega.

21. rujna

Probudila sam se i prije nego što je zazvonila budilica. Tek je pet i pet i sumnjam da je itko drugi u ovoj četvrti budan, ali ja sam tako potpuno budna da to ne mogu podnijeti. Iskreno govoreći, mislim da se smrtno bojim povratka u školu, ali u sebi znam da će sve biti u redu jer imam Joela i nove dobre prijatelje i oni će mi pomoći. Osim toga, sad sam mnogo jača. Znam da jesam.

Mislila sam da ću nabaviti novi dnevnik kad tebe potrošim, čak da ću cijeli život pisati dnevnik. Ali, sad mislim da neću. Dnevnici su odlični dok si mlad. Ti si mi spasio zdrav razum stotinu, tisuću, milijun puta. Ali, mislim da kad netko odraste treba o svojim problemima i mislima razgovarati s drugim ljudima a ne samo s drugim dijelom sebe, jer to si ti meni bio. Slažeš se? Nadam se da se slažeš jer ti si mi najdraži prijatelj i uvijek ću ti biti zahvalna što sam s tobom mogla podijeliti suze i bol i borbu i radost i sreću. Sve je to na svoj osobit način bilo dobro.

Vidimo se.

Epilog

Djevojka koja je napisala ovaj dnevnik umrla je tri tjedna nakon što je donijela odluku da više neće pisati dnevnik.

Njezini su roditelji došli iz kina i našli je mrtvu. Pozvali su policiju i hitnu pomoć, ali više nije bilo pomoći.

Je li prevelika doza bila slučajna ili namjerna? Nitko ne zna, i u određenom smislu to i nije važno. Važno je to da je umrla i da je bila samo jedna od tisuća mladih koji su te godine umrli od droge.

/ovitak, stražnja strana, u slučaju da se zadrži naslov "Pitaj Alicu/Alisu"

ALICU VIŠE NIŠTA NE MOŽETE PITATI

Ali, možete učiniti nešto drugo. Možete pročitati njezin dnevnik. Snažan, iskren do boli, posve otvoren, on je stvarna priča očajne djevojke koja je uzimala drogu i pokušavala pobjeći od nje. Zamalo je uspjela.

"Izvanredno djelo... Dokument o užasavajućoj stvarnosti."

The New York Times